

And A state of the state of the

Congregation Keter Torah present

Yeshiva University's

Center for the Jewish Future

and

Mourning for Y*erushalayim in* 2012 Tisha B'Av 5772

Rabbi Dr. Jacob J. Schacter jschacte@yu.edu

July 29, 2012• י' אב תשע"ב

The Worldwide Webcast is sponsored by

an anonymous family in honor of Rabbi Dr. Jacob J. Schacter for his dedication to teaching and inspiring Jewish communities around the world.

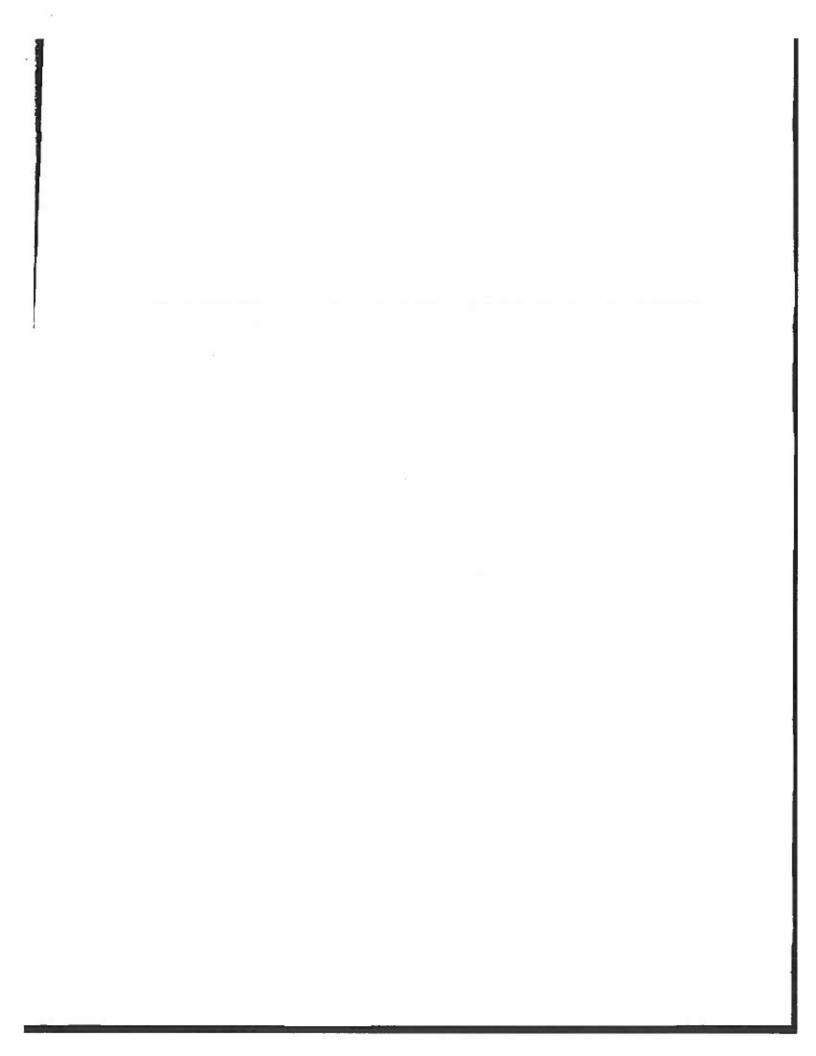
The Keter Torah Tisha B'Av program is sponsored by

Diana & Michael Feintuch, to commemorate the yartzeit of Michael's grandfather, Dovid Leib ben Shmuel Zelleg, David Boodman, z"l,

Shari & Nathan Lindenbaum,

and by an **anonymous** family.

KINOT STUDY

<u>R. KALIR</u>

Israel Davidson, Mahzor Yannai: A Liturgical Work of the VIIth Century (New York,

Marc B. Shapiro, "Kalir, False Accusations, and More," The Seforim Blog (May 17,

ערן סימתם נר סונה וא צרי פיג מולסים	ין איריא ארגר מז ילר לא פארדי	הגיגה	שני	פרק	ורשין	אין די		מטווית
ישרי אבורים סלי יכ אריר אם סלכם ילגי ומור שומריר סלג ליגי עצו שומריר סלג ליג ירן מלגריים	אתריב שבתר לתפלס ולי שליחים	מרי ושנות	22	מוכרל ושופרש כדעבר : שליו י שפיית - נהכי	00 001 - 0 100 - 007 100 - 007	תיה שרה : כמוי גנית לך : לאיש	המוי גואי - וטורא ש מתך שלא רלה הקביה (נשון נקיה היא בטונר)
	שיאר בניים והבס זכה לתלסים הילוברת בלגרוס חלק (סטורין דף	מאבור רב ארא	א בראי	מעי דוא דרך	קבע יויביי ורה אור ארכביו וי	הספורת שעייו כנל : כפוני י ול נשוק ירך סול	פרטותיהן : קרפוני י י פנס הנתכר פס (ק) ה הא פנה הדד הסמור	
	אין אלא ארמה דמילא קא מדכ: אין אלא ארמה דמילא קא מדכ: פריסין בקוראסא שכר מגיר והדק ובר מה מהכשים	יש לטעלה זה על ראשי רא עד כאן יש ארן לך רשות מרא ברופלא	רודים בודים. הורדים הכני	קריות דכח איזוי ביוזי ה	TON TON	אנגיט : גישר 1 בוכז : 13 18 1 בוכז : 1968 לי	מנס מקלית החקש 25 פרפים י רלגזי פרשיה דומני חזיט מיקל לח דממרי ומולו פלבו דולה	(** 7 8 2)
	לכבת כן רגל חמג מאים ותחם כברב ומחקים כויז ואותרים כ כן שלה לפי הגוכן שהכאן לחכן זי רקיפים יהו אירים כאו סיו שמורים	פירא במפלא צבך אל הוזקד י עסק בנסודה	ספי ⊢ן מכוסה כ	אכן כחונ בי הררושונ	לרבר ש	כנון מעשה מעשה כראשיה ופכם פרפים	במיק: פארי פורס . התרכנה והכר ילילה ו תיא דרייסא : יופו	;
5	סלק והייט פגין יצרה שדר יויי וייה לטימתו (ג) שק שלה ביו פגוויי רג ווייה בהבס מתוא שהר דכרי	נ בשעה שאבר לעליון יצרוה	רבן בין א הדור רשת וב ארכול	אבור רכן יו ובת קול לא וול בבותי ל	רוניא ז השיברו השיברו	ניק נט החב:	אנכון למווי לקרו לו קולי לו זקנור וכו המפס מתרככם ומי ברייסות הן: כבשי	(.12 07109)
(fad 3-37)	סיפ סירובות דסרואה איר שי מאד ועד לרקע מאלך פרק שנה אמר כ נרציה ורי חלט בשיר (כא) פעוק נהול מה רגל אדה "מצרן שלי	(ו) בל העולם שוותי של ארס	ושע ב קברבריד ורמה ל	ל האברה לי רחד הרשוע יי הייא בכולבות	בח קל ישל נם	רישה מנגשה כנגד התחולה ייי) ממר ילוד	ספרו של פונס כתי (חלין דף גנ:) בהדי ו לחה לר (גרפית דף	[פירוכין פנ.
נל 🔶 🖓 🖓 🖓 🖓 מען בוני	ראה כמה (ו) נטיה משתמוסי משת כמרן סיסה הרק צ'ו זק סיה הר ארגזה מפתמה ההה מניח שיש	קערתים שנה קשמנים שנה הלר המשפאות	וטרייים בנכורוו להמיע כ	ם שנה שני ם שנה האם מישנה האם	אישבעים שבעינ	יכבר שליט פודי אמוד פל תליך: נופי חס פרלק	רוצור לציום מרסים מומו במפס ססרלו	
ייס כל (מסיקהל אדי נסולדים כן פרטים ודיק סיי כיילן	השים שלנו כדי לאחו ישיעת שלי ירושלת שהא היה שלא והא ה ריא ברבי שמשו דרך שליה "מ אברה תוכל שלא קרה ודי	דע למעלה מק בוגרטלסקרסולי	קע פוי רקע ודל החוווג	תווביו של ו וכן כין כל	שבה ו שבה	ט ששע מקרשים עין סמשתל הני (י) הט שאפירו	שניתם סרכה שניש הגלו שק תארת ס כתראה סקשת וגי	
ائد (تجریوہ) ح[رہ	(רקרו רבב פיל) ובימיו מקרשים פ	זדות כוגר כולן דכי הדות כנגר ולן צוארי הדוות כנגר כולן קדי	ר סקי כונר ט	י הרוות, כנג נימי הרוות	, רכובי . כולן	לומר ב פיטיבי י קרמי האי מסלה בי מר ולוכל י	בטרת שמנה וח נרסק ולא גרסי	!
	מרקינשני שניש ארקינשני שייש	מהן כסא כבוד ה	ן לבעלה ו	ם כנגר כול	י בנה ל הרחו	הוא בכגנ: שו ה הוו והיא בכל	כתין החתת ולח שפפעל - עד הדי	ļ

Pauld son

ziiz

INTRODUCTION

R. Ephraim ben Jacob of Bonn (b. 1133-d. after 1196).

I. From a liturgical MS. communicated by Zunz to Rapoport and published by the latter in 100 ors VI, p. 25.

אוני סטרי רחטתים. ואטר חעולם שתוא יטור רי יניי רבו של רבי אלעור בר קליו, אבל בבל ארץ לומברדיאת אין אומדים אותו, בי אומרים קלין שנתנאו ברי אלעור תלטידה התול לו עקרב במנעלו אורע. ישלה הי לכל האומרין עליו אם לא בן היה.

Anonymous.

J. In MS. Munich 69 is found the following statement, cited by Zunz, Literaturgeschichte, p. 28, note 4. און הוב נטרנזי יפור רי ינאוי דכו של רי אלעור קליד

K. From I. Davidson, Poetic Fragments from the Genisah I (J.Q.R., N. S., Vol. 1., pp. 109-111).

אם לך שלמון בכל זי ובי כפ תוור ינאי דל... או בתקרא כאוגי עני מות וכוי כפותוור ינאי דל... אמומה פתחה מסקור הכמות וכד כפותווד ינאי דל... אל אלודם זרוק אות ובי בפ חווור ינאי דל.

36

INTRODUCTION

7. Yannai and Kalir

The contrast between the popularity of Kalir and the neglect of Yannai is perhaps the origin of the legend, emanating from R. Ephraim of Bonn, that Yannai, having become jealous of the reputation of his pupil Kalir, threw a scorpion in his shoe which caused his death." To take this statement literally would certainly be absurd. We must regard it merely as an idiom, undoubtedly Oriental in origin, for expressing unfriendliness. And while I am unable to find a parallel for it, I have no doubt as to the correctness of the interpretation. It merely points to some unpleasant relations between Yannai and Kalir."

One point more touching both Yannai and Kalir must be cleared up before we proceed further in the study of our poet. Until now we held with

TIT

nhan na

אה מופה הלכות קש

לי פנן אמרתה

כון א הסכן למיס. לאלי משמע לאסן לכו מה לאלי שלא האסטיל שלי כן (ש) שור הערולה של רכי שמא לאלי אלי שור אישור שיון אישור אישור שיון אישור אישור שיון אישור אישו אישור אישוראייאישור אישור אישור אישור אישור אישור אישור אישור אישור אישור אישוראישור אישור אישור אישוראיאישיאישיע אישוראיאישווו אישוראישווו איש דשתר מנה דרכ פרת שמה דר פינה ממד מנה דרכ פרת שמה דר פינה ממד מנה דרכ פיכ מכמול וה קרל

פר פנן דוד

שבורלו לאד פרפו ללית ללל רסוק ליו שבורלו לאד פרפו ללית ללל רסוק ליו לאד למה רליב פינ לל ילאי הבל בלאהל מס יק פסק גם על ללית מג'ג ההור קרא מר מי מל פיט חידי שוור דלו פוט חום. רליב ולוריינה זם משע למדין פוני" :

משרטילעות ראים שאים או אבין או שעי או אבין איינון געראר איינון אוינון איינון איינו

אור נקצייא זר ידקר דאצין

סימן קיב

שם. הוציאוה. צ"ל *.

שם. מאה שערים. ז"ל *.

[צז.] ע"כ בראשו [ד"ה ומ"ש שפירשו]. ובימיו היו מקרשין ע״ם הראיה שחרי לא תיקן שום קרובץ ליום ב׳. עכ״ל. ואני מצאתי ראיתי שתיקן ליום בי של פסח פיוט המתחיל אז על כל חיתו שרי. ובזה אפשר לומר שכימיו היו קורין שור או כבש ביום ראשון כסתם מתניתין דשילתי מגלה [ל, ב].

אמנם בסוכות יש לנו ממנו קרובות לשני הימים.

נם מכותלי התיפתו בראשי הרווות ניכר שאינו ההנא רי אלעזר בר׳ שמעון, שהרי התם עצפו אלעזר בר׳ יעקב הקלירי מקרית ספר.

והאר"י ז"ל' העיר עליו שהיה בו ניצרץ נשמת ר׳ אלעור ביר שמעון.

אתציק דרבת אתי ג'א אורת תיק סס קיב

דורדן במי ואומן בנס מה מדבר סקטם שסקטם כרב מעדת על רבימ הערוך שעירם קלירי מלמון עונה דסרי התם גמון ברבי קליר וכול - וסכס מסר"ם פולם כסגסת כ׳ מסטן בתכ בתוא בפיוט שקתם אליעור ברכי שרכ מקליר מקרית סמר וכ"כ מרכ מר וקריצום פ"ס ולתי פ"ם סרב מער"ת דניכמה פיושים מתום אליצור ברכי הקלירי ליכ עוברה דבאותן ביוטים שמתם אלעור ברכי קליר דיחק ספאם שכריחתהו לממדעל אר חמרונה של ברבי היא העולה בחיום תיבת יעקב י ובהכי ליק על כערון ולוין ;

רית המוש ומהוים דשמשן שה ר' אנטר 10"01 ברבי שמעון י תח מי במס תקיף מלייסו דבתכותום עדיפי מכניה דרבינו באני זכל גילס רסביימן סיט בו כצון הקומת ד' אנצור ברכי שמעון במים כאמו הרב ער וקביעה ע"ע ועיין בם׳ בנף הננים למשא פרמי דיף ה׳ כ"ם מנס כוה שמה בתרגלית א ברביבו שורל זכל : 5'09

⁴³ Sing, nations, the praises of His people, for He will avenge the blood of His servants; He will bring retribution upon His enemies, and He will appease His land and His people.

יי הרנינו גוים עמו כי דם יי לצריו וכפר אדמהו עמו:

דד- צקציק דררוק אב

ו (מג) פרמע צוים פער. שו יצכער כפומום יצרפנ בסם פמו על הקל"ם ויפערו פעלי שעם עלכם לו צסקלים כפרע עלריסט כדעפרם ופויל כי דם ענדיו יקום ונקט פיד ללריו ביפקך דמס כמו מפוכו דמס על יעראל, ווש"ס ידין כנוים עלם נויום שפמיר סקבים שומתר למומום למס שפרתם דמן של ישרמל זהס ירלו לכפור שלם פשו כך ומקכ"ם מרפת לסט מלבושיו מטול מלם גויות פיי גופי סקרושים ולה יושנו לכפור . ואו ידין נכל פבר ברין מעמש ניפלאל . וזטו שייפל

הגריד סולי ביציק חש ברשות (האלה). 89-90 'NY

רצוני להוסיף משהו: אם תשאלוני, איך אני, כיהודי תלמודי, מביט על דגל כארינה ישראל ואם יש לו בכלל יצרן הלכתי; אשנה לכם פשוט: אינני גורס ככלל מקסם של דגל וסמלים סכמיים במותו. הידהות שוללת שולחן עצמים גשמיים. ברם, אל נא נתעלם מריו כשלחן ערוך, כי הרוג שנהרג בידי עכו"ם, קוברין אותו בכגדיו, כדי שיראה את דמו ויקום, שנאמר ,ונקיתי דמס לא נקיחיי ", במלים אחרוה, בגדי יהודי מקבלים קדושה מסויימת כשהם מוכתמים ברם קרוש. והדברים קייו בן בנו של קייו לרגל הכתולילבן, שטבול בדמם של אלפי צעירים יהודים שנפלו במלחמת השחרור בהגנתם על הארץ והישוב (דתיים ולא־דתיים, כי האוייב ייש לא היה מבדיל), יש בו ניצוץ של קדושה, הנובע ממסידות־נפש והקרבה עצמית. כולנו מצווים לכבד את Union Jack הדגל ולהחייתם אליו בדרך־ארץ. אין הוא זקוק להכשר מה־Union הנכרי!

על כן יעזב...

אירוסין ונישואין שני שלבים הם בתחליך חלות האישות. מבליטים הם שתי צורות נפרדות של חקשר העתיק הנוצר בין איש לאשה. יש חבדל מסוים בין שני שלבי הריאליזציה של התקשרות האישות. אירוסין מושתתים על קניין (כסף, שטר וכוי), והזיקה נקבעת עייי פעולה צורנית, חלכיתיחוקית. מושרשת היא בהחלטת רצון חופשית ובדעת מקנה ומתחייבת. הזיקה היא קנייניתי איסורית. האישות במצב זה מתמצית בעיקרה באיסור האשה על כל העולם והשלילה שבה מרובה על חחיוב. עדיין חיא אסורה על בעלה מדכרי סופרים. ארוס וארוסה שתי חטיבות אקסיסטני ציאליות הן. תחומי קיומס מסויגים חם עדיין, תחום תחום בייחודו המיטאפיסי. האיש בהתבדלותו והאשה בהתבדלותה. חגבול המפרוד בין שני קיומים לא נמחה. היא גרה בבית אביה

באהבתה תשנה תמיד

גם זיקתנו לתורה דריפרצופית היא, כאמור בראש הפרק. זיקת אירוסין כיצד ז אדם מישראל יכול לזכות בתורה כדרך שאחר קונה נכסים או מקדש אשה בקניין כסף או שטר. מובן, שבשעה שהקניין בעצם גופני או כלכלי מתבטא בפעולה סמלית המעידה על יציאה מרשות מקנה וכניסה לרשות זוכה – הקניין בנכס רוחני אינו מתקיים עייי מעשה צורני, כי אם עייי התמכרות עצומה, יגיעה בלשון הכמים. בעלותו של היגע בתלמודו נושאת פרי ומתבטאת בידיעת התורה ובהכנתה ; בקי תוא בהלכות, יודע הוא לתורות ומתמצא בענייניה של תורה. מנחיל הוא לעצמו בקיאות וגם חריפות, ידיו רב לו במכמני החלכה, והיא שייכת לו במשמעות משפטית־רשמית. כבר אמרו חזילי: ייתורה דיליה היא, דכתיב כי אם בתורת ד' חפצו ובתורתו יהנה יומם ולילה" --יימתחילה מקרי תורת די נמשלמדה וגרסת היא נקראת תורתו״ (פירוש רש״י שם). בקיצור, אדם שקידש את התורה והיא נתארסה לו, בכוחו לעלות לדרגה גבוהה של למדנות ולהופיע אפילו כאחד מחכמי הדור ו בידו לחבר ספרים רביערך ולישב על מדין. תורתו שוטפת ובאת מספירת בינה, ההבנה העיונית השאננה, המסדרת והמנסרות, המבררת והממיינת.

דרך ההיגיון התלמודי

אולם ישנה דרגה למעלה ממנה. לפרקים התורה נישאת לאדם ומזדווגת עמו. נישואיה עמו קמים עליודי ייחוד המביא לידי יחדות שסופה אחדות שלמה. התורה נקלטת לתוך נבכי ישותו ומתמזגת עמו. מי שזכה לכך זכה לנשמה יתרה, נשמת התורה, שממנה בוקע מעיין הברכה. כשהפירוד בין אדם ותורה מוסט לנמרי מרשותו נפתחים לפניו לא רק מייט שערי חשיבה והכרה הלכיות אלא גם מייט שערי הרגשה וחזות הלכיות. לא נפש משכלת בלבז, כי אם גם נפש בעלת חזון הלכי נותן לו הקב״ה. החשיבה ההלכית ההניונית מתפרנסת מן החזות והחזון הטרום-שכליים, המתפרצים בסער טמעמקי אישיותו, שהשראת הקודש חופפת עליה. אינטואיציה מיסתורית זו היא מקור היצירה והחידוש ההלכיים. אין השכל הקפדני, בעל ההגדרה המדויקת והנוסחה הבהירה, חושב אלא מה שהנפש החזונית מספקת לו. איש ההלכה שהתורה נישאת לו ודבקה בו יירואהיי תכנים הלכיים, יימרגישיי אידיאיות הלכיות כאילו היו תוכני קול, מראה וריח. <u>ה</u>וא חי לא רק בהלכה כי אם את ההלכה, כמו שהוא חי בעולם ואת העולם בשלל צבעיו, בצליליו, בריחותיו ובחומו. בשלב זה התורח מתגלית לאדם לא רק בבחינת בינה, המסמנת את השכליות השאננה, המבררת והמבקרת, כי אס גם זרך צינורותיה של ספירת החכמה, שממנה שוטפת האינטואיציה הנאונית היוצרת, החזות

הי הרא שכזר, אפויני הרצ נוניפת, היגרי ג היגרי הור האי

ח) רבנו לא היה נוהג להפסיק את החתן באמצע דרשתו בשעת קבלת חפנים שסמוד לחתונה. (כו שמעתי מהדייר אחרן, חתנו.) ואפילו בהפסיקוהן אחרים היה רבנו מבקש לפעמים מהחתו שימשיך להגיד את דברי תורתו. (כן שמעתי מהררייי לוקשטיין, שיוזיה.) ובטעם המנהג שהחתן דורש בדברי תורה, עיין משייכ בספר בעקבי הצאן (עמי צייה).

ושמעתי מכבי הרייר מרדכי שפירא, זייל מפלורידה ששמע פעם מהחזון איש בטעם הדבר שנהגו להפסיק את החתן באמצע דרשתו, שהוא בכדי להראות כמה חשובה היא מצות חנישואין, שמותר אפילו למכור ספר תורה בכדי לישא אשה, כמבואר בגמי מגילה (כז.), ושמבטלין תלמוד תורה להכנסת הכלה (גמי מגילה ג:). ובשם הרבי טזמן מברסלב מצאתי כתוב, שמבואר בספר התשבייץ שכל מנהגי חתתונה מיוסדים על מעמד הר סיני, שהתקיימה אז התתונה הגדולה בין קודשא בריך הוא וכנסת ישראל, ולפיכך דורש החתן בדברי תורה, זכר לעשרת הדברות, ולפיכך מפסיקים את החתן באמצע, זכר לשבירת הלותות.)

ל נתן אשור וושוטפעט (rio en)

רשומות

העיר רבתי עם

"העיר רבתי עם היתה כאלמנה" (איכה א, א) אמר המשגיח, גם "העיר" מרגישה ותורבן, וכל הבריאה מרגישה צער, "והעיר שושן נבוכה", "השמים לבשו קדרות". כל העולם מרגיש האבלות, ואנו צריכים להשתתף בזה גם כלכו ולא רק במעשים. שלא לאכול בשר וכו׳. עוד אמר בשם רבי ירוחם, הפסוק אומר "דרכי ציון אבלות", (שם ד) אפילו הדרכים מרגישים אבלות ׳ הכל וזיו

727

הלכות תשעה באב סימן תקנמ

ひフフ

13

החור

מדליקין נרות כבית הכנסת לומר שכבה נר ישראל, וכתיב ויואל ב, ז שמש וירח קורו תו, וכתיב (אסה ג, ו) במחשכים הושיכני, נ מים שרליקן נו (ב) אתר לושר לאודו איבה וקינות, ונודגין להדליק עוד נר אחר משום שמא יבנה נהו של הנצן שירליקו טוה. תוושר ש"ץ ובתפלל ערביה, והקהל בתפללין ברכת ערבית על הקויקע בנהת הדך בכי באבלים, האין צריכים לשנוח מקומם כאבלים, כי ישיבת הקרקע היא עצמה השינוי: דג׳ה דלתרינן נגמרל וחצרה ל עיאן כל מנות בטבגות פוכל נוהנות שי שלב לכן יושרן לארן דומם כלכל שיושר על גדי קרקע כל ז׳ ימי שנילום, ועיין לקמן סימן מקנייב פעיף ז׳, וטעטרה זהכ קימן ששיי פעיף מי: ואומר קריש שלם עם ההקבל, י וקורא נו אינה, ומברך עליה בלחש נרוך ארוה ה' וכו' על מקרא בעילה וקורא איכה, כן ונודעין התונים לדעביה קולם " כבל איכה יותר מן הראשון, כי כן דרך הבוכים להנביה קולם כשמובים בקול הם הרך הפילה, וארו"כ מסיים ההזן פסוק כי אם מאום וכ ואוז"כ אומר סדר קדושה, ויהוזיל וארגה קדוש, ולא יאמי בבביה, וכשנעיע ההון לפסוק י השיכנו אוכרים אותו הגהל באבתנו תר, וחוודים הקהל ואונצרים השיבנו בקול רם וכן הראן. יוכל ימי הבורתי כיון שנודעים לקרות איכה בצבור ולבוך עליו על מקרא מצילה, מרוע לא נהגו באיכה כמו הספרים שצריכים לצאת כהם ידי הוכתם בצבור. ולא דמי מקניד קפיף לו: ואיך יאטרו לא ימושו מפיך ונר, ואומר קריש בבצילה לכתוב אותה על קלף ושפר בפני עצבו, כדין כל

לבוש

לשיר השירים ורות וקהלה, דשאני הם שאין רגילין לקרותם בשיץ אלא כל יחיר ויחיד קודאה כפני עצטו, משאיכ ויח באיבה שצריבים לקרות ע"י השיץ להוציא הקהל, ולמה קורין אותה מתוך החומשין הנרפסין ולא נכתבה כהלכוח מפרים וציע. ואפשר שנדנו כן מפני שלא היה מצוי להם מפני שהסופרים לא נהנו לבותבם, משום שאנו מחכים ומנפים בכל יום שיהפך לנו יום זה לששון ולשכתה ולמועד, ואם היו כוחבין פנילת איכה היה נראה כנויאשין מן הנאולה ח"ו, משא"כ במגילה פורים כי ימי הפורים לא יהיו במלים, ולפיכך ע"י הרחק מינו לקרות איכה מתוך התומשין, ואוזר כך ה אומרים הקשת. פדר הקשת, אחר שנמי ההזן איכה אומר החרת זכור יי מה זמה לנו אוי וכו', עד ואהה יי לעולם תשב, וקורא ער סוף וכופל השיבנו יי וכי, ואומר כליל זה ינביון וכוי, שומרון זכו', ער אנה כביה בציון ומספר כירושלים, הרחם ציון ະກວາ

פינון פרליג פעיף מי: יי ולא האני זארו בריחי הנו׳ שנראה היו כמקיים ברית על הקינות, ועוד דלא שייך לוכור ואני מאת כריתי ונו שהכל במלין בו כדברי תודה: • הניה ועיל סימן ר' בנחס בריצאן , האחנת התרצי , זיון בוזו תשדא (ווסב, צי צוינ)

תורה	מסעי		· · · · · · · · · · · · · · · · · · ·	
ם אַשֶׁר בּקַצָה הַפּּרְבָּר: קנֵי בַּעַל צְפַוֹן ניִחַנָּי וּרַהַיֵּם הַמּרְבָּרָה נַיּלְכוּ	עו מסְבָּת ניָחָנִי רָאַתָ זְי הַחִירֹת אָשֶׁר עַק בי הַחִירֹת אָשֶׁר עַק	ניַחַנָּ בְּסְבְּת: וַיִּסְ	רַעְמָסָט	יבמדבר י כַי
יה: ויסעו ממָרָה ניָרָאו צעים המרִים נַיָּחַנוּ־שָׁם:	נו אָתָם ניָדְאָי בְּמָרָ ר אַתָּם ניָדְאָי בְּמָרָ	דָר: וַיִּסְעוּ אַרְּבַי שֶׁת יָמִים בְּמִרְנָ	פני מגן רך שי	7 n 1 u
קָה וַיַחֲנָוּ בְּאָלָוש: וַיִסְעָוּ ם לשתות: וַיִסְעָוּ מֵרְפִירָם	ַם פָּרָפְקַה: וַיִּקּאָוּ בּדָיָ בְּרָפְקַה: וַיִּקּעָוּ בִּדְפָ	אַילָם ניִחֲשָׁ עַי פּרְבָר־קין ניִחָשָׁי	ייסעי מ ויסעי מ	ישני רייזע ובייד
רת נידני ברתמה: ניסעי דר וידונו בלבנה: ניסעי	בטגרתי ניסעי מטג געגרוי ניסעי מטג	נמדפר סיניי נייץי ו הפואנה נידוני	ניַחָע בּ מקברי	עריינ — —
אָרְדָדה מִשְׁעָנ מְחָרְדָה ניחַנִי מענו מתחת ניחנו בָּתָרָח:	מַהַר־שָׁפָר ניִדָעָ בָּדָ מַהַר־שָׁפָר ניִדָעָ	ז ניָטָּטָ וּיִנאַ אָיייינ בְּחַר־ אֶפְר: נִיִסְעָ	מיקני ניסגי:	םם פר.כו
שה נינדגי, בּנזשמנה: ניטָעי יַנַסָנָ בְּבְנֵי יֵעֲקוּ: נִיסְעָי מִבְּנִי רוּד ויחני בּיַטְבֵּתָה: ניסְעָי	מתקה: ויסעו ממתי זה: ויסעו ממסרות ו	אַרָּדוּ נוּטָאָי שּאָא מְתָרָח (יָחֲאָי בְּ מנֵה ניִחֲאָי בְּקִסִרָ	, בְּמַקְנו י נִיִסְעָוּ ב מַחַשְׁ	בריג כחי לאיי
ּן וַיָּחַגָּוּ בְּעָצְוֹן בְּכָר: וַיִסְעָּוּ סְעָוּ מַכֶּרָש וַיְחַנוּ בְּתָר תָּטֶׁר ידעי הדור על־פַּי ידווָה וַיָּמָת	רנה: ניסעי מערני רבר-צן הוא קרש: ני	ניסט דויי טיין קה ניסט קערי יו גבר ניסט קמו	א יאקו א מיטן א מעץ	לג־ לה
אָל מָאָרָץ מִצְרִים בּתְרָש ו משרים ומאת שנה בּמֹתו	על פנאיז פייישר ים לצאת בנייישר	ה אַרץ אָדום: נ	YD3 H	←.
ני מָלָה עַרָד וְהָוּא־ישַב בּוּגָב ר הָתָר ניִחַנִי בְּצַלְמוֶה: נִיסְעָי	וישמע הדגע גי ישראל: ויסעו מת: 	ר קקר: רָץ בְּנַעַן בְּלָא בְּו	י לע אייי לא אייי	o
תורה	חקת	17:87:000		
וְחֵרֶב אַצָּא לְקָרָאָחָף: וַיְאמְרֹזּ מֵימֶיךּ נְשֶׁתָּה אַנְי וּמִקְנֵי וְגָחַתִּי וַיאמֶר לָא תַצָּבְר וַיַּצֶּא אָרום וַ וַ אָרום נְתוֹ אֶת־יִשְׁרָאֵל צְבָר		אמֶר אַלָּיוֹ אֲרוֹם לֵיו בָּנֵי־יִשְׁרָאַל	יייים [ל אייים [ל	_
אלי אלי	ן ואָן אָר אָראָי ל מָעָלָיו:	יקראתו קעם קא גנכלו ויט ישראי	?из 1	
ור נֶתָהִי לְבְנֵי יִשְׁרָאֵל עֵל הֲשֶׁי בבערייו ואת־אלעזר בְּנָז וְתָעַל	יָבא אָל־הָאָרָץ אָש	משָּׁרוּ וְאָי פּאָי וּ אַל-עַמִיז כְּי לָא	" ₹	וברשי (שליין
ות־בְּגָליו וְהַלְבַשְׁתָם אֶת־אָלְעָוָר הראשר אוה יהוה ויעלו אָל־הָר	ַרְמַי קו היו ביי ק וְהַפְשֵט אָת־אַהָרוֹ אָ	מְרִיתָם אָת־פָּי אתַם הָר הָהָר:	л <u>э</u>	
אש הָהָר וַיְרָד משָה וָאָלְעָזָר מִן אש הָהָר וַיְרָד משָה וָאָלְעָזָר מִן	הַעָרָיא ווַפְשָט בּישָ ווַיָּמָת אַהַרָן שָם בְּרָ	ן הה ר לעיני כָּר	CT CT	
שְׁמֵע הַבְּנָעְנִי מֵלֶה־עָרָד ישַׁב הַגָּגָב ם בְּישַׁרָאָל ווִשְׁבְּ ו מִמֵּנוּ שֵׁבִי: וַיִּהַר בבי אַמְ־הַעָת הַזָּה בִּיֹדִי וְהַחַרְמָתָי	אַ דְרָרָ הָאֲשׁתָרֵים וּיּבְּחָ וּיִ	ַּשְׁ דָּהָרִי: (יִּרְאוּ בְּי א בִּית יִשְׁרָאַל: ב בֵּי בֵּא יִשְׁרָאַל	т с И	2
ם בְּשְׁר אֵי הִרְשְׁה בְּזָה וְהָחֲרְמְחָי הְהָאֵ אֶת־הָעָם הַזָּה בְּזָה וְהָחֲרְמְחָי הַאֵּל וַיִּהַן אֶת־הַבְּגַעִי וּזָחֲרָם אֶתְהָם	ידויה ניאמר אס־ניון ישמע יהוה בקול ישו	ישראל נדר ל את־עריהם: נ	L	

יִשְׁרָאָל נֶרֶר לֵיהוּה ויאבור אָם גיון יוּאון אָוי אָשָר אָה אָבוּ אָבוּ גאָת־עֵרִיהָם: וּיִשְׁמָע יהוֹה בְּקּוֹל יִשְׁרָאַל וַיִּהָן אָת־הַבְּנָעַנִי וַיָּדָתָם אֶתְהָם ואָת־עֵרִיהַם וַיִּקְרָא שֵׁם־הַמָּקום חָרְמָה:

77 -12/0

מרה שנים עשו

א דגל ושמאי קבלו מהנו הלל אוסר דוי מתלמריו של ארון אחוב שלום זירדף שלום ומשים שלום כין (י) איש לאשוע (אותב את הבריוה) מסרבן לוורה. הוא זיה אוסר נגד שמא אבר שמה הלא מוסף ימיף ותלא יליה משלא תייב הראישיבוש ברגא הקו זב ראו חירא מוסף יסיף ותלא יליה ממלא תייב הראישיבוש ברגא הקו זב ראו חיר אומר אם אין ואני לי מי לי הבשוני לעבטי מיו אני אם לא עכשי אימרט ז ב אחד שלום וביצר ממד שלום בין כל אנה ואורי שנא' (מהגי ג') התרה אבת דאית בפריד שורן אורכ שלום בין כל אנה ואורי שנא' (מהגי ג') התרה אבת דאית בפריד לאולה לא נואיא רישוביע מיולא מיוואים מיווים אורי אנה לא ערי אנה באריד אלה לא נבונא בשבועו בשלום ובטישור הלך שתי ורכים השיב כתיו (ר'ם ארבור כזה היל היבים השיב סעון) בשריה אויין בחלך בוירך שנע כי באורם השנו כמה היל היבים השיב סעון) בשריה אויין בחלך עבידה אפר אוי לי היאך רשע ענגי אשר כך האראה את אנרין ברשתי היבע שנגן לי שלום נבונא אחד הארש מונע עומש מן העבירה. וכן שני בני אדם שעשו בריבה חו עם אהד הלך אורן רישב אובל אודר מהם אשר לו בני ראה הברך מה (כ) אופר מפרק זות לבו זקורע אות בגריו (ע) אובור אוי לי וזיאך אישא אות עיני הניאה את הברי בושתי היסני שאני הוא שמרודעי עליו זוא יושב אצלו עד שמשור קנאות מלבו . חזלך שורין וידשב אצל חאורי האיל בני ראות הברך מרי (י) אנסי ספרף את לכו וקוע את צוריו זאסי אי לי זראך אשא אה עיניו אראראת את הבדי ברשרי ולפנו שאני זרא שסרותי עליו דרא יושב אצלי שהיההו את הברי ברשרי ודנשנו שאני זאא שסותי עין ואה יושנ אביו ער שסטר קנאת מלכו . הכשנשנשר זה בהו נצפו ונשקי או לה לכך נאבר (כמר כ) הכבו את אורן שלשים יום כל בית ישראל: ד (יארא) בסגני שה בכו רשראל את אורן שלשים יום (נ) ((אנשים תעשה)) כמני שרן ארדן דין אתה (ש) לאבוני י) כגריו לא אנשר לאויש (ה) שמרות ולא לאשה (ה) שסרות לבך נאמר הכנו אותו כל בית ישראל, אבל משה שמכיהן בדברים קשים נאבר ויבנו בני ישראל את משה . תות כמת אלפים היו נישראל א שנקרא שבה ארכן (אורן) שאלמלא אפרן לא [נ] בא זה לעלם שתיח בשיב שלה בין איש לאשרנו המוחתנין זה עם צו וויז קריון שם חילוד על שמו .

Jin o' Min it

פת עלי חברון ושני באי גשוכה אחרן הי או(ג) בבית כי פת שמאל הנביא כביג כמה בשלו הביכודים באעלי להשלם כיסידנים בן נכם בביה ט נויו וצעודים מיניי ליחושהם ביסי ידבעם בן גבש בביה סו עדיג רשבו והי ישסעות והיה פגן הביהנים בכין בו נשקר רבי הערא בן הדריזן וספר היהה עבו בא באם כור באב פון אדה הנסין ביה הם כבה עי פערבי ביש אחת בדין לאחת ל בסיע כי סודוא רבה (נ) האריק-סי בה שניים עדי פוע ערים ארש הברואת שימות בתיב וברבי ביסוגי פועשו הער אברואת שימות בתיב וברכי ביסוגי פועשו הער אברואת שימות בתיב וברכי ביסוגי פועשו הער ביסוגי בו בנו ברישוות בתיב פוע ביסוגי וישר ביסוגי פועשו הער אטרועו שיטרו בודב וברעב הברבר בשוני מעשה ואגל ד (ר) בו בסברושהו, עזרו ענו צרועת שהוא כא לעני או (ג) בביה כבולי שרון איניעס הבילה שבוב בידו הלס הכלך היה השון בשלה שלשה ישכו (א) בש בו (ו) לא נורק אינה דוא הצרה שאיע בו (ו) בש בו (ו) בשלה מעדע איני דוא הצרה שאיע בו (ו) בשל ביו (י) לא נודע ארה זיא הערה שאיע בו (י) בה בשכם כול התערם שאיו ביבי יודשע בביג כן נוקבם כל שדאל על שכם בניסן על עזן שליע בביג כן נוקבם לישואל על שכם בניסן על עזן שליע בביג בן נוקל ה (י) גד כאוד כא משאי זכיה זאלי ! והמרש על (י) אדלה ועדי שנשבוה לעשור שנשבות: (י) הלל שבו לעזיר לכא יושכם ה' לששון לעשורי.

הלכות ראש השנה י הקפא ריני יצו החטנים ושיב ראנש חשנה ובו ניים ו אני טובים לעום אני באשמור לאבר פרילי אני טובים לעום אני בי מראש ארד אלי אילי ערייום הבארים ו של המוג ער פראש ארד אלי ואילי

דישראל הזה לא הזה משחטי

:6 יומא שבעת ימים פרק ראשון

איזוי לא שריה בשקרש

.

רשכון באילי

סקיש השין ודג על מצטו פס קיניםן - שהו מכילות כמלחת ימי לירתן ליטוגר לחכול בקרשים והם היו בעלי (י) נילות זהיו מתרשלין בהקרבתן והנשים מתקינות שם עד שיקרינום ומשתהות מלחוור למקומן אל במליק ומבעלין את הבדים מבריה ורציה: בספמרת ידרים בנומריקו היה שובין הים די ההשוצר רים אחר : צני ריפים · (ח) נלם שהשמיר מנשה בהיכל צרה לשון רישות כשהו נשים לאיש לאור וכעסתה לרחה (שמאל פ א) הא בשור והנסירשנים והאה הא התיקה לה מקח ללרור (ויקרא יח): רפשים כשופו י בופיה דקרה ועל ה׳ בענט לחמר הלה ה׳ בקרבט ונו׳: נוירות - שהה (מ) עיין וכחות יער ולא בשאר וזפס' רשלים בהקרה שנאסר ועל היישעט לאסר סקים היישעט לאסר סקים היישעט לאסר סקים

ששרו את קניהן מיהא מעלה עליהן הבחוב ששרי את קניהן ביו אם שעיו עיון זהם שב כאילו שבבום בזיון קרשים דכתיב ינם שמאומיין חורמו נתפומות השמד (שנים כאילו שבבום בזיון קרשים דכתיב ינם שמאומיין חורמו נתפומה כזכ (שם במרם יקפורון את הראב ובא נער הבהן דרב משום שנות חשון רשביל כהדוק . מי לא היה מתרול לאד שמעור: שנוי לשני שנוי לא היה מתרול ואטר לאיש הווכח הנה בשר לצלוח לכהן תם כנוד עיז וגיע לדבר שתו אבל כשריא היה מחתיל הרדי פי שש לד לדבר עתו אבל כשריא היה מחתיל נילם הי התשהולשהיו ולא יקה ממך בשר מבושל כי אם הי ויאבר אליו האיש קבר יקבורון כיום החלב נשאים נהכורנ ת של כהלבוכתן בפיה הוכוים (קי כ.) בביו הא ישום לחור נבי רמי ריל של מעוהי ומקש אם (ו) ההו נבים בשות וקח לך כאשר האה נפשך ואשר לו כי עוזה תתן ואם לא לקיתי בחוקה ותרי במי והה נחוק בים כורים הן לירע מי שהשיב ע המאת הגערים נחלה מאר את פני ה׳ כי וכיון שולו כולאת רילו ונס הול חור והביב ט:

לא נסלות את שין נאצו האנשים את בערת ה' : "מקרש ראשון מפני מה חרב מפני ג' שי משטי הני הריה דבריה ישהיו בו ע"ו וגלוי עריות ושפיכות דמים ע"ו דכתיב ומאני שרובה ליות יכי קצר הבוצע בהישתרע (מ) באי קצר הבוצע בהשתרע אור יונהן מימומוב נבתו נותע מניטי מוסת משתר מריק היו סכי קצר הבוצע בהישתרע (מ) באי קצר הבוצע בהשתרע אור יונהן מימומוב נבתו בנית בני נגפאסס משתר מריק היו כתולטי קצר בוצע זה בהשתרר עליו שני רעים בארד יודבובה צרה בדרובנס בנפף שליט נדקב כן לא סייתם משתי מיי נסקיטי קצר בוצע זה בהשתרר עליו שני רעים בארד יודבובה צרה בדרובנס ברפף שליט נדקב לא סייתם שייו בסי אד שביאל בר נהמני כי משי רכי יונהן להאי קרא בבי אבר מאן דכתיב ביה יכונס כנר מי הים נעשית לו משבה צרה גלוי עריות דכתיב יאיסט שני ללמוח שחו אתו וחנית ייאנד ה׳ יען כי גבהו בנות ציון ותלכנה נמיות גרון ומשקרות עינים שיים לחלון: מסיקנ

הנוספות ישנים זיאה ויאי עלבנה וברגליהן תעכפנה יען כי נבהו בנות ציון ישהיו כוייה מהלכות ארוכה בצד קצרה ותלכנה נמיות נרון שהיו מהלכות בקימה נא היב מיוח נוני מחו לניני מחו לניני מחו נוני משקרות עינים דדוו מליין בודלא עינידון דלוך ומצוף תלבנה לא הה היצוצי ויש לקים בכדיה כלימר לה היה מותח לרכר שמו אלו מיס סיניה זנויטות שריו בהלכות עקב בצד נודל וברגליהן תעכמנה איד יצחק שהיו מביאות סיק שי (דף סיו) נכדונות שריו בהלכות עקב בצד נודל וברגליהן תעכמנה איד יצחק שהיו מביאות (אומרס סיק) (דף ב) באר ואפרסכאן ומניחות במגעליהן (ג) וכשמניעות אצל ברורי ישראל זמי נשח ניי: ביות דבריב יונם דם נקי שפך כעשה [הרבה כאד] עד אשר כלא ארו מיז שי וסמונור לענין שריית שרינה : י) ניל נמוינים פר דבריב יונם דם נקי שפך כעשה [הרבה כאד] עד אשר כלא ארו מיז שי לסמונור לענין שריית שרינה : שריני כו שמי מילי דני ירושלם פה לפה (ז) אבל סקדש שני שהיו עוסקן ברצרה ובנצורו הלאר נאלר מו הלה מכוס וומים : בין מייל בועמות ובתיוות עליהן ומכניסין כהן יצהיר בארס (י) בכעום שפיכות ונמילות חסרים מפני מה הרב ימפני שהיהה בי שנאת הנם ללמרך ששקלה שנאת הנה כנגד שלש עבירות עדו גלוי רשציכות דמים (כ) רשעים היו *אלא שתלו במחונם בהקביה אתאן

כה): שופגלם פונסי לה היו מכשון פשמיסם : נפגוב קום י לפי מלחים לכבל שבעים שנה המקד התכם (ירמיט כע) : מטרונים לא נהגלט פותם - כני מקרע שני רשנים היו בסתר: בירה שולים - ביה המקדם: פידיכם בירס - ברין סבית עד לכס בדבר שלא הזר לט והזר לראשונים:

freese) 50 500

Impo 2707

פנינא וכו יוכל כרי בכל שלא מנו בימי שורה המכש שבינה מלכות (פנסורין קנ: ג'יבן

נ בולע בו - מקות הועח תכלה שמ שנ: ניש ממוט ומקלחו קיים כך קלם חזון שרינה היה שם וכני לא היה : מאי פרו- מתי נמשלפט לחרו דקאמר: פסר פולה פספגור · (י) מכסת ותגרח מבפנים ססמנור שם תולמת : משי מפתנור י כטמר למה נחשט כבית התליף אי המשש הי אי ריש בן לקש הזה הרותן אנירי פשע לי היד (שמו קום.)

בספרים. מישל כמה שאבר קומים חוסים ושלמון הוכידו ליוספון קרעה נסמרה (נרטה דף נב) : דינרך שנסים שם יותן . ניחש על חכי וכרם כרכה חבלים: דבר שכא בן שעור . של נתר הוה : תחב כחיתו שרק בים פעור שלה למשלה כדי לקברו ולהאיר שמשור נאנה המנו . של משתו שארם טבש במוך לשורו : מתילפו שון וכשהוא רואה קברו של משה הוור ושיקע שמשה רביש שקש נצילום מסרים . הלבים ערומים : הוורה אור

אשפים יצרים בשביל שושנים קבור עמדו למעלה נדמה להם לממה לממה כעניע : פערס . הגיק : נרמה להם למעלה נחלק לשוי כירות

הדן עלך הכקנא

אותן שעומרים למעלה נרמה להן לממה למפה גרמה להן למעלה לקים כה שנאבר דון בכים לת בנתתם י הלכול כזכחנ הכיא את קרנני ועשיולא ידע איש את קבורתו ר' חבא בר' דעינא עליה ונו' (מדכר ה) : כפיפי ני אכר אף משה רבינו אינו יודע היכן קבור פורים. כל כל מרי דהל ורדים כתיב הכא ולא ידע איש את קבורוע שגרילין סביב ההקל: כדי ליגעה . כנמרה מזרע סעמה : מוילים שעוכרזיב דרב "חאר הברכה אשי ביך משה איש האלהים וא"ד חבא ברבי דנינא כופני האים . השתה השתע בשתכילה כה נקבר כישה אוני בית מעוד כדי לכפר מכימו מכיאה ככלי שרת למורה : על מעשה פעור האמר רבי המא ברבי ומושם בכלי שרם . קידם קמילה : כל פנופות פמונות שמן הנונה -שירצינא (א) בשר דברצב "אודי הי אלדרכם

פוושר ישיע בצור כארות מסט מסור טן לטוות כפוט מסג פין מס פנורר כונו פרים מס ריפרוג (מד פווס

פרק ראשון ביותורי מה נקנר מול ביה פעול כדי לכזר של מעשה פעור. ש א איי פל שמי אמרה לברה ככל שנה המנה כמה שהחתי הצלא ככטוה וישה אלים שביו מהב כתרת מכה בית פעור שלה למצלה כדי לקפרג ולההיר א ב איי פלי שלי עון וכשהת רולה קצה של משה תור ושיטע שמהה רביש שמשו

ממה

בקרקה על השמק וכל שנה שבולה בני היי איי אייר שול תור הבוקע למקים שבוקש השה השמי שריי איי איי פונו מרכה פרו פרו ותיפור מים פרינ: נ חו פיי פינ פולינ: נספרא של בית פעור תראנו וזכן משה

רכיט . מססמת רכי : תרו עלך הבקנא

כוביא את ממחה . און סוד

המבנה וכדר הפרצה מטונין בהרי כך מוד הפרשה קינה לה ומכתרה מצולה הלצה ותביא את תנחמה שסון מכיא פיילי פל הדם ונותן לתוכו חלי לה מים מן הכיור ונותן כן כמר מעמיד החמה בענל מנעל ולות כבגדיה ומתר אם שפרה תמן אה הממה פל

למ

רוספוה שאנץ תת שערה ועתן חת תמניה על נשרא ארא ושלא יזיה וניו הכק מים המגיים השביע אניה ברבה (י לו) ומרכה פבוה וכולב לה ומנגילה ויזשו קידו נישריו:

עין פישטט גר כצווה

ון פיי פינ שלי סיפר פליד ופיד

שובי שבי מרי עדיים שלים ביי רוי שרי פיי שלים מציין השסון מציין האסון ניילים ניילים ניילים

יד

פרו פבן דור

אה מו הלכות ברכות

א ג • כשיער מעני אמר אלה (ג) נשמה כשימע קר הורעול יבר הגיון לשבר ביה (ג) כשלבש יברך מביש עדומים א • בעניה (א) יריוקר (ג)כני

פגן אכרדם ניי

כמול כמל מיתרים שלם ופבשה מים שמות מעודה כילו מפוס שלא ישאלם משמיל מעודה כילו מפוס שלא ישאלם משמילצים מעודה כי ומרט סיל משמילצים מלל ייברך שעירה כיל כי גראותר העוד ישר לכו שני ייברך לא מיד ישראל כוברויו: שא שלא משמי מאת משמין יו ישר לכו שני מכור מיד כו (י) ישראל ברמשרה בשישיל ידי יברך (יו) הבבין מוקר וברי כישראת העוד ישראל ברמשרה בשישיל ידי יברך על מגלה ייבר שעירה כיל כיל שני ישראל ברמשרה בשישיל ידי יברך על מגלה ייבר שנילה ייבר שעירה מנות העוד ישראל ברמשרה בשישיל ידי יברך לעוד ישראל בנברויו שא שמים מאת משמין יו ישראל ברמשר בעיר שיראלים לא מיד יברך על מצלה ייבר בעירה שניר העוד ישראל ברמשר בעיר שיראלים כיל ומרים שניר בעיר שני מני מיד מנור אות למנים אות משרא ידי אותר המבכי עד ידירו ונה מבי כיל ומרים שובים לקצו ישראל הישראל הייבר העוד אותר המבכיל שני מניע חיידים נותר על כיל ומיים אובים לא מיד מולי אינר העוד יווווו הייבר ברו ונה על המים שנים לא יבר לא מור מיד מיד מינה לא יבר לא מור מעוד אותר העוד יווווו הייבר ברו ונה מבי כיל מניים שנים לא ישראל הייבר לא מנים שנים לא יבר לא מניה שנים לא יבר לא יבר לא ישראל היים לא יבר לא ידי לא יבר לא טמיעיעים ממהרימניסום נצ'ם כמ"ם ע"ו השקבות משעביות שבו מוב מב מין ול מראמינות ובמכר ומעים מין מיל מראמינות ובמכר ומעים מין מיל מין מיני מין מיל איני מיל מין מיל מין סכנין: די דיוי לטן. אן פי לשמימת [מנוס] שורכל:י ממרטך בים כמר המצר מית כמה פול למק רכים כמים אות העוברים מינצרי עד שרוונו מאל ועדים אוביט עצם יאו של הישראל בדיבה אורין דאב. בני עבשר מאני הידרים נקרת ו וגם מאני פטר הארצוי שאובט יודעים אורס נרגו לסדרם גברול העובן אוסן אודירים רומארם און (ה) ירי דאבתן: גניון דריב אורם לבדך בכל קס זו (נ) מאה (נ) ברבות למשות: צריך

באר הנולה

<text><text><text><text>

כססר כווות האריי ויצ כחור קודם כל חזלה יקכל פליו פנות פבה של ואבנת לרפך כפוך ויניין コにか כל אחד מישראל כנסשו ואם יש איוה גרה מיז כבייו או בכניו ישחתף כנפרו ויחסלל פליו. חו סבולם המיחית שיקובל הפלחו כמו תשנה כל ישראל. פיב יאפר פסוק וה : דריני סקבל עלי סצות עשה של ואהכת לרעך כסוך :

כחבו החקוכלים קידם כל חפלה יחפר פכיק ופו

הביאה לי ציר ועשה לי סטעסים.

אָרון עולם אֲשֶׁר מָלַך הָשֶׁרֶם כָּל יְצִיר נִבְרָא: לְעֵת נְעֵשָׁה בְּהֶבְּצוֹ כֹל אֲזֵי מֶכֶּך שְׁמוּ נִקְרָא: וְאָדֲרֵי כִּכְלוֹת הַכֹל

דברי הימים ב לה לו

הכרו היוסי כן ושטים ושטיעך - הראשונים ויצושה זרה - יחר זכרי אניה וריה זרוב לא ברעה יוכר - הכסה הספן בוויה ו כאריכה כה בערשה - מסוף אז רש כארץ נורד אכרים כשדיכה - וחי כאשר הריכ לכת - ויחי כבוע אברים כארוסה - וירא שלי היאטר אל תרי - וישבו לאכל להם רשא הארץ מצריטה ויקסת - וכל וארץ בער טצריטה לשבר ויאסא אל אדו גישו כא אל הירא טרה - אבי ארי עטך כצריכה - ויקחו את טקטה - האלת שטת בסיישהא וְכִבְר זְהֶב : י זַיִקְבֵּך מֶלֶר מִזְדֵים אָראָבָיָש

5

anfrais 3

5731873 F

17879

ጎው ዓ

P* >> (2.1)

הַעַבִירוּנִי בִּי הָהַצִיתִי מְאָר : כוַיַעַביוֹדוּ אָבָייו 5 הַטֶּרְבָּבָה וַיִרְבִיבְהוֹ עֵרִדְכָב תַּפִּשְׁנָה אָשָׁ תיקרה וושלם ואת תפבר בקבות 301 3.4 אַבתיו וכליווויה ויוישלם קחוילאים אר בהקהנליה. אשירנ : כי ויכונן ירשיה עריאשיר ויאטרי ו׳ ׳׳׳ימ׳ 12/13/5 יוּשָּׁוִים ו וְהַשְׁרוּת בְּקינְוֹת**ידָם ע**ִרִיאשִיָּדָא q¹nd cic. (דַמּום נַיִּהְעָנָם כְּחָׁק אַרייִשְׁרָאָל וָדַבֶּם בְּחּבִיָם [ַ]יֹ ^{אָ} אר דילולורו: וֹנֹבֶר הְבְרֵי יְאוֹשׁיָדָ וֹדֵסְרֵיו בַּבְּרְאָב בתוות יהוה: יי ויבריו בראשנים וראובריים **^**3 דּנָם פְראּבִים עַר־סַטָּר טַיְבִייִשְׁרָאָל ווְדאָוָדו: רן • ווַקִרּוּ עֵם הָאָָרָץ אָת-יְרְוֹאָטָוָ בָּן־ יאשיד ויקייבוי הוית אביו בירישנים : י בּוֹ שָׁרָזש וַאָשְׁרִים שָׁנָה יְזָאָהָוָ בְּטָרָבוּ וּשְׁרשִׁרו <u>וּדְּשִׁים טָלָה בּ</u>יִרְוּשֶׁלָם: י וַיִסִיוֹרָוּ טָ<u>לָה סִאָּר</u>ָיִם Xm 3 בּיִרְשָּׁלָם וַיָּעֵנשׁ אָת־דָאָרָץ מַאָרו כִבּר־בָּאָר

הולרות אזרון וישר . כהלי קו: ולפשינם . יושל מ: וינילהו . ברישוק כ (שקיים מש) :

127

נסרים למען לה ממכור חרב כל שהוה בהסרים לה שמש למוה וושוב המורים קי פנורה גמרה למהשר הלרים נמצרים : של רכב המשנה . למי שדרך החלך לרכוב של שוי מרכטום הרמשונה שימד חלם ילטוד ושב בשחיב ברחבינה ולא לפניהם ובשחלה הרכיבוה של כרכב המשנה : (כה) וילותיו כל כשרים. לשו שריכה משורדים כי נה שירה וקינה בקול לומת לאמרין שלוו ביבה שמום והכחמי שם השמש בלסרים והמשכתי כמרן ביום מור זה יותו על ומשיםי שתה כן משפה ושלשים שמים בחלי ימיו דכתיב (תהלים לי) מא קרותינו בהם שנשים שנה וכתיב (שמום ח׳) והשכתו תגיבם לחכל וכל שריכם לקינה ושמתיה כחכל יוויו ושחריחה כיום מר חהו שאמר ויאמרו כל השרים המרות בקונותויכם וכל וכתה ומיושלים מתחכלים שליו : ויתום לחוק . כשמורמן להם שום לעד ובכיה שכם מקונמים ובוכים על המחורע הם מוניונים זה הלעו שתו דונטם בתששה כמכ שתוכירים קינות פל ההרוגים בנזירות שחירש בימינו כן יכריון של תות ואביה זיגותה (שוטנים ויא) ותהי חק בישרהל וגותר (שכ) למנית לכת וספת כגלמרו ארכשה יתים בשנה : ההנם כתורים של הקינות. של

וכן מדינ נמלמים ונרכלה בחרותות שום שמברוהו וכפירוהו המתלוכה (ו) לבוליכו ככלה. זלה הוליבו כי בירד מת ועליו נחמר קטצת ממור יקבר מתו והשלך וכי. והכה כמוב בדריםל וימן כי בירו מת ועליו החיקים מלך יהורה ומקצת כלי בית כמלהים והכהם מרץ שנער . מיל הוליכו לבכל שם הכלים ולחיל כושינו לירושלים כאחד עבר שנה מלך ואחר כן מזר ומרי בטוי ומיו ומטשיהו הגדורים ומנו מדרך נידים כמו שאחר סגוני הכשון . פיי להולים כמו להרע נשרמה : (מ) של סגר מלמי ושראל ויהדה . זהו סמר ידמיהו שם בתונים קושנהזיו הוי בול כימו וגר׳ כי כסטר מלכים אין כתיכ מקוענוקיו דבר אלה נסחס וישש כרע בעיני כי (ט) בן שמונה שניי והויכין גנטשר מלכים כתוב בן היה שנה מסשר כי והייקים אכיו המליכו בשנה ראשונה שמלך הוא שימלוך מחמיו מחרוו והיה או כן שמנה פסר סקוטת : (כי) משריו ככתור כתורה כי. (וכתלכים כ' כ'ג) כתיר זכתולו לה סיק לפריו מלך חבו שמתר כמן כנס כתורים של ספר מלכי ושרחל ויסורה:

לה כיה למניו מלך וזהו מסתר כמן כנס בתובים של סמר מלני ושרחל ויהודה: (ה) ויותליכסו תמק לביו. אני"ם שסיה יהווקים לחיו נדול ממנו ב"א מדשים: (נ) ויסיריא חלך הגדים נירושלים. תנואר בתובים (כם) סיטב ויאמרוק מישה ככה (ה) ויותליכסו תמק לביו. אני"ם שסיה יהווקים לחיו נדול ממנו ב"א מדשים: (נ) ויסיריא חלך הגדים נירושלים. תנואר בתובים כם (דברים כ"ג): (ד) ויסב לה שני היווקים. כך מרכלה כלרך המת: בירושלים. ממליך בירושלים: וישנים לה מלהן לימן חסים דוגותר ושנש לחקן מלה כסף (דברים כ"ג): (ד) ויסב לה שני היווקים. כך דרך סמלכים והשרים שמכנים למצרטותים: וישנים לה מרגלו (גרלושית מ"ג) ויסב לה מו מלה כסף (דברים כ"ג): (ד) ויסב לה שני הוועים דרך סמלכים והשרים שמכנים למצרטותים שם שכם הוולים דוגרה לוגר מילגו ויסב לה ישל מידה של מתו מלה כסף (דברים כל גלוש מחיד כל מושע המודים ל ודרים למצרים השרים שמכנים למצרטותים שם שכם הוולים דוגרה לוגר מילגו ויסב לה ישל מידה של מו מחידם. לה קרא אנו ההוקים למשל המוש כ ודרים למצרים השרים שמכנים למצרטותים שה שכם הוולים דוגרה לוגרים לה מצרים מינה לא מש יהוויקים למושל מישל המיד כלי ללחר שכרג מינה האבינה כולוך חלך והכנים למום שנית: (1) שליו שלה בטכרולוגר. כי לה ושל מצו המריח בניה שכתו (בתובים בירו למור מסוד בלים מורים בירו לה מצרים שלים למור בירו לה מש מכתו (מתודים (בירוניה מה) ללחר שכרג מינה האבינה כולך חלך והכנים לחם שנית ד: (1) שליו שלה בטכרולוגר. כי לה ושל מצוה הימוינה ביו שכתו (מתוד מחל מגרום ללאח מארל בילק חול מכורך מתו השליך בלתו וכן ריכא (רומיה כ"ג) מעורק המור ובשר מחוג והשלה לשביו ירושלים וסיק מדיה בילה ביו לה מנורים בכל מורו משלים בירו הלאה לשביו ירושלים וכין כי כה מחלים בכלה בלולים להור מולית כהו מוהשליך בלתו וכן ריכא לונית המויח בשנה המלונה במביו ושלים בירו מונה מנירים לה מחוד הכלנים בכלה ביו מוכח (נמיני כן וושלה בכו שלה בגות מוניו לו מנו מים לים ליו לו מונית בכלה מולו מים מיו ליו מנו מנו מים ליו למנוכת והם לחורים שלה מנו מו מיוו מנו מניים ביו ליו למלנס מותי מיל בשנת בכלה נות מוכיו לומיו ולא מנו מיתיה שבה שלה בגות שלם מוכיות במום לבי מים לי הוו מלה במביו הלה מנו מוניה מילי במכו בכלה ביו מולות לנמים ביווים שנר שלפה שים וושב ויותרו מו שלמי מורו שלה מוווו שלה מלוו והולים מוכינולא מיו מיניו מילה מותיולים שאור שי כנטוע שעשי ישרא של בכנים בטוערים ונו ומקשה כבור שנם באנק פנו בונכטע הויקים ומן ישיק ויען ביניזו וכון שנית ששים לנטיגרולור מיל בשנת שלע למרון שלמור (כמיע בד) ווהי לו יבויקים שנד שלשי אים וושע וימרוד בו שלשי שים ובשנת שלש למרון של כמיו והוא שנת ששונה לנטיגרולור דאמי מד שנה ראשונה בנא נינוה שניה ככני הסוקרי ואלש אים חרד צו ואוא לא מלך כי אם בשלי ארגע ליהויקים בל (ירומי כיה) באנת הרמשים לו ימודע האשיהו מלך יהדה ביא כמה הראשונה לתוכדנותי : שלא שלים או המונורים ואמני מלויו. בתוכע קשקע : (י) ולמשינת בשנה לנויקים: שם כלי מחדע

FITING

פפי פלסים , מה עלמר לו דנרי ירעים מפי פלסים : (כג) ויורו ביורים סעורים בספת ירו בו הלים : התנירוני . העבירו פוחי מן המרכנה ההיא כי נפשתי תולם מלוד וקנס לי לרמו כה : (כד) על רעב ספשנים . השנים שנולכת מול מרכנתו סנותה יותר לרכוג בס : (כה)בערים והשרות, שפעוררים שעוררות וכאשר שנשורר בדכר שמוס נקרה שבורר כן נרבר קינם וילנס נקרם בשורר כי וצרן לי לסט בדכר סרפת סקול הנסכרפת כנשימה : נקינותיכה . ריל במח שבור קונו קינה מס מפרי לה זכרון שימה ילסיכו לקינן נס פליו : ויתנים למוק , קנש חוק בישר לא לסוביר פיהה ולמיסו נקיטמיסס : ויסנם כחונים , פקיטם על יחשיםו : על סקיטם . בסשר שיכה ; (כו) זמשריו , החסרים משר ששם כנחוג ניוויה : לן (נ) ניוושלם .

ריל ממלוך בירועליה : ויעום . על שכעלים מה יסופחו לפני יסויקים פרוו הנדול ממו לשר לו משסק פפטרה : (ו) ויאסרטי . קשרו בשלשלאות של נתוסה להוליקו אן בכל ומה בדרך כמים בירמים : (ו) בסיכט . בפרמוט שסים ט בנכל : (ח) והנתול פליו . דיע מועמוחיו שבשור משר נהנלה לפור זבן : (מ) כן שמונה סנים , ונמיב נלמד בן שפנה ששלה שנם ואנו ימוקים לביו המליבו בחייו ששל שנים על כי רפה משר עם הפרץ כמליכו למניו מה פרוו הקמן שמעו והשם טן לאחר שות ימליכו פסמן לאני בנדול ליום כבליכו בחייו ואמר כאן עת מלט בחיי אביו ונמלכים בי שה מלט לאחר שום שביו : ושלמה מדעים וכי , ד"ל הצחלך לאחר מיקה אביו וכמיב לא הם למשכ שד שערש ימיש : (י) ולהשוכה שנים, ריצ

אוויו אל יוצביי ועישלם הפר און אמי יוביאם

ואָת־ּׁהאָהָן אָרִיוֹ כַקָּה עָבו וַיְבִיאָדָר בְשָׁרָיָסָה:

אַכָּרְעָשְׁרִים וְדָבֵשׁ שְׁנָה וְדְזָיָקִים בְּטָרְכו וְאַרָיַז

דתה אלתיו : עליו עלה וביבדנאצר פיד

בָּכָר וַיִּאִסְרֵוּאַ בַּגְּוּשְׁהַיִּם לְּחְרֵישָׁ בָּבָרָה וּטְבְּרֵי

אשר-עשה ותנקצא עליו ועם ברובים עד

בטר פרבי ישראל הישרה הפילה יושיכיו ביו

תּוּתִיו : • בֶּן-שְׁשׁנָתָ שְׁנִים יִדְּזִיכִין בְּסָרְכוֹ

ושְׁרְשֵׁה וְדָשִׁים וַעַשָּׁרָה יָשִׁים שָלֵך בּיוּזשָׁכָם

ג׳ מיים אַשְׁרֵה שֶׁנֶה טָכָך בּיְרִשְׁרֵה <u>וו</u>ּשָׁרָה בָּיָרִשְׁרָה אָנָיע בָּאַינֵי

ז מי מי פית ידלה הביא נכובו לאבר לכבל ויקנם

רי מי בְּזֵיכָרָן בְּבָכָר: ח וְיָחָר דְבְרֵי יְהָדֶיָלִים וְרְזְעָבֹיָזֵיוֹ (הְזָעָבָיָזִיוֹ מָיָלִים וְרְזְעַבָיָזֵיוֹ

^{י, נמט} מיוא וועש דורע בעיגי יושר: י וְרָהְשׁוּבֶר הַשָּׁנָׁה שָׁנָה

ני: נגשנים הפולה גברבו נאצר הבאוש בבלרו אם הביי

רל מהי ירמיהו הנכיא היה לו להלחם בכרסמים וכשרו פה ולחם בברכמים של פרח

ולקה כפט נקהם ומציבו מהנו שנה שליו נכורונדי והוה שנתונה ירמים למניים

כל מיל פרעה כה מלך מצרים לשר היה של כה בר פרת בברמוים לשר ההה הבוכדולר מלך בכל ולאותר ההיום ההוא להי צכלות יהם משה לבתום מצריו חכו

מקתה יאשיהו החלך: (ג) וישירהו מלך מלרים בירושלים . פי' ממטך נירושלים

ישנאיתו החוק דדרי היאיק גי

לר

ג בּן־שְׁמוֹגָה שָׁנִים יאשַיָהוּ בְמָלְכֵו וּשְׁלֹשֵים וְאַחָת שָׁנָה מָלַן בּירזשָלָם: ב ניעש הַיָשָר בְּעֵינֵי זהוָה ניֹלָך בְּרַרְכֵי הַוּד אָביו וְלא־סָר יָמִין ושמאול:

י וּבִשְׁמוֹנָה שֶׁנִים לְמָלְבֿו וְדִיּא עוֹדֶנוּ נְעַר הַחָּל לְדְרוש לָאלֹהָי הָיִיד אָבָיו וּבְשָׁתֵים עֲשְׁרָה שֶׁנֶה הָחֵל לְטָהֵר אָת־יְהוּדָה וּיִרְוּשָׁלֵם מִן־הָבָּמוּת ר וְהָאֲשׁוֹים וְהַפְּסָלֶים וְהַמֵּפֵּרָוֹת: וַיְנֶתְעָוּ לְפָנָיו אֵת מִוְבְּחָוֹת הַבְּעָלִים תַתַּמֶנְים אֲשֶׁר־לְמֵעְלָה מֵעֲלֵיהָם גַּדֵּע וְהָאֲשָׁרִים תְהַפְּסְלֵים תָּמֵּסְּכוֹת אַכָּר (הָדָׁק ווורק על־פְּנִי הַקְּכָרִים הַוּבְהָים לָהָם: וְעַצְמוֹת בְּהַנִים שָׁרָף י עַל־ °מזבראתים [°מִוּבְּחוֹתֶם ק] תְּטַהֵר אָת־יְהוּדָה וְאָת יְרוּשָׁלֵם: וּבְעָרֵי מנשה ואפרים ושמעון ועד נפתלי °כחר בתיהם [°בתרבתיהם ק י סֶבְיב: וְיְנַתֵּץ אֶת־הַמִּוְבְּחׁוּת וְאֶת־הָאֲשֵׁרִים וְהַפְּסְלִים כְּתַת לְהֵרָׁק וְבָל־ ה הַהַמָּנִים גָּדָע בְּכָל־אָרֶץ יִשְׁרָאָל וַיֵשָׁב לִירוּשָׁלֵם: ויבשנת

שמונה עשנה למלכו לטתר האָרֶץ וְהַבֵּיִת שָׁלַח אָת־שָׁפָו בָּן־אָצַלְיָהוּ וְאֶת־מֶצְשַׁיֵהוּ שַׁר־הָעִׁיר (אַת יואָח בָּן־יִוּאָחוֹ הַמּוְבִּיר לְחַזֹּק אָת־בָּית ט זהת אֱלהֵיו: וָיָבֹאוּ אֶל־חִלְקִיְהוּ ו הַכּהַן הַנָּרוֹל וַיִתְנוּ אֶת־הַבָּסָף הַמוּבָא

אַלהים בּשָׁמְצָב אָת־דְבָרָיוֹ צַל־הַפָּקָים הַזָּה וְצַל־יִשְׁבְיו וּתִכְּנִע לְפָנִי כח ותקרע את הנגדיך ותרך לפני ונם אני שנועתי נאם יותה: הוני אספר אָל־אַבֹּהָיך וְנָאֵסַפְתֵ אָל־כִּבְרוֹתֶיךָ בְּשָׁלום וְלֹא־תִרְאֵינָה עֵינְיָה בְּכֹל הָרָעָה אַשֶּׁר אַנִי מֵבָיא עַל־הָמָקום הַוָּה וְעַל־ישְבֵיו תַשִּיבוּ אַת־הַמָּלָר וַיִשְׁלָח הַמֶּלֶך וַיְאֲטֹף אָת־בָּל־זְקְנֵי יְהוּדָה וִירוּשְׁלָם: : T27 03 א מעל המלך בית יהוה וכל איש יהודה וישבי ירושלם והכבנים וְהַלְוֹים וְכָל־הָאָם מִגָּדִוֹל וְצִר־קָאָן וַיְקָרֵא בְאָוְגִיהָם אֶת־כָּל־דְבְוִי סַפֶּר א הַבְּרִית דַגַּמְצָא בֵּית ידוָה: יַיַאַמֹד הַמֶּלָך עַל־עָמְדו וִיכְרָת אָת־הַבְּרִית לַקְנֵי ידוה לָלֶכֶת אַחֲרֵי ידוֹה וְלִשְׁמִוֹר אֶת־מִצְוֹתָיוֹ וְצַרְוֹתָיו (חֻאָּיו בְּכָל־ לְכָבָו וּרְכָל-נְפְשֵׁו לָעֲשּוֹת אֶת־הַבְרֵי הַבְּרִית הַכְּתוּבָים עַל־הַפַּפָר הַזֶּה א ניעמד אַת בָּל־הַנְמְצָא בִירוּשָׁלָם וּבְוָיָמָן ניַעשוּ ישְבַי יְרוּשָׁלַם בְּבְרִית א אַלהים אַלהִי אָבותיהָם: הָטָר יאשיר אָת־כָּל הַתּועַבות מְכָל־הָאָרָצות מ אַשָר לְבְנֵי יִשְׁרָאָל וַיַעֲבָׁד אַת כָּל־תַנִמְגָא בִּישְׁרָאָל לַעָּבְוֹד אָת־יהוָה אַלהַיהָם כָּל־יָמָיו לָא סְׁרוּ מֵאַחֲרִי יואָה אַלהַי אָבותִיהָם: רַיַעש יאשיהו בירושלם פסח ליהוה וישְׁחָטוּ הפּסח בארבעה עשר לחורש ב הָרָאשׁון: וַיַצְמֵר הַבּהָנֶים עַל־מִשְׁמְרוֹתָם וַיְחַזְלֵם לַעֲבוֹרָת בִּית יהוָה ג ניאמר לַלְוּיָם °המבונים [°הַמְבִינִים ק] לָכָל־יִשְׁרָאֵל הַקְרוֹשִׁים לִיהוֹה הַנָּי אֶת־אֲרוּן־הַלְרָש בָּפָיָת אֲשֶׁר בָּנָה שְׁלֹמָה בָוְ־רָוּיד מֵלָך ישְׁרָאָש אַין־לָכֶם מַשָּׁא בָּבָתֶף עַהָּה עַבִדוֹ אָת־יוזיָה אֵלְהֵיבֶם וְאָת עַמִּו יִשְׁרָאַל: ד °והכונו [°וְהָכִינוּ ק] לְכֵיח־אַבותִיבֶם בְּמַחְלְקוֹתַיבֶם בְּרָתֶב דְוִיד מֵלֶך ה ישְׁרָאֵׁל וּבְמִרְחָב שְׁלֹמָה בְנִוֹ: וְעִמְדִי בְּקְׁדָש לִפְלָגוֹת בִּית הָאָבוֹת , לַאָחֵיכֶם דְּנִי תָעֶם וַחָלָשֶׁת בַּית־אָב לַלְוּיָם: וְשָׁחֲטָו תַפֵּסָת וְתָתְקַרְשוֹ י וְהָכִינוּ לַאֲחֵיכֶׁם לַעֲשָׁוֹת בִּרְבָר־יִדּוְה בְּיַד־מֹשֵׁה: פרם יאשיהו לבני העם צאן הכשים וכני עזים הכל לפסחים לכל

לה

כות הכי אוש אל אלום שהוריםן הניה (י) אלו אוש הכי אל אלום יהשבות וכן אוש הניהו לאוח בתוקה להרית: האת הנה קור אל בירון אוואר להואב השומת חלף של גר ולא בקום מא אלו ההי כושר הול הגווה בתוקה לארית: האתי סו קרו אל בירון אוואר להואב השומת חלף של גר ולא בקום מא אלו ההי כושר הול הגווה בתוקה לארית: נורה כאו לבס 3

אנה משלות היא אסות אנהל רנהר אבר זב ממא יני חני ההיא כאבטה נמא קלות לנג הנמלה היניק מקריסה משלות משימא אבר זב מא ינכוני רדידין קל הדרבומי: חד 'חדב שאכח אינו צרך לומי חדב שאינו של שלום אלא אנהל חדב של שלום שאין לד רדב ש שאינו של שלום אלא אנהל חדב של שלום שאין לד רדב ש שאום חדר מטרקה נכה העמיכ נכשל בה הכלך אשרו שנאבר סמינה לאנם מינה שני בני אים סורד ואכלה אוד מהן משלות שניום מוס וניהה כהו ווייה מיום אנה כהו כווס אסום ביוה ורה א גרבין ביוק מיום מנה א גר כווס אסום מושם מנה א גר כווס אסום מושם מנה א גר כווס אסום מושם राषाया गांग प्रारंहत राष

20 1/100

100

* ביווּבִים על-עָפִי מָלְבִי־יִשְׁרָאָל וִיוּדִדּי

4

46

- רַקַחוּ עַם-מי אממא (המוֹת בֿבּוֹת בּעוֹנת בּעוֹנת מיוֹים היוֹב אַ בּוֹרָת הַראשׁנִים וְנָאַ הַרוֹנִים רּגָּם ם נאום נוקנום ליוק על ישראל ווצם במבים על נופינות: ונויר דררי
- על יאשווו ויאמרי בל השורים ו 'וְהַשּׁרוּת בְּקְעוֹתַיהֵם עַל־יאשוּוּוּ עַר المتكاب التلكنا רַכָּב הַמִּשְׁנְה אָשְׁרַ-לוּ וַיּוּלִיכִּוּא יִרִישְׁלֵם נַּמָת וַיִקְּבֶּר בְּקְבְרָוֹת אֲבעָּי יּזּהַיָּשׁלי-יאש <u>שלאַבּ</u>מָתאַבָּלים על־יאש*י*זיזי; J
 - _{מי} הַאָרִירׁתִי כְּי הָחֱלֵיתִי מְאָר: תַאָרִיִרִׁוּד אָבָרִיו מו הַפְּרְבָּבָה תַרְבִּיבָֿוּזּ עֵל לְוּקלְ הָם בְּבְקְעָת מְנוְה: וַיִרוּ הֵירִים לַמֶּלֶה יִאשְׁיָה וַיאמָר הַמֶּלֶר לַאָּבָדִיוֹ
- מְמָׁנוּ כֵּי לְהַלְחֵם־בּוֹ הַתְּחֵפְׁש וְלָא שְׁמֵע אָל־דְבָרֵי וְבָו מִפִּי אֵלֹתָים תַּבֹּא ווֹלַלְבָ מָאֱלֹתִים אֲשֶׁר עַמִּי וְאַל־יַשְׁוּוּתָּדּ: וְלְא־תַסַב אשָיָרִדּ פַּנְיו יוּהדָה לא־עַלֵּיך אַתֶּה הַיּום הֵּי אָל-בִּית מִלְחַמְוּי וַאַלהִים אָמָר לְבִתָּלֶי R
 - ונאַא לְקָרָאווו יאשורה וושלח אַלֵיו מָלָאָכִים ו לַאמר ו מָה־פּי ולָך מֵלָו יאשהה את תבית עלה ולו מלו. מגנים לניגנום בכו במת תק. שני ð

אוצר לה לשנה הטראשרום

- שְׁנָה לְמָלְכָוּת יאשִׁזָה נַעָשָׁה הַפָּסַח הַוָּה: אַחָרָי בְּל־וֹאַת אֲשֶׁר הַבָּין מַלְבָי ישְׁדָאַל ו לָא-עָשֿוּ בּנָּטַח אַשְׁר-עָשָׁה יאַשָּהן וויניבוּוֹים וַכּלָתָם בקמונה עקרה אַ וֹבָּק-יְּוֹאַדָּעָל וֹשְׁרָאַל וֹשְׁרָאַ וֹיושְׁבָּי יְרוּשְׁלֵם:
 - יי שְׁבְעָת וְמֵים: וְלָא־נַעֲשָׁה פֵּסַח בֶּמֹדֵי בְּיִשְׁרָאָל מִינָזִי שְׁמַאָל הַגְרֵיא וְבָל־ י נוּאַשׁוּ בְנִי־יִשְׁרָאַל תַּנְמְצְאִים אֶת־תַּפְּסָח בְּעָת תַּתֵּיא וְאָת־תַּג הַפָּאַח

אברים בת מהליו כרופרים מושטט (1) (가 위다) :

שקבו בוגבם העון החק מצב ש

- ביולי המשו וכוא במשין א אנרא השנה וכוא במשין א אנרא השנה וכוא במשין A the part and a for a contract of the contract of the part of the contract of the part of the contract of the משים סקוביו שב שאוש שיואנט של אחרים שנוונים להשגו

הישלה אליו כלאבים לאבוי כה לי ולן כלי ביני הול אלי האלים לא כואביה היהה לא עלין אתה היחם ני אל ניח כאלהים אפור עם האבוי הביל ולן כלי בינית המרכית המסו (פ) אפתי כאלהים אפור עם האלי הביל הדי לי לא כנית היח בערים: לעד כי יהרי כאלהים אפור עם האלי הביה אבוי (פ) כאי אלהים אפור עם אבוי רב ההוה אבוי רב הלגיא כרבית החמא לארן קי יושר עדער איזה אינער איזה אינע ועט אמשה אם יצויק הא ה כיפוז מיחיים דעיו אבד האל וכא במו כעיו יבלא " ליה (ו) ייוחד החיים לכלן יאשרי האבר " הכלן לעברי העניתני בי הרלית כאר הכלן לעברי העניתני באר "אבר רב דורה צרעה ועדיין הנעילוא כניסיא התורא ולמא נמלא הנור פין הא שמע "נמלא ט: אנקא לה נמלא הער הנואה א ה: מעשה חוד וקים מוושלים לערירם אייה ניזן העמיה הקא מצויק עלה היא יודע שאן הוה המה שה כי ווה נוזא אםי שכאותו בילוזא ולא בידגא אסי אנב נושה הא ינויג שוווה רקו מיושן

יבסל ופרשו כמומו כה וושימש ומבסל מך תמי וכון בשה ש מהסל מר תמי וכנון בשה ש לבנפה מס (מודע ל): לשרו לנרות - כי לין ני כה לכבויר ותיהם: למבוף - למנות הבול משל משלבתיק כבין קובן: ופינו עו מכע : א השבירו. ולה מושבט ולשי וה נפוי לנכום ם נוע קוני על יאט מער מעות : מינים איני איני איני אוני מער מער ייניים איניי איני a uc 25 200 : 401 111 111 ותר וא הבטר כאלבם לאלאם ראות אווי ללושי י ולאל לה לרשה ככו

מדר העוזה אלו טרק

שנה שר מו מו שב מהו ב שר מו הם ק וריך כאבים ו ועוריון מבי ל מהו בריסי ועוריון הבי ל מהו בריסי ועוריון הבי ל מהו בריסי

כמלא מה מוא ז ונא מא מה מי מא מה שי

Ż

שלישי העצר

1250

נג. ׳צַדִּיק הוא ה׳ כָּי כִּיהוּ טָרִיחִי׳ מִי אֲמָרוֹ לְפָסוּק זֶה יאשִיָהוּ אַקָּרָה הָדָא הוּא דְכְחִיב (דה״ב לה. כ) אַחֲרֵי כָּל זאת אֲשֶׁר הֵכִין יֹאשְׁיָהוּ אֶת הַפַּיִת עָלָה נְכוֹ לְהַלָּחֵם בְּכַרְבְּמִישׁ עַל פְּרָת׳ בְּקִרְקַסְיוֹן וְיּעַל **פְּרָת ׳וַיִּשְׁלֵח אֵלָיו** מַלָאָכִים לֵאמֹר מָה לִי וַלָּך מֵלֶך יְהוּדָה לֹא עָלֶיך אַתָּה הַיּוֹם כִּי אֶל בֵּית מִלְחֵמְתִי וֵאלהִים אָמָר לְבָהֵלִנִי׳ מִפּי הַקֶּרוֹשׁ בָּרוּך הוּא אֲנִי עוֹלֶה (שם, כא) 'חֲדָל לְך מֵאֶלהִים אֲשֶׁר עמִי׳ זֶה לְשׁוֹן עֲבוּדַת פּוֹכָכִים ׳וְלֹא הֵפֵב יֹאשִׁיָהוּ פָּנָיו׳ יְרָלא שָׁמָע אֶל דְּבְרֵי נְכוּ מִפִּי אֱלֹהִים׳ זֶה יִרְמְיָהוּ שֶׁאָמֵר לְיֹאשִׁיָהוּ כָּדְ מְקָבְּלֵנִי מִישֵׁעְיָה רַבִּי (ישׁעיה יט. ב) 'וְסִכְסַכְּתִּי מִצְרַיִם בְּמִצְרַיִם׳ וְלֹא שְׁמַע לוֹ אֶלָא אָמַר לוֹ משֶׁה רַבָּה דְרַבָּךְ לֹא כָּדְ אָמַר (ויקרא כו, וּ) 'וְתֶרֶב לֹא תַעֲבֹר בְּאָרְצְכֶס' וְחַרְבּוֹ שֶׁל אוֹתוֹ רְשָׁע עוֹכֵרֵת בְאַרְצִי וּבְתְחוּמִי וְהוּא לֹא הַיָה יוֹדֵעַ שֶׁפֶל הוֹרוֹ עוֹכְדֵי עֲבוֹדֵת כּוֹכָכִים הָיוּ הָוָה מַשְׁלַח זוּג תַּלְמִידִים לְמִיבְעֵרָא עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים מִכָּהַיהוֹן וַהַוּוֹן עָלְלִין וְלָא מַשְׁפָּחִין פְּלוּם עַד דִּנְסַקוּן אֲמַרוּן טְרוּדוּ אַמָראָ אָמָרוּ אָרְדִין לְתַרְעֵיה הֲווֹן חָמֵן יָתִיה אָמָרוּ עַלֵיהוֹן כֵּן דֵּאֲתָא וְתִיקֵן הוּא זַיאֲתָא וְקַלְקָל לְפִיכָךָ (רה״ב לה. כגן ׳נַיֹרוּ הַיֹּרִים לַמֶּלֶך יֹאשִׁיָהוּ׳ אָמַר מָנִי שְׁלשׁ מֵאוֹת חַצִּים הוֹרוּ בּוֹ עַד שֶׁנַּעֲשָׂה גּוּפוֹ כִּכְכָרָה וְהָיָה יִרְמְיָהוּ מְצַיֵּת אַחֲרָיו לֵידַע מַהוּ אוֹמֵר וּמֶה הָיָה אוֹמֵר ׳צַוּייק הוּא ה׳ כִּי בִיהוּ מֶרִיהִי פִּיהוּ וּפוּם סַרְסוּרוֹ.

מדרש איכה שתיחהא יב רבה

אן וכה הגה

10 109

פְרָלְיָה בָּל דְּוָמֵר זִיכְרָא לָא עְיֵיל בְּאָדְגֵיה דְּרָלְרָא בָל דְּזַמֵר זַמֶּר בְּרָא דְּטִבְּשָׁא לָא שְׁמֵע.

דַרָּר אַתֵּר 'מָעָדָה בֶּגֶר בְּיום לֵדָה' אָמָר רַבְּי סִימוֹן יוֹם שֶׁנּוְדַוַג זְבוּכַדְנֶצֵר לְיִשְׂרָאֵל הָצֵרָה מֵהֶן שְׁנֵי לְבוּשִׁין בּגְדֵי כְהָשֶׁה וּבְּגְדֵי מָלְכוּת יְעִיוֹם קָרָהי עְהָדָא הוּא דְרְחִיב (וכריה ז. יג) 'וְיָהִי בָּאַשֶׁר קָרָא וְלֹא שְׁמֵעוּ' 'חֹמֶץ עָל גָּהָר' אָמֵר דָבָּי יְהוֹשֵׁעַ פַר נְהֶמְיָה כָּוֶה שֶׁהוּא נוֹתַן חֹמָץ עַל נֶתֶר וְסוֹחְרוֹ קן הָיוּ פּוֹהְוִים וּכְרֵי תוֹרָה הָדָא הוּא דְּכְתִיב (ו״ה ב לו. טו) יַזַיְהִיוּ מַלְעָכִים בְּמַלְאֲכֵי הָאֶלהִים׳ רַבִּי אַבָּא בַּר בְּוַבָּא אָמֵר בפרה זו שהיא מלווכט בפיה ושר בשרים על לב רעי רפי זַצֵּי בְּשֶׁם וַבִּי יִבְּחָק אָמֶר לְפִי שֶׁהָיוּ לֵיצְנֵי הַדּוֹר מְמָלְלִים בְּפִיהֶם וּמְרַמְזִין בְּעֵיגֵיהֶן וּמוֹרִין בְּאָצְבְּעוֹתֵיהֶן וָאוֹמְרִים (יחוקאל יב. כו) ׳הֶתְזוֹן אֲשֶׁר הוא חֹזֶה לְיָמִים רְבִּים וּלְעָתִים רְחוֹקוֹת הוא נְבָּא' אָמָר לָהֶט הַאֲדוֹש בְּרוּך הוא חַײֵכָט כִי בימיכם מית הַמָּרִי מִיָּד ודיה ב לו. יו) ידַיעל עַלִיהָם אָת מֶלֶד פּשְׂוִים וַיָּהֵרֹג בַּתוּרֵיהֶם בַּחֶרֶב וְגוֹ׳׳ וּכְחָיב (מ׳כ נה. ט) יַרִשְׁרֹף אֶת בֵּית ה׳׳ זָה בֵּית הַמָּקְדָישׁ 'וְאֶת בֵּית הַמֶּלֶך׳ זָה פּלָטִין שֶׁל צִדְקְיָהוּ יְוָאֵת כְּל בְּהֵי יְרוּשְׁלַם׳ רַבְּי פּנְחָס בְּשֵׁם דַבִּי הוֹשֶׁעָיָא אָמֶר אָרְבָּע מֵאוֹת וּשְׁמוֹנים בָּאַי כְּנָסִיוֹת

/(~~)/つ

אקהלח יב. זו 'וְיָשׁׁכ הָעָפָר עַל הָאָרֶץ פְשָׁהָזָה' מִכּבָּל הַיּז וְשָׁם הָזְרָוּ (שם) 'וְהָרוּה הָשׁוּב אָל הָאָלֹהִים וְגוֹ׳׳׳ זָה רוה הַקּרָש בְּיָון שָׁנִסְהַלֵּל רוּה הַשְׁרָש בְּלוּ וְבֵיוָן שָׁבָּלָה הָיָה יְרְמָיָה מְקוֹנֵן אֲלֵיהֶם 'אִיכָה יָשְׁכָה כָּזַר׳.

כד. דַבִּי יוֹתָנֶן פָּתַח (ישעיה כב. א) 'קּשָׂא בֵּיא תַזָּיוֹן' הֵיא שֶׁכָּל תַּחוּזִים מְתְנַבְּאִים עָלָיהָ בֵּיא שֶׁכָּל הָחוּזִים עומְדִים מִמְנָה דְּאָמֵר רַבִּי יוֹתָנָן כָּל נְבִיא שֶׁלֹא נְתְפָרֵש שָׁם עִירוּ יְרִוּשֶׁלְמִי הָיָה 'בֵּיא חָזִיוֹן' שֶׁהשָׁלִיכוּ וּבְּבֵי חוֹזִים לָאָרֶץ (שם) 'מָה לָךָ אָפוֹא בִּי עָלִית כָּלָוֶ לַבָּגוֹת' וּלְאִיגָרָא סְלָקִין לון אָמָר רַבִּי לֵוִי אַלוּ בָּפֵי הָרוּתָ.

Exodus 3-4

* And He said, "I am the God of your father, the God of Abraham, the God of isaac, and the 3 Cod of Jacob." Moses hid his face, for he was afraid to gase toward God.

" Hasness said, "I have indeed seen the effection of My people that is in Equat and I have A heard its outry because of its instancesters, for I have known of its sufferings. * I shall descend to reacuse & from the hand of Egypt and to bring it up from that land to a good and spacious land, to a land flowing with milk and honey, to the place of the Cansanite, the Hatte, the Amoria, the Pertrains, the House, and the Jebusite. " And now, behold the outpy of the Children of land has come to Me, and I have also seen the oppression with which the Equiplians oppress them. * And now, go and I shall dispatch you to Phereoh and you shall take Mit people the Chaken of bread out of Equipt." 11 Moses replied to God, "Who are I that I should go to Pharson and that I should take the

¹² And He said, "For I shall be with you - and this is your sign that I have sent you: When you take the people out of Egypt, you will serve God on this mountain." 33 Mores said to God, "Behold, when I come to the Children of Israel and say to them, The

God of your forefailters has sent me to you," and they say to me, "What is His Name? - what

"HASHEN associated Hoses, "I Shell Be As I Shall Be." And He said, "So shall you say to the Challen of larget, 1 Shall Be has sent me to you." " God said hurther to Moses, "So shall you Say to the Childran of Israel, Vission the God of your forefathers, the God of Abraham, the God of Isaac, and the God of Jacob has dispatched me to you. This is My Name forever, and this is My remembrance from generation to generation." " Go and gether the elders of larged and say to them, MASHEM, the God of your forefailhers, has appeared to me, the God of Abraham, isaac, and Jacob, saying, "I have surely remembered you and what is done to you in Egypt." " And I have said, I shall bring you up from the effliction of Egypt to the land of the Canaanite, the Hittite, the Amoritagine Perissie, the Hivoite, and the Jebuste, to a land flowing

19 "They will heed your voice. You and the elders of israel shall come to the king of Equal and say to him, History, the God of the Hebrews, happened upon us. And now, please let us go on a three-day journey in the Wildemess, and we shall bring offerings to HASHEH, our God." * I know that the king of Egypt will not allow you to go, except through a strong hand. >> I shall stretch out My hand and I shall strike Egypt with all My wonders that I shall perform in its midst, and after that he will send you out " I shall grant this people favor in the eyes of Equal, so that it will happen that when you go, you will not go empty-handed. It Each woman shall request from her neighbor and from the one who dues in her house stoer vessels, golden vessels, and garmenia; and you shall put them on your sons and daughters, and you shall

4

* Moses responded and said. "But they will not believe me and they will not head my voice, for they we say, HASHEN did not appear to you! * HABMERY said to him, "What is that in your hand?" and he said, "A staff." He said, "Cast it

on the ground, " and he cast it as the ground and it became a snake. Moses fied from it, + HASHEN and to Moses, "Stretch out your hand and grasp its tail." He stretched out his hand and grasped It shalls, and it became a staff in his pain. " "So that they shall believe that HASHER, the Cloud of their forefaithers, appeared to you, the God of Abraham, the God of Issae, and the God of Jacob. "" Hower said forther to him. "Drive your hand to your bosom," and he brought his hand to his boson; then he withdress it and behold, his hand was leprous, like snow. " He said, "Netion your hand to your bosom," and he returned his hand to his boson; then he removed it from his bosom and behold, if reverted to be like his flash. * "It shall be that if thay do not believe you and do not heed the voice of the first sign, they will believe the voice of the latter sign. * And it shall be that if they do not believe even these two signs and do not heed your voice, then you shall take from the water of the River and pour it out on the dry land, and the webs that you shall take from the filter will become blood when it is on the dry

18 Moses replied to HASHEDH, "Please, my Lord, I am not a man of words, not since yesterday, nor since the day before yesterday, nor since You first spoke to Your servant, for I am heavy of 1) Then Hastest said to him, "Who makes a mouth for man, or who makes one durith or

deal, or sighted or blind? Is is not I, HASHEDA? 13 So now, gol I shall be with your mouth and teach you what you should sky,"

13 <u>He replied</u> Plasse, my Lord, send through whomever You will send?" 14 The wrath of Hastern burned against Moses and He said, "Is there not Aaron your brother, the Levite? I know that he will surely speak; moreover, behold, he is going out to meet you

י ניאקר אַנכי אַלתי אָביך אַלתי אַברנש אַרעי ידּוויי ואלה עוקר נושה פויו בי ירא מהריט אלי י נאלוחם ניאמר יוזה ראה ראיתי את עני עפי אשר במצרים ואת-צצקתם שטעתי מפני נגשיו כי ידעתי א אָח־מַכְאבֶיו: ואָרָד לְהַצִּילִו ו מִיָד מִצְרִים וּלְהַצָלחוֹ מִן־ הארץ הדא אל ארץ שקה ורחלה אל ארץ ובה חלב ורבש אלי ניבים הקנעני והחהי והאמרי והפראי והחוי · נהכנקי: ועמה ועה צעשת בנייישראל באה אלי ונםי ראיתי את הלחץ אשר מצרים לחצים אתם: רעתה לכה ואשלתה אליפרעה והוצא את־צפי בנייישראל ממערים ריאמר משה אל ראלוים כי אנכי כי אלו יג אל־פרעה וכי אוציא אָרו־בְּנִי ישְׁרָאָל בוּפּעָרָים: וַיאַמָר בי־אותה עמך חוד לך דשנות בי אנרי שלחתיך קרגעיאָר אָת־הָעָם מִפּצְרִים פּעַבְרוּן אָת־הָאֵלוֹהים עֵל קקר נזור: ויאמר משה אל נואלווים רבה אנכי כא אלי בני ישראל ואמרתי לום אלתי אבותיבם שלתני א אליבם ואמוד לי מה שמו מה אמר אלום ניאמר אַל הים אל משה אַרְיָה אַשֶׁר אַרְיָה ויאמר בָּה תאמר לְבְנֵי יִשְׁרָאָל אַהְזֶה שְׁלָחַנִי אַלִיהָם: וואמוי עוד אַלוֹיים • אָלימשָה כְּהיהאמָר אָליבְנִי ישְׁרָאָל יוזה אַלת אַרְזַיֹהָם אַלֹהָי אָבְרָהָם אַלֹתַי יִצְחֵק וָאלתי יָאָקָר שלתני אליבם והישתי לעלם וזה זררי לדר דרי לד ואספה אח וקני ישראל ואמרם אלהם יהוה אלהי אַרְתִיכָם גרְאָה אַלִי אַלהַי אַבְרָהָם יִצְחֵק ווַצָקָב לְאמִר אַ פּקר פּאָרתי אָחָבָם ואָת הַצָּשִׁיי לְבֶם בְּמִדְרָים: ואֹמָר מצלה אונכם מצני מגרים אל ארץ נקוצני והואי תקומרי תפרא תהועי תהבועי אל צרץ ובח תלב ייי דרקשי ושמעו לקוד ובשו שפה וואני ישראל אל מילו מערים נאטרפס אליו יהוה אלהי העבריים נארה אַלינו ועהה נלכה־נא דַרָך שְׁלְשָׁת יָמִים בּמּרְבָּר יי תובתה ליתה אלתינו: ואני ולעתי כי לאייתו אוזכם כ עלה מארים לתלה ולא בנר תוצה: ושלחתי את יוי תקיתי את מצלים בכל נקלאוזי אשר אצשה בקרבו א נאטרי בן ישלח אַקבם ונטפי את מו קעם נווה בעיני ב מינדים וניה פי הלכון לא מלכו ריקם: ושאלה אשה משְּכְנָחָה ומנרת מיחה כלי בסף וכלי והב ושמלת רשמהם על בניכם ועל בנחילם ונצלחם את מצרים: י ניען משה ויאמר והן לא יאמינו לי ולא ישרעו בקלי היד ב כייאמרו לא נראה אליה ידיה ניאמר אליו יהה מוה י בְּיָרֶךְ וַיְאמָר מְשֶׁה וֹיאמָר וַהַשְׁלִיבָה צֵּרְאָה ווִישְׁלְבֵה י ארצה נותי לנתש נונס משה מפניו: ניאשר יוזה אל משה שלה גרך נאיה בוגרי רשלה יה בחוק א בו נינד למעה בכום: לפצו לאמינו בי־נרצה אליר איזה אלתי אבתם אלתי אברתי אלתי יגווק ואלתי י זעקב: ויאמול יחוה לו עוד הבא־נא ידר בתיקר מבא י זר בחיקו ניוצאה והנה ידו מערצה כשלו: ואטר השַב זרך אל חישר נכשב נהו אל הישו וויצאה מחיש ה הנהישכה בכשרו: והיה אם לא ישמינו לה ולא ישמיט לקל נאות הראשון והאמיני לקל האת האחרון: י ההיה אם לא יאמינו גם לשני האוות האלה ולא ישמעון לעלך ולקחה מפיעי היאר ושפרה הפשה תהי הפים אשר הפח מן היאר והיי לדם ביבשת: י ניאמר משה אליידוה ביארני לא איש דכרים אנכי גם · מהמול גם משלשם גם מאו דברך אל עבור כי כבר א פה וכבד לשון אנכי: ויאטר ידוה אליו עי שם פה לאדם או מייישום אלם או חלש או פפה או עני נילא י אַנקי יותד: ועקה לה ואַנכי אַהָיה עם פיך וותריוזיר יי אשר הרבר: ראמר בי ארני שלח נא ביד השבח: ד ניתר־אף ידוח במשה ניאמר הלא אהרן אוייך הליי

Rabbinic Rhetorics of Space," in Ra'anan S. Boustan, Oren Kosansky and Marina Rustow, eds., Jewish Studies at the Crossroads of Anthropology and History: Authority, Diaspora, Tradition (Philadelphia, 2011), 135-46.

W. Wirgin, "On the Shape of the Foot of the Menorah," Israel Exploration Journal 11:3 (1961):151-53.

א בסנדר איסורי, "אנורה ודנה' צית: קורות דיצובו א סאל 169- 87 Mr, (1987) IN MARCH , (1987), MY 19- 10

THE NEW YORK TIMES, MONDAY, JUNE 25, 2012

Technology Identifies Lost Color at Roman Forum

By ELISABETTA POVOLEDO

ROME - Historical sources describe the menoral looted by the Romans when they destroyed the Second Temple in Jerusalem in A.D. 70 as made of gold, as God instructed Moses in Exodus.

So the recent discovery that a version of the menorah in a basrelief on the first-century Arch of Titus in the Roman Forum was originally painted a rich yellow should not come as much of a surprise. But given that the mage faded to the color of its underlying stone long ago - like so much else in and around the Forum - precise knowledge of its once-bright pigmentation comes as an exciting revelation to histomans and archaeologists.

"The Bible said it was gold, but the monument, as it was seen for centuries, told us it was white." said Steven Fine, the director of the Arch of Titus Digital Restoration Project and a projessor of Jewish history at Yeshiva Uni-versity in New York, which is sponsoring the project "(sn't it cool to be that much closer to the viewers of the first and second century?"

The findings were made possible using nominvasive spec-frometry readines carried out on the arch this month.

The advantage of this method is that it doesn't harm the monument," said Cinzia Conti, the state archaeologist responsible for the arch. The monument is not only an important part of Rome's physical history but also "very significant for the Jewish community," she said.

The arch, inaugurated in A.D. 81, has two interior reliefs that commemorate the Roman victory over Judea by Titus, a military commander and future emperor, and his father, the emperor Vespasian, a decade earlier. One relief shows Titus' triumphal ride on a charlot, the other depicts a procession into Rome with loot from the temple, including the menorah as well as a sacred table and trumpets.

Professor Fine, who is the director of the Center for Israel

torophyte of their unversion contained the dille sheethy mocus Top, the menorah, originally painted a rich yellow, on the Arch of Titus in the Roman Forum; above, the arch.

Studies at Yeshiva, said that the menorah was a natural meeting ground for "both Jewish and Roman studies.

For Jews, he said, the Arch of Titus has been an emotional

lighting rod for nearly two millenniums. The Jewish community in Rome is the oldest in Europe. For centuries the Jews in Rome would not walk under it, as they saw themselves as exiles from Jerusalem forcibly brought to Rome," Professor Fine said "Then in the 19th century th arch became a marker of Jewis antiquity and pride, a symbol o exile and redemption that is, Important to Jewish heritage

C3

The arch's menorah is though to be the image used for the en blem of the State of Israel, thoug that hypothesis has been debai eđ.

In recent years there has been a drive on the part of archaeold gists and historians to discove the original colors of ancient stat ues and monuments, boosted b technical advances in the field (Tests for color carried out of many of the monuments in the Forum in the 1980s that removed samples from the stone did nd yield significant results.)

The latest generation of ultra violet-visual absorption spec trometers are more manageabl and more sensitive, "so we cal get a reading analyzing a grain of pigment on a square centimeter and that is very helpful," said Heinrich Piening, a conservato with the State of Bavaria De partment for the Conservation Castles, Gardens and Lakes Germany.

Mr. Plening did spectrometri readings on the arch and com pared them with a database of pigments and dyes to identify the original color. The menorah, he said, was painted a particular yelow other "that would have looked like gold from far away."

Ms. Conti said more testa would be carried out on the rest of the arch, depending on financing.

The spectrometric readings will also be used to fine-tune "Rome Reborn," & 3-D model of ancient Rome developed by Bernard Frischer, a professor of art history and classics at the University of Virginia, "The Arch of Titus will be the first monument in "Rome Reborn" that will have full restored color," said Dr. Frischer, who was part of the team working on the monument. "But we still have another 10,000 buildings to color."

25-111 - 17-2

וְשְׁרֵאַל. וְחָזַר וְצְעֵשְׁה בְּעַץ וְכִשׁ, שְׁנְאֲמַר, וְאַמְר הַ אָל־מִשְׁה וססית לכנו אום, קו היי ופועה וצמי גואכים וקטיהים את לנה ככפני ולא מנאני ובי אתיי ציא כני אמנטה נוסא אמר לו, מקלה את-מקר צרבה ומקליך את-מפהי ארבה. ננצעה נהש ערור ולפה הראה העוושיבריד הוא למשה כנהש ופדאר בנזי אתר לפניוי נבון כל העלמים כן לי בופה נאחי קור אבר שלם לכם את אלקה קורא לקני מא לם ה שאתה אוסר, אי שינם לקתיו נטא אי יאראל, לואסי קעוקטים. שלה נא ביריקקיה (או אייד גר אות קאים מאלשים: אמר לו, ילה ואשלוזה אל פרשת אפר לקניו. רבון גל אלל באנו מוכמיי מאא מיי אבו ללמי ניסטו גי טול נחנא טוים טאי אלא אלונו מולמילם כלאו אשר לפור כוו בל-מאלאים פלבקשים את-נקשה (מורים). וכי פּהים בקות מקני קרלה ושובשי. ספר ל, 24 מירא מנות קנגר ני כם, קארי נקום בלשוני, קוממר, ראקר בקה אליה, לא אולבו ופרטאו באנוי שי גן כן בבווני מבניטר אוממיי ביבבו איש דְכָרִים אֶנָרָי יושרייג ולא עוד, אָיָא שַאַהָה הָשַּיְטני לְיַר כזל ניליף. אמר לו מקווש לייה יוא. ילו ואקומו אל פולה (מט מטיג אפר לפןית רמין על עצולטיט לא כך אטראי לף אין ינצלי. אכר אטר כארוש-גרון-הוא אל מאה אל-וזיניר י הי מכאן פקרה, לי מנומו למקם שוום גרון לאלוי לישראלי שואמור מקימשרב ננקם אקינוליג מבי נוליג ומ ŧ PUT A LA

שוווית לוזמעה באבי קשות _____

the redemption, but He did not reveal when these events would occur. Even Moses was not able to penetrate this mystery. The juxtaposition of hurban and ge'ula is expressed as well in the difference between the words Po and Ko. Po means hurban, and Ko means the full realization of Jewish destiny, as in "to "to "to "bia, We will go to that place" (Genesis 22:5).

Igit 12 h may also But the Benevolent One, after divulging that date to him. Their father, Jacob, was prepared to tell them when the final redemption will first Jacob knew, but then the secret to Jacob, however, He concealed it. At called his sons, and said, 'Gather yourselves together that I may tell you that of Jacob; and hearken unto Israel your father'' (Genesis 49:1-2). According to our sages (Bereshit Raba 99:5) these verses mean that Jacob wanted to tell sages said, the Divine Presence left Jacob, and he could not tell them. Jacob beheld a vision, but it was a vision of hurban, not grivla.

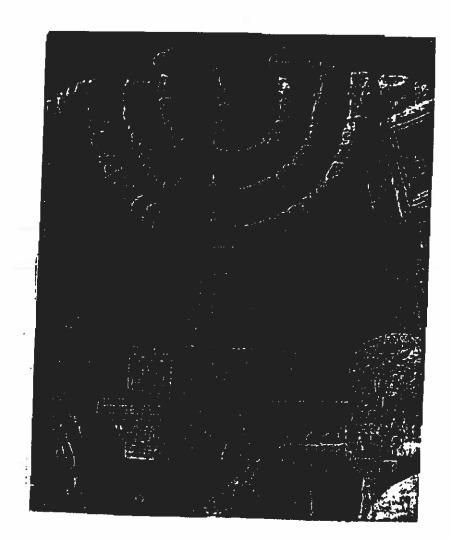
المالية المحمد المحم المحمد المحمد

שלימסי דים אני ה'ביי בעין. And pleaded that [God] send anyone else. According to the Alidrash (Pirkei DeRabbi Elitzer 40), Moses was referring to the prophet Elijah, as it is written in Malachi, "גרעבין היא דא האיר בעין האיר בעין, Behold, I will send yop Elijah the prophet before the coming of the great and terrible day of the LORD" (3:13).

night rught rught rught is yight rught rught for of what benefit is it that I begin this mission, when those of Gilad [Elijah] will complete it. The reason Moses because he foresaw that his mission would not be the final mission of ge'ula, and that after a period of freedom, there would be a Harban, and that the ultimate message of grula would be delivered by Elijah the prophet. Moses' argument to God was that He should just send Elijah now with the message

Moses was intimating to God that be did not want a partial assignment, limited to the *shlifut* of the redemption from Egypt, if Elijah had the role and privilege of being the messenger of the final gewin and the Melekh HaMashiah.

341

בה/לא - זג/אב

	שמות – פרשת תרומה
lin Looplets	א פלשי דעשיון קטור ועד אייי
קלוס גרוא שרה וקנה כלידנא האררה ושושוהא שי	איי די אי אי איי איי איי ארי ארי ארי ארי איי אי
	א נוזעבר פנרוזא נייש די ייייייייייי

757

האינרים ען סעבת לכאן תכאן בכקבת הקורעם. ולבין מקבר מכת קורעם, בעד"ן בלע"ל, כמו רא לדא עקבן ווריאל ביוג אינשה ובונורה. מאיב נמיל פלון לפי צהיב פאה פחקאה בה, אמר ט בקנים כבלך אם ככנר לאור והיא נבזית מאליה, נק וה נכמר מנושה ומסוומה בהמלכך ג'ה ורבוה. בהה מרגל שלמוה כוואי כמין קינה כלוה רולים יולין הימה ולפעה

משורבים בחמור הל כככנים ניקרה כהכינג (לא) מקשה תיקשה וצנורה. שלו ינשסה מולדם, ולו ישוה קניה ונרוויה היברים היברים ואח"ב יוביהם בדרך פנורפים בקירין שלוי"ר בלמ"ז, ואלה כולה בחה פחמינה חחם, ומקים בקרנם ומכן בכלי כאפנים ופפריד בקנים איק הזילך נכרייםה דמואכת המוכן שו בוקשה. מרגוש נניה, לשון הנשכה, שמשיך לא

151 264

ידוור הבן נו אצל אביו יצא לקארע בן. תמליה רצונכם אבוא עמכם בכה ד' שטעין האבר כה שנחה של ביה אבא נורכן לה כלאך שלש פעמים האני לא פעם ארת יבא הגם' מכל סקים קרים הוא על בברתיה דקיסר כי כמא דחם אסר כן הבסיון צא כן הסליון צא וכיון דקר ליה נפק אול זואני לדון שאילו כל מה דאית לכון למישאל הן ועיילינוע לגויוה לשקל כל דבש אשכוע דעינא אינרא שקוה וקיעה תייע 'ראבי רבי אלעור בר רכי יוסי אני ראיתיה כעיר [רומי] ודוו עליה כמה מיפי דמים: ברוני המינול והנותר אין סמשרפין כפני שהן שני שכות השרץ הנכלה וכן יתבלה וכשר רברו אין כננטרפין זה עם זה לפכא אפילו בקל שכשניהן : נכן אבר רב ידורה אבר שכואל לא שני אלא ילציטאת, וזידים דעדרבנן היא יאבל לענין אבילה ימנטרפין

שיועת להדיב שבל מושיל וסריה לפני לל יתור כי' רעבד ואיך מפרש במרחט היה מה שבול דמה משו למית עד שתכד רבי שמשון בן ירולי סמת למריו פיכה מחירה להמים וכקה פליו רוצים וסיפך נוצים מפרט כחס: בן ממליון - שר שקרין טשרין: שמה של [ניימ] מכוי כגר מרשט נה שבה שלההים רשבו שבמים כחיב מלק במרשה (משרמיה): מלא בברתה דקומר - והתצופה וסימה שעקה ולומית כבילו לי לה כי שמשון בן זיתה בכל בסה וחדך בולה כהרש כמס: לבכת כסים מיניהם י דבודני כה סלין נדרות דלובהן לבדל: לגי רטיתיה בציר [רוני]י במרוכה קתיירי שרשה שתה בבית הקובר והי פליה כמה עיפי דעים פסר השניר של יום כסטרים שמים שליה (ולא טיב) באליף של עי בעינו ז בור ז: ברובי

5 2310

ום מתכנרה : קרם נהיר מלחמה

זיק: אני ראימיו כרומי שהבניסומ

טר כמלך כראמריק במפילה

י הן) בכן ממהו: מכדע י

מוכה אי של משגרת זר איט כלי

ה היקן כלי לקשון: משרת כמי

ותר. קיבום שלמו כוא: לממה תה. מרכל לרוג הימה כמינה

ילאט ודף בעליון מונה פליו: סריהל

י. סטנהת בממזית (דף וב): מוי

ין פרים. של אלם שחימין משפח :

הנוזה מלמר שפורש שרי מזיו שבינהו וענגו עליו לכפה מעשרה מכל מקום מאחו פני כמא כהיב אישתרבובי אישתרבב ליה כסא עד עשרה ונקט ביה בשלטא ארזן תשעה דנתיב נים לאוס: מאר. של ארון לאכמים יועשו ארון עצי שניים אכאיים וחצי ארכו ואמה והצי רחבו ואמה וחצי קומרצ אלא כפורת מפח כנלן דדעי רבי הגינא כל הכלים שעשה משה נתנה בהן חורה מרת ארכן וטרה רהבן וטרה קומרון כשרת מרה ארכה ומרת רחבה נתגה כורת קימתה לא נתנה כו להער לדינף מיט נילף מר : מי צא ולבד בופרצת שבכלים שנאכד יועשת לו מסגרת מפח סביב מה להלן פניח אף כאן משרו ונילף סכלים נופייהו הפשח סרובה.

א הפשח יהמשה מעם הפשת וגילף מציץ דתניא ייציץ דומה כמין מס אל זהב ורחב כי אצבעות ומיקף מאון לאון וכתוב עליו כי שימין יויר. א מלמעלה וקדש למיד מלממה ואיר אליעור בר׳ יוסי אני רארוו ברומי זחוב עליו קרש לה בשימה אות דנין כלי מכלי ואין דנין כלי מחכשים

.31 ICN1'

זיכנא נכר הנא כשרא כזה איני כזה על דפרוכת אלא כננד וזפרוכה יאבר ר׳ אלעור ברי יוסי אני ראיוזיה ברומי והיו עליה כמה טיפי דטים של פר ושעיד של יום הבפורים ורילשא רפר העלם דבר של צבור ושערי עיו דמו והדא דעבידי כסדון והגן נבי גבי פר העולם דבר של צבור כי האי נוהא כשונא מזה לא היו נוגעין בפרוכח ואם ננעו נגעו אפר רבי אלעור כרבי יוסי אני ראיהיה ברומי והיו עליה כמה מיפי דנים של פר העלם דבר של צבור ושעירי עיו תילבא דפר ושקיר של יום דבפרים נינרו דהונהו דעבידי שלא כסדן נתערבו

127

מני רפיתיה כרועי - במסכת מעילה (יף יה) בני כן מלמין מבור נכו (ר' אמור ברני יום שריפא אם נהו חלך רות שנכנם שר בנופה ששת כו סנדון וכניבוה נאיר האלך לשול כל מהשירנה ולא סה מש אלא לישול פטט אינרום שכופט גוררים שנולו מל שרעל ומצאט וקרשם יושם ראכ פינית מתרש מחלג : כמרק. הממנה למתה "ממליף: ההים

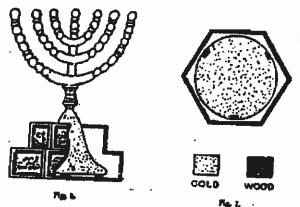
WIN ELL ELL ELL AN

הצער . הזוי כוהל על עלבננך : יב (*) דברים העשויין הנודן אלו הן אנא פוער הכלים שבו הארון רשברי לוחות. רצגצנת המן ההסמה [צלהיות של שמן המשות] וסקל של אויזין שקייה ומרוזיה וכנדי כוזנה ובנדי בהן כשיה אבל מכתשת של ביהן אנשינם שלות המערה ושרכת וצרץ עדיין מונדין ברובי ז'ך [1] (מעשת ברי מרשק שישב רשנה להלכירים רעברה כלה לשניו צהה עליה והבניסה ברעך ביוש האבר לאבר האשרע התצה ועבוה הקשמה הקור לפניה עד שחלך לביה בעלה): יך אלו [שחקנ הבמים]) שאין להם חלק לשלם הכא (כ) [י] הבשת

Wirgin

I see in the pedantal of the second on the arch of Time act its scepal base, but a box-like screen made to cover in. The base itself was hidden under the hexagonal screen and probably conformed with the design on the coin of Antigones. Fig. 1 shows how the box could be fitted over the lower part of the serversh. In order to understand why it looks like a polium with two steps, we sature then is was constructed from panels made for other purposes, for instance for the meanfacture of increase bouns. Roman schperse contains many represemantions of increase bound deviated with designs similar to those on the pedental around the seconds if was easy to build a hemgonal screen like this by joining a number of such decorated panels.

It is obvious why scare such kind of contrivence was necessary: the manual, if placed on the platform of the surrecher to be carried high on the shoulders of the marchers, would be is constant danger of falling during the parade, for the structure swayed in all dissocions as the beaters walked. To secure the manual with ropes would carried have been norightly. In secondance with the solemnity of the occasion as appropriate dress-up and display was therefore invented. Is appears that the box was constructed in two halves to fit the base of the survey closely. It could be easily structed at the bottom to the platform of the structure.

מיעצח המדינה הומכית

הכרוה על סמל מדינה יצראל

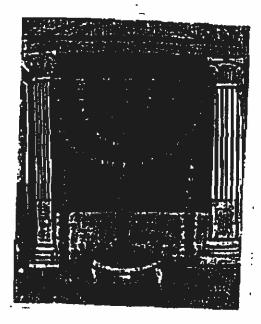
מועצת המדונה היצנית מסייאה ואוזיעה כי ספל כדינה יסראל היא באצויד בוה:

סרננהי המדינה הופנית יוסף עפלינ 25 יועב ראש

ייא בשבע העים (סו בזברותר פולו)

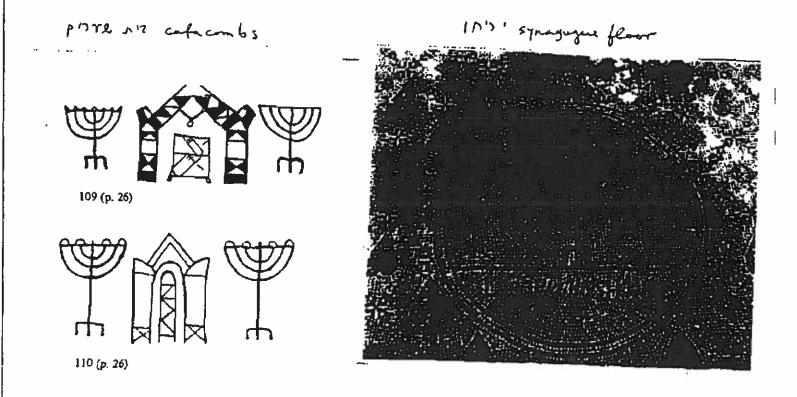
Dura Europis

ראבה, הל׳ בית הבתירה

פרק שלישי

א הכנורה משורשת צורתה בתורה וארבעה נביעים ושני כפתורים ושני פרחים היו בקנה מטנורה שנאטר ובמנורה ארבעה נביעים משוקדים כפתוריה ופרחיה. ועוד פרח שלישי היה סמוך ליריכה של מנורה שנאטר ער ירכה עד פרחה: ב ושלש דגלים של מנורה שנאטר ער ירכה עד פרחה: ב ושלש הנגורה היו לה. ושלשה כפתורים אחרים היו בקנה הכצורה שמהן יוצאים ששת רקנים. שלשת מצד זה ושלשה מצד זה וככל קנה וקנה מהן שלשה נביעים וכפתור ופרח והכל משוקרים כמו שקרים בעשייהן: ב נמצאת כל

It is not good what our government does today. Just when we have merited once again the light of Zion that is symbolized by the menorah, [the state] chose specifically the image of the menorah that is on the arch of Titus, which, it appears, was altered by foreigners. And not only this, but an expert in the science of antiquities has testified to me that the menorahs that are formed on the graves in [Jewish] catacombs in Rome ... are all with three legs, as are all those formed on the mosaics in the remains of ancient synagogues that are in the land of Israel.

לא מוב ערשה ממשלהנו היהם ההה. כשובים שוב לאורה של ציון המטומלה במנודה, שריא מוזקה דווקא את הפתה הממודה שבקשת פיטוס, אשר כנראת תלו בח ידי זרים, ושאינה כלה של מושית מקודש... ולא זו בלבר אלא שמעיד לפני אדם פרמות בירינה הקיצוניהו (עיביאלוג) שהמנודה המצוידהו כל הקברים בקטקומבות שבאוצי כולן בנות שלש וצלים (שריפווזה) וכן כל המווידה המבוידה מסיפים של שיני אתי הכואה הנתנאים המנדות ומושלי של את בבירי דיאואי שיישו הרידישואל הלושלי של את בביר דיאואי שיישו

", The Ge MAISTER - 717 12", PILE PERS , 163 'AT, CEN AJUL BIRD AIL

אך נראה לי שיותר משעשתה הציונות להקצה קורשה של ממל אמיתי למגן־דוד. עשה אווע רשע שקבעו לאות קלון למליוני בני עמעו. בסימן זה עברו את זרך היסורים, דרך הושמלה, העפתולים הגבורה. בסיסן זה נהרגו ובסימן זה עלו, ואם אמם כן יש קרקע המצמיה פשמצות לטמלים, הריהו כאן לשפר לשנון: הסימן בו הלכו אל הכליה נאל הורי הנאוים. ראוי להחליפו בסימן של חיים. ראמשר לסעון להיסן: הסימן שנוקרש בימינו ביסורים ועינויים, ראוי הוא שיאיר את דרך החיים והבניין. יריתה צורך עליה, היא, ובמקום שפלר הו שם אתה מוצא מדלות.

yael Zer bauel, "An travity and the Renewal Paralign: Strategies of Sepresentation and Mnemonie Practices in Israele Culture," in Dorm Mendels, el., On Memory, An Interdiscipling Approach The adoption of the menorah, the ancient seven-branched candelabrum, as the official emblem of the state of Israel in 1949, provides (Ox ful, Bern ..., we excellent example of an icon that functions as a bridge between the two periods. The selection of this ancient object for the design of the 2007), p33e

new state's emblem represents the state's claim for historical continuity from antiquity and underscores its role as custodian of the Jewish national memory. The choice of the particular menorah design has an even more resounding meaning: it was modeled after the image of the Second Temple menorale that had been taken away by Roman soldiers and paraded by them in Rome as evidence of their victory over Juden. That image, which was displayed on the Arch of Titus in Rome, cacapsulated the loss of the Jews' national honor and their uprooting from their homeland (Handelman and Shamgar-Handleman 1990; Mishori 2000, 139-64). The use of the same menoral design for the state's official emblem can therefore be seen as a symbolic act of reatoration of lost autional honor. The large menoral monument crected near the Israeli partiament building in Jerusalem constitutes a countermonument to the historic Arch of Trins. The exciled menoral has been symbolically returned to the land of Israel; it now serves as a central icon of Jewish sovereignty and represents the Zionist renewal paradigm. The two olive branches that flank the state's emblem represent the hope for peace, thus moving from the past toward the future, while preserving a symbolic continuity between the biblical and post-biblical past and contemporary Israel.

יער השיאות , אאי צת בלי הערכה

מי שלא מעריך ומכבד את מה שיש לו, אין לו קנין בדברו ואם תטר בהכרה, חסר בערך הדכר ומאבד אותו. עשו הפסיר את הברכות, לא בגלל המכירה: רק כגלל שביזה את הברכות - "ויבז עשו את הבכורה".

תורה	תולרות	כה:כביכויט	בראשית
אם מַלְאָם יְגָשָׁי זְיָשִׁי זְיִדִי וּבְּטְנָה: וַיַּצֵּא הָרִאשׁוֹן חַרִי-בָּן יָצָא אָחִיו (יָרָוֹ זּשִים שֶּנָה בְּלֵרָת אֹתָם: יְה וְנֵעֲקָב אִיש הָם ישָב בְּקָה אֹתֶבֶת אֶת-יַצָּלְב וּי תַּאמֶר עַשָּׁו אָל-יַצַלְב וּי תַּאמֶר עַשׁו הָבָּה אַנִב הַשֶּׁרְעָה לִּוֹ כֵּוֹם תַיּשָּב עַשָּׁו לֵחֶם וּנִזְיר עָרָשׁי	רְבְשָׁה אִשְׁהוּ: וַיְּהְרְצָצָוּ הַ הַיְלָה לְרְרָש אָת־יהוְהַ: וַיְּאַכְ יַּהְיָה לְלָדֶת וְהַבָּה תוֹכָה וּ יַּהֶיה לְלֵדֶת וְהַבָּה תוֹכָה וּ יַהֵי עִשְׁו יַשְׁבֵר וְיִבְחַק כָּן־ש אַשְׁ אִיש יִדַע צִיִד אָיש שָוּ: (אַ עַשׁו אִיש יִדַע צִיִד אָיש שָוּ: (אַ עַשׁו אִיש יִדַע צִיִד אָיש שָוּ יַבָּא עַשֵּו מַן־הַשָּרָה וְיָאַנָר יַצָּיָר אַרָם הָאָרם הַזָּה כִּי יַרְהַוֹ לְיַצְקָב: וְיָצַקֹב נְתַוֹ לְ וּתַלֶך וַיְבָז עַשָּו אֶת־הַכְּכַרָה מַלְבָה הַרָעָב הָרָאשׁון אָשֵׁו מַלְבָה הַרָעָב הָרָאשׁון אָשׁוּ	אָתָר לו ידאֹה (מַזָר ז־בּוּן לַמָה זָה אָנָכִין גנוס ק] בְּכִטְנֹך וּשְׁו גַבְר צְעִיר: וַיִקּלְאָוּ גַבְר צְעִיר: וַיִקּלְאָוּ גַּקָר בָּעָקָב עַשׁו וַיָּ אָהָלִים: וַבָּאָהַב יִדְרָ גַּגָּרָם: וָאָאָר יַעָאָב הַלְעִיטַנִי נָא מִרָה אָרָם: וָיָאמֶר יַעָאָב בּוֹלֵך לַמֵוּת וָלֵשָּה	בנ או סריסח ק סי א י מי גרו גרו גרו גרו גרו גרו

אטוריאות אה אחרן ידק גרינצרץ

ויאכל וישה ויקם וילך ויכן עשו את הככרה... ויש להבין הרי עיקר ביזוי הבכורה היה קודם, כשאמר ,ולמה זה לי בכורה", או בזה שנאמר ,וימכור את בכזרתו ליעקב",

זלמה זה מרגיש הבתוב שביזה את הבכתרה. רק אחר שאכל ושתה ז נראה לומר, כי מקודם. כשבא עשו מן השוה עייף ורעב אפשר היה למצוא צר זכות

עליו, שמחמת רעבונו מוכרח היה למכור את הככורה, כעניין שנאמר (משלי, ו, ל): לא יבתו לגנב כי יגנוב למלא נסשו כי ירעה. אבל לאחר שאכל ושתה. לאחר שתשקים רעבונו ונח מעייפותו היה צריך מצמונו להציק לוו מה עשיתיו והיה צריך להתורם ולטעון שנכשל, שעשה מה שעשה בגלל רעבונו. אבל הוא לא כן עשה. אלא ויאכל וישת ויקם וילך, בלו נקיפת מצפון, בארישות, כאילו לא אירע ולא כלום, בזה התברר שביזה את

הבכורה...

D'UR INDO

מנחות

פרק שלי

פיפטיפא פים ברפא דעדי . בתכילו : וייז דוישרו . כל כשר או ארע כמקים פקב ונראה כמין יד: ולא פרים. ולו חבים שבין יטקא דלא הבים ולא פיפש וקרא בו כדת הבשרה מאך דשמודין. שמורף הוא למר ימרג כלוי משלה אלומר וישרג : לא פורם. קאס קח במיי מס מיש מיר: ואר לה יכר מה השמל. ים לדקה מכהן דברב ריכו בשו מע יודע לקרים הלה הים שלישו: כמרים. כנון סגרין רבים: ווורה אור פי פעלל כל ידך . מה מכונה מותה

אימסיקא ליה פרעא דה"י ההעם בניקבא ארא לקנוה דר אבא איל אם שינשוויד בו בשיעוד אות קשנה כשר אם לאו פסול : רוובי בי הכרי דווא יו חבוה רופי ברדישלי איפשיקא ליה ברעא דוין דויהרג בניקבא אתא לקביה דרבי זירא א"ל זיל אייתי ינוקא ירלא חבים ולא מפש אי קרי ליה ויהרג כשר אי לא "יהרג הוא תובול אבר רב יהדה ד אבר רב בשעה *שעלה משה לטרום סטאי להכביה שושב וקישר כתרים לאותיות אכר לפניו רבשיע כי מעכב על ירך אבר לו ארם ארר יש שעוני לרווח בכוף כבות רחותי הנקבא בן יוסף שכו שעדוד לדווש על כל קין קין הילין הילין של הלכוח אבר לפניו רבש"ע הראהו לי אבר לו הווד לאחורך הלך 1 רשב בסיף גו שכונה שורות ולא היה יורע מה הן אומרים תשוש כת כיהן שהגיע לרבי זן אחר אכרו לוהלמידיו רבי כני לךאבר להן הלכה למשה מסוני נתישיה רעדו אוי יו ובא לפני הקב"ה אבר לפניו הכונו ישל עולם יש לך ארם כוה ואהה נותן חורה עי אכר לו שתוק כך עלה. במחשבה לפני אבר לפניו רבתו של שלם ההארוני. הורתו הראני שביו אבר לו הזור יו [לאחרך] הור לאחריו ראה ששקלין בשר בסקלין אבר לפניו רבש"ע "זו הודה חד שברה א"ל שתוק כך עלה בטחשבה לפני אמר הבא "שבעה אודוות שרכות יו שלשה דונין ואכו דין בממיפה מינהה ויכה לינות פני שעוצרי ניץ אבר רב אשי דוינא לדו לספרי בסוע מאי יור מוע מלר מבד לים

נרך למסיף פה פליס סריס: אמריב לאבר . קלריך שבם: כמי שכל רעסו בעל מבוה שוליל ומבור לותר אפים במריין לא קיבלה : שוקולין . יכן מקים סקיבין שיקלין בזרו מילובי פנרטת (דף פב) פברעי בבר במכוקים ינן ברול: מנשט זיינין. נ' מנין קטנים ככל לאדו כבין ינו "רגל מהשיא מנים מיצו הגומליכו וכן כבין פראש סיגל המשיא מנים מיצו ספמיני וכן בילם האימס ג׳ פגין אחר (פני בי.) מעום לימין הזהה מעיה לעמול האחר פין למצלה : שפפנו בן. וסוח סדין לגרים כשיפה ולעון שבועה: דוופני . שמרקרקים לנשנת סוג פיושל : שנלי לבנים דמים לנכו של חירו שוצין למשלה כצין משי כוס 📕 כלומר ה בים מי שרן כרומי 🚺 פל מלס חיים היט פר: ופלו פרפים דפיי. לגל המכיני מל ה"י מליי גלויר ולוט דטיו לבנו : סוט לו פספט . דסיע מו) כלי משמע פל קבורו ניי׳ ערי על כוו להם ביה יי מתפה ער משו לשלמים: למן פויי שמס פייד . תלק לת בד והצריף מכל לורק נ' טרפין ההארק. פרפין פבעו מיס ולש יון לוריר וכל סעולם סלו וכן ספר בהגרילילי : ברופס ללכמררים. בעומים מסמתיו : פבל פרדינה לולול . ממטי לתרטה רעה אלא יון: שפלין ליה. בפרה (היה שבן סמפון בין רבל.שבתום לגנו : אפייני פאך . מתו מתחון דעויק ביס: לא

: 65

הקומא רבה

כין שירי פיל מטלטת לדרך לדירו יערקל דלל הכיס ולל כישו שירי מעשה ליה בנס שרים מאלן שלי כ מרשי ד מאלן שלי כ מרשי די הברל רבי לליחו אל כרום משה קבונה סמפש כיד יהברל רבי לליחו

השר כנחוייו - מיר: לשונהשבן גן יש תוצרשים ג' דונים השנים מה במאל אחד מלמפלה אחרר מלמבה והאחד לגדימין כזה אין שטמריו גין ונפי שנה כתינה אין יד רבי 8 מיד אוד אחד תמיו כאייד שישן רשר לא ניין ובפי שנת כתיכת E 100 שבא וק כשי פוושים שי צייר חמד מימין משמאל האחר מלמעלה כזה נון ٦ פוד פי פים שמשין שלשתן 27 באישהא הנה כשו לכזוב בשישוא דינה דעושמע ויינה דעושמע דיני לי ני דעיים המקשה מייה הייה מעור בשישוא ליינה ג' נ' נ' אונין ור"ם כמכו כתיקון פ"ם שלו באל פיטק. לד :

דדומרידן ענים זמים. מי בקנורט שהניה רגל שמאלי של מי פר למעלה ריה. (סים שלה להלים כנל "ורית פרבן בחרולת נגן של חית נכוה מצע למו העריהו

קט נידי פי פגי דומלא דכאמות כוה זלפי מזין ושים פיי ביאי דומלא דכאמות כוה זלפי במג בבין כני משיע בואי מרטרם לא יחיישב כל כך ייד פיסן מני מדין כא האמרים בבוץ הכורה (שמח דף קד:) כנון שנטט לגנו של קיר משינ הימיד ורק ובשלו שני זיינן: (באול פבומה) ע במרו כנ: אייו אים ליה הגא, איי בקובורה קיא הוז פיי הי כמוף היי כזה ורכי המלי מדלן מלכה ממרץ בתחילה וכזה רכיט', הס 💆 כמו הגא דד' בעירונין (דף יב) זכסושה (דף כ) וכפרום הקונסרס נרהה שהכתר לנד פסח סחשנה ומנא דקוף כיולא בי דאבר כפי הטיה (שבו רף קר.) מיע מאר מנא לקוף לגר ריים אתר הקביה הפטאס לחום מוזר בך לבי לבובה לך כיור כמתי . מיר: (רוביא תוכחה.

ערן סישט גר סמה

58

10 940 158 510

(miles

ר ע מוזע יין סען : 7 410 007

את ג שם מלטות: ויצון פעצורי שנתחלפה ובחה השינה תן האף והקינה נטורת: נשוק וסולך P colo es me a me ----ניי מחסינה והולך לו ונהשך למימה. 1 deb es

לשון אתר נשר הישן הקכה ונחלת

קינה ולף נעורים שליט ישן כול אי

ישן העמור המצאי שניהה שניה

איט מור כי אם בקושי : ולכי פול

בקרביי יצר סרע הרי הוא כמח

נקרבי עים בידי לכוש: נאס פום לרפת ונוי י אמר דוד נהרכ לני

ים ולומר אני בספבע גאס לרפע

כטמר שהינר הרם אותר לרשע אל

יהה מהד הלהים לעד עיניך הלמה

ילר הרע שומנו עד שמרודים שודע

מספחר מיוצרו: לי ישתוד י סכלים:

לימין פנין למוצים המופני נפטוי

שימ יש לך אדם שים למשד שלי שומרים: לג שבק בר פיי לכל

ברים אם אחה מן הביענים אין

לך לריק נמר כעולם: לרשיעי

נשריי. השולם הוה שחין לכם בשלם

הכא כנום וצריכין לימול שכרן כאו

כנון התאכשהיה עשיר מאר דקאמר ליה בן הדד במשך חהכך לי הוא

(תננים ה כ): לנריקי בפורי מעוסיכי

שאין נהם בשוהיו כנום כנון רבי

תינה בן תכה פר ע בקב תרוכין

נכך נפתר בכל פלודך - מן החכיב

מליך : וסים מקבל פליו עול פלכום

פמים • קורה קריהת שמע : שביים

ידן יי מפמים · מידך שה ט למות

ולח מידי בכל ולם: מן סטונים י

מסים שיכולין לראים משם מר כבים

ומשם והלאה אין יכולין לראוש:

ונרואס שיטל לראים משם פרע

אם מקום נמוך הוא : וכשלין גדר י

מססיק ביט להר הבים: וכומו

פספרינה פורים - שנים המקרש

[איוי:] תערב שבת למרב שבת("העיה כד:):

מרה זורקה בי מפה ומנידהי מדול שורק

קקבן מהן קיבה ישנה אף נעור נעור

הישן ישן הגעור נבוק ודולך לו רונא אם

שניהם ישנים אי שניהם געורים סיר כת

הניא רבי יום הגלילי אופר צריקים יאר

חנינא בן דומא העולם הבא: ואהבה אח

יי אלהיך: יהניא ד׳ אליעור אנשר אם

טומר בכל נפשך למה טומר בכל מארך

ואם נאמר בכל מארך למה נאמר ככל נמשך אלא אם יש לך אדם שנומו הביב

עליו מממונו לכך נאמר בכל נפשך ואם

יש לך אדם שממונו חביב עליו מנוש לכך

טומר בגל מארך ירבי עקבא אומר בכל

נמשך יאפילו נושל את נפשך הנו רבנן

פעם אחת נורה מלכות הרשעה שלא יעסק

ישיאל ברורה בא פפוס בן יהודה ומצאו

לרבי עקכא שהיה מקזיל קהלות ברכים

ועוסק ברורה אבר ליה עקבאי אי איזה

מתירא כפני כאכות אבר לו אכושול לך

סשל לבה הרבר רומה לשועל שהיה מהלך

על גב הנהר וראה דגים שהיו כהקבצים

עו א שי פי אלי שופנם כל ביני בשקין לעים שהן נכנהון בכרם דרך השת ושברב אתריו לחורה ופניו לחערב ולא אתריו למערב ופניו שני בין ג'יין מריחה מונגמן ושותכון מסגר נודשי שב שי מתקפרים ומיחה שי מרי שני יצרע שנין וים מחרן ימורה הימנה (למורח) מר שני גייי הימלים ומניחתו מן כסגם :שופק. מתקפריםן כשף מה כמסם נבסמה: בנגול שנין יכרה לבנימין וים מחרן ימורה הישרא שלרו בשמתינסיני: מותן - במחכל : לאי הרושה : נעור י מקט משכמ : נעור פיען סף ארן ישראל והימנה למערב ער בוף ארן ישראל שארן תורה אור יכודה פל סני כל חורך חרן ישרחל היה מן המורה למערב כרעשה ריאה שאבת כל סוני משקין כבר כועס

מרוכה והגרה וחם יפנה מורח ומערב יהיה פרועו לר ירושלים או פרוטו שלפניו או סרוטו שלחריו אכל לשון וורום יענה וכלכר שלא יפטה כעד ירושלים מהם בררופה של ארך יהודה: ובמילי שסיא מיב שופבון שנאבר יולבי דלל בקיביומיייננטנה של איי לא יחיר פניו למין רשעים יצר רע שומכון שנאכור ינאבן משע ש נותרוס אלו מורה ומערב : הינ לרשע בקרב לבי אין סרד אלהים לנגר עיניו בינונים זה וזה שופכון שנאבר מעכירש שוא מרום: פכפים שיע פיק י זלמר לא יפנה ולא תשליע בין רואה ללא ליטין אביון להושיע משופטי נפשו אמר רוחה בין כותן הבית בין כומן הוה : איכא ביניים לרדים י דיהודה וגליל ירבא כנון אנו בינונים אמר ליה אביי לא שלינן כנגד ירושנים מתו למנה מה שירים שביק פר תי לכל בריה ואמר רבא לא קתא נדרין נתי אבירי דבא כספנה ביכורה קותר כליסורה משמעורכנן שו שבי אברי עלכא אלא לרשיע נכורי א לצריק נמרי אמר רבא לירע אינש בנפשיה אם בתרחי מכרי כעד ירושלים מתם פריו) צריק נכור הוא אם לא אכר רב לא איברי אבור אכל ללרדין מותר דהא אדרי עלכא אלא לאראב בן עמדי ולרי הניגא יוסי קיימי דאמר לא אסרי אלא בן רוסא לאוואב בן עמרי העולם הזה ולרבי ברוחה חבל ברחוק לא ואפיני בעד

לפניי וכילוויסי

ירושלים ממש והתי רכנן למימר וחכמים איסרים אפינו שלא ברואה משרין מי. מאפינו בזמן הוה ומיהו עד ידושלים יישא מי. .00 01000

(א: בדר' פקכא גרסים כל מקים הלכך בתונה לארץ נמי קאמר : סוו מדיין לים לבני - לגנים שישב מליהן (פטח היו מתוקנים חקיפום פל נפטרו אין מיריקר ובשני נתמרב (כלוים רש לכנה אחם לנמה ולכנה אחם לדרום נכנה חתם נכשון ונטנה מואי איזים וישיבו שיי נמלה ההל נטנה למון ודרום ולה היה שור קי מל רונה לפניה בכבל מזרה ומערב לפי מיד שח בכל כתורתה של תרופורמל עומדם אווה איוה מלחתריו לנד חרץ ישרוא : מול פניי בין במוח פרנטו לפק ודרום לרמות אם יקפיד רכו על כך אי סבירא ליה כריע דאמר בתריל כמי קשרים שלה דמילמא:

7.0

מסקים למקים אמר להם מפני מה ארום קיים: פופנס בימורס למיפנס מורים בורדים אבירו לו כפצי רשרות שכביאין עלינו בני ארם אמר להם רצונכם שהעלו ליבשה ונחר אני וארם כשם שדרו אבותי עם אבותיכם אפרו לו אחה הוא שאופרים עליך פקה שברוות לא פקח אתה אלא מפש אתה ומה במקים הוחנו אנו מתראין במקום מיחתנו על אחת כמה וכמה אף אנרע עכשיו שאנו יושבים ועוסקים בהורה שכרוב בה "כי הוא ודיך וארך ימיך כך ימיי נ אם אנו הולכים וטבמלים כמנה עאביו אמרו לא הזו ימים כועמים עד שהפסותי לריע והבשות בבית האטורים והפסי לשפוס בן יהודה והבשות אולו אמר לו שפום כי הביאך לכאן אמר ליה אשריך רבי עקרא שרופטת על דברי תורה או לו לפפוס שנהפס על דברים כמלים בשעה שרוציא את ר' עקרא להרגה זמן קיש היה והיו סורקים את בשרי במסרקית של ברזל והיה מקבל עליו עול מלכות שמים אמרו לו הלטוריו רבינו עד כאן אבד להם כל ינזי הייתי מצמער על פסוק זה בכל נפשך אמילו נוסל את נשבתך אברתי כתי יבא לידי ואקיכנו ועכשו שבא לידי לא אקייכנו היה כאריך באדר עד שיצוה (ממא מיז) נשמרו באדר יצרה ביק ואמרה אשריך רע שיצאה נשמרך באדר אברו מלאכי השרה לפני הקביה זו "הזרה אמש יו זו שברה "מפרנס ידך "י מפתנס ונו" אפר להם הלקם ברדים יצרצה בת קל ואפרה אשריך ריע "שארה (פי שי מוסן לדוי העוהיב: ילא יקל ארם את ראש בנגר שער הבארה שהוא סבוון בנגר בית קרשי הקדשים מסוק פי וכר: אבר רב יהודה אפר רב לא אפרו אלא כן הצופים ולפנים וברואה איתפר נבי אר אבא בריה ורבי ויי) דויא בר אבא דבי אמר רבי יודנן לא אמרו יאלא בן הצופים ולפנים וברואה ובשאין גדר ובוכן שהשבינה שרה חד הנפנה בידורה לא יפנה כשרה ומערב אלא צפון ודרום ובגליל לא יפנה אלא כשרה ומערב גרבי יוסי כרזר שההה ר' יוסי איכר לא אסרו אלא ברואה ובכקים שאין שם נוד ובוכן שהשכינה שורה והכנים אנסרים הכניים הינו היק איכא בינייוני צודין הגיא אידך הצאגה ביהורה לא שנה מורח ומערב אלא צפון תדום ובגליל צפון הדום אמור פורה ומערב טוחר ורבי יוסי פרור שהיה רבי יוסי אוסר לא אמת אלא ברואה רבי יהודה אומר בוטן שביח המקרש קיים אסור בוטן

אש לחנוכה קרדש קלט

רואים כעת גם בין אלו שהיו תמיד מאמינים שלמים. אחרים פרסים מהם נפנמה האמונה אצלם, זמקשים לאמור, למה עזכתנו, ואם כדי לקרב אותנו לתורה ועכודה מיסרים אותנו, הא אודכה תתורה וכל קודש נהרס וכי, ותנה אם מדבר איש הישראלי זאת בלשון תפילה וחתנונים. בשסיכת לבו לפני ד', טובה תיא. אבל אם ה'ו מקשה קושיות, ואפילו אם אינו מקשה רק אמותו בפנימיות לבו נפגמה הין, אז תשם ישמרנו.

האמונה היא יסוד הכל. כשהיא ח׳ו נפנמה אצלו אז ה׳ו נקרע הוא ונתרתק ממנו ית׳, הנשמות שנדונות בגיהנם שבות בתשובה.

וכשעולות מגיהנם עולות טהורות ומווכנות. ומקוים אנו לד' שגם אותם המתיסרים ביסודים אלו יעלם ד' מווכנים וקרובים אליו ית', אבל מי שאמונתו נפגמה רומה לנשמה שבתיסרה בגיהנם ריל ועור הוסיפה שם הטא על פיצע, ואהר איזה זמן כשהיא רואה איע באותן ההטאים. שואלת ענסה, מה הועלתי בכל יסודי את כל הזוהמא כי כבתוזילה

דבאמת מה פקום לקושיות זו׳ז ולשאלוה. הן אמת שיטודים כמו אלו שאנו סובלים צמה באות רק אתת לכמה מאות שנים. אבל מיס

שאני טובלים שווי את מעשי ד׳ אלו, ולהפנם ודין כשלא נבין אותם איך זה גרצה להבין את מעשי ד׳ אלו, ולהפנם ודין כשלא נבין אותם אם גם קלח אחד של עשב שעשה ד׳ לא נבין, ומכשיכ שנפש לא נשיג ובשיכ את מלאן וכשיכ את דעתו ית׳, ואיך זה נרצה בדעתנו להבין כה שחוא ית׳ ויתעלה יודע ומבין, ולמה זה נפגם איש כות מיסורים מה שחוא ית׳ ויתעלה יודע ומבין, ולמה זה נפגם איש כות מיסורים אלו כצת יותר מכל היסורים שעברו על ישראל מאו, למה בשלמד בתסוק אלו כצת יותר מכל היסורים שעברו על ישראל מאו, למה בשלמד בתסוק גמרא ומדרש ועמע מצרות ישראל מאו דעד עתה לא נפגמה אמונתו גמרא נפגמה. כי אלו האנשים שאומרים שיסורים כמו אלו עוד לא היו לישראל טועים הם, בחורבן ביהמיק בביתר זכר׳ היו כמו אלו "), ד׳

א) [הג"ה: רק כחצרות שהיו עד שלהי דשנת תש"ב היו כבר, אבל כהצרות משונות, ומיתות רעות ומשונית, שהדשו הרשעים הרוצהים המשונים עלינו בית ישראל,

זמשונית, שחדשו הרשעים הרנוחים ושכוט על מדברי הימים אשר משלהי תש"ב, לפי ידיעתי בדברי הו"ל ובדברי הימים אשר לישראל בכלל, לא הי' כמותם, זר' ירהב עלינו ויצילנו מירם לישראל בכלל, לא הי' כמותם, זר' ירהב עלינו ויצילנו מירם כמריז עין. -- יום ועש"ק י"ח כפליו תש"ב. המהכר.]

ירחם ויאפר די לצרוחבן ריושיענו תיכף ופיך מעתה דער עולם, הטעם שאיש כזה נפגם באמונחו טיסורים של זמננו יוחר, הוא משום שעצמותו ריסוריו נוגעים לו יותר, זע אומר תאיש שרק ממני שרואה אנשים מולחו מעונים כיכ נרתע, ותאמת זעא שרחג ומצסער על יסורי אנשים זולחו מעונים כיכ נרתע, ותאמת זעא שרחג ומצסער על יסורי אנשים זולחו מעונים כיכ נרתע, ותאמת זעא שרחג ומצסער על יסורי אנשים זולחו מישראל אבל מימ בתוך תוכיותו התפעלותו היתירה עד כדי להמנם חיו רלהקשות קושיות הוא ממני שמתירא שגם הוא חיו לא יגיע אל הנצב הנורא שרואה בזולחו. וחהו הדבור שאמרנו שצריכים לסטור את נששו הנורא שרואה בזולחו. והנו הדבור שאמרנו שצריכים לסטור את נששו בצרק ובאהבת ד׳ לישראל.

להבוכה

WX.

20

קודש

רלפי מצבנו הקטן אפשר זהו רמו הענין שתלמירי ריע שאלו אותו רבינו עד באן ההשיב להם כיי הייחי וכו' בכל נחשך וכו'.

שעפיע נודעת עושית העולם וכי שייך שתלמיריו הק' ישאלותו עד כאן, ההא כל איש ישראל מרכן לסטוד נפשו לד', וכן נבין נא למה השיב להם מעצמו כל ימי הייתי מצטער וכו' זלא ענה להם את המסוק כלבר, בכל נפשך אפילו הוא נוסל את נשמתך, ולהניל אסשר מרכז למצבע שמלמיריו שבאמת הצטערו כיכ על מית רבם הבדה, עלה בלבם שאלת משה רבינו זו תודה וזו שכדה, מראו שחיין לא יהרתרו ולא תשנם משה רבינו זו תודה וזו שכדה, מראו שחיין לא יהרתרו ולא תשנם אמונתה מזה, ורצו שרבם החוק באמונתו הגרולה ידבר עסום איזה דיבודים דעיין ישפיע בהם אמונה, ושאלהנו רבינו עיכ, ריל רבינו יבוא עד כאן למצב על הרינה ובאוטן מד כזה, ואסשר שלכן לא פירשו את עד כאן למצב על הרינה ובאוטן מד כזה, ואסשר שלכן לא פירשו את שאלהם באד היסב רק ברמו רבע עיכ, מפני שכבר אמר ד' למשיר על זה שתוק, ודיע הבין שכונות שישפיע בהם מאמונתו, לכן דיבר להם מעצמו ומדרגותיו כל ימי הייתי וכר, תכשיו שבא לידי וכו'.

רהנה אז שלא היתה תגזרה רק על עשרה הרים בלבד, לכן בקשו התחזקות אמונה עיי שידבר עכם ריע, משאיכ עתה שהגזרות רעות הם על כל ישראל היו, או מון בעצסן צריכה אמונתנו לתוחזק, כי נורע מהרב וצוקיל שלכן גם איש הפחות מישראל מוכן למסור נמשו לרי בעה נסיון, אף שלהתחזק על יצרו קשה לו, סמני שבאים או לכבות לרי בעה נסיון, אף שלהתחזק על יצרו קשה לו, סמני שבאים או לכבות את ניצוץ נשמתו בכפירה ריל ועייו מתחזקת ומתגברת כגורע, לכן אילו הי כיא נותן אל לבו שלא על שגולנו ולא על שעשינו רע לשהם ארם

KAlisn

מסכתא דנויקין משפטים פרשה יח

עםו עד שהגיעו לתשעים ותשע שניי שלא לנעול דלת בפני דשיים הבאים וליתן שכר יסים רשנים לרבות שכי עדשה רצוט שנאם' יו' חשץ למען צרקו יגריל תורה ויאריד נישעיה מבז יוכן אתה מרצא בארבע כתות שהן עונות ואנסרות לפני מי שאשר והדה העילם לייי אני שנאסר זה יאסר ליי אני וזה יקרא בשם יעקב זה יכעב ירו ליי' ובשם ישראל יכנה אני שנאסר זה ואני ואל יתערב כי המא הה יקרא בשם יעקב אלו נדי צרק הה יכתים נשם מדז ליי אני ואל יתערב כי המא הה יקרא בשם יעקב אלו נדי צרק הה יכתים

ידו ליוי, אלו בעלי תשובה ובשם ישראל יבוה אלו ידאי שמים. כל אלפנה ויתום לא תענון 'אין לי אלא אלמנה ויתום שאר כל אדם מנין תלמד לומי לא תענון דברי רבי ישמעאל רבי עקיבא אומ׳ אלמנה ויתים שדרכן

לענת בהן דבר הבתנה. אם ענה תענה אתר עינוי פיזבה ואחר עינוי פועש. לדבר אתר ניבי איפרי אם ענה תענה סגד שאנו חייב עד שיעה וישנה. לכבי היה רבי יששעאל והבי שסען יוצאין לדיר אמר לו רבי שסעון לרבי יששעאל רבי לבי יוצא שאיני יודע על מה שסען יוצאין לדיר אמר לו רבי שסעון לרבי יששעאל רבי לבי יוצא שאיני יודע על מה אני נהדב אשר לו רבי ישסעאל לרבי שסעון פמיך בא אדם אנלך לדין או לשאלה ועבבות אני נהדב אשר לו רבי ישסעאל לרבי שסעון מיסיך בא אדם אנלך לדין או לשאלה ועבבות אני נהדב אשר לו רבי ישסעאל לרבי שסעון מיזיך בא אים אנלך לדין או לשאלה ועבבות ער שתרא שות' כוסך מנומלי [תועל] מגדלך או עוסק שליתך אמרה תורה אם ענה תענה אחר עינוי פרובה ואחר עינוי סועט אשר לו ניחסוני רבי וכשנדרט רבי שסעון חיבי רשסעאל אמר להם רבי עקיבא לתלמדע התקינו עצמכם למודענת שאלו מיבה ורבי רשסעאל אמר להם רבי עקיבא לתלמדע התקינו עצמכם למודענה שאלו מיבה עזידה לבא ברודנו לא היו מקבלים אותה אלא רבי שסעון ורבי ישסעאל אלא נלה וירוע עזידה לבא ברודנו לא היו מקבלים אותה אלא רבי שסעון ורבי ושטעאל אלא נלה וירוע למני מי שאשר והה העולם ששורענות נרולה עזידה לבא בחודינו וסילק אלו מכינתינו למני מי שאשר והה העולם שטרענות נרולה עזידה לבא ברודינו וסילק אלו מכינתינו למני גים צעק יצוק אלי שמוע אשם על לב ואנשי חסר נאמשים ואון מכין (ישניה ז) ואישר יכא שלום ינותי על מיכבותם הולך ננותו ולבסוף ואתם קיבי הנה בני עונוה ודע מנאן וחונה מנה אמום צעק יצעק אלי שמוע אשמע צעקתו [יכול] כל זמן שהוא צועק

NO SHAIN GOT A

ותלו סטרוד הנוקצו בארונו כמני שלא וזיה לו כן וחיה ו"י חוקן ה"א (כן עוייה) מספידין עליו העוברים על זה נאה לבבות על זה נאה להתאבל מלבים מרגים ומנידים כוציהם לבניהם עשיוים מתים ומניהים ששר לכניהם שמואל וזקסן נפל כל התמודות שבעולם והלך לו [ע] (ס) וכך אמר בשעת סירותו שבעון וישמעאל לחרבא ושאר כל עמא לביוא עקן מביאין (ס) יחוון אודיהם ובלשון ארמית אמון וכשבאו רשב"ג ורבי ישמעאל מדו עליהם שיהרגו והיה רבי ישטעאל בוכה וריש אמר אבוך בשתי פסינות אחת נתן בתיקם של צדיקים יאתה: בוכה (איל (וכי) אני בוכה על שאנו נודנין) (אלא על שאנו נודנים) כשופרי דבים וכפוללי שברות אמר לו שמא בסעודה היה יושב וישן ובאה אשה לשאול על נודעה על מהרות שלה ואבר לה השמש ישן הוא הדצורה אמרה (שמת כב) אם! ענה תענה אחתו [צ] ומת כתיב והרנתי אתבם בחרב וייא רשביג היה בוכה ורבי ישמעאל השיבו כרכרים אלו (וכשנוצו, ריש וריי באות השמושו אול ריע חיביב עמוי הער מתניחם של וקיעו בגריהם האמרי אודע ישיאל אלו מובוז וזיונו לעלם ההלוו לא זיו סקבלים אלא ויש וויי ועכשיר בלוי דאה לפני כדי שאכור האה העולם שכון פרענות נדול עוניר לבוא לעולם ולפיכך נכואל אל כן השלם (שניה גו) דברייק אבד הנין איש שם על לב הצכר (שם) יבא שלום ינוור על כושכבודם) (") וכשנויר ריע כקיבוי באיטי שמועה אצל רבי יתוחה בן בבא האצל רבי הנגיה בן הרדיון עמוז הנגיו שקים את מתניחה וקרעי את כבריוהם חובור אודעי שמעונו לא נודג ריע (לא נודגי שנחשר) על הבול ולא על שלא עכל ברטרה בכל כוד לא נוסיג ריע אלא למושת שטושרן על המא לא היא על של משח כבל אשר ונר הדערום כי אני ה' שטוטר (יושא כי) חזית יחוקאל לכם לסופת כבל אשר ונר הדערום כי אני ה' סכונן רעד יסים כתשים לא יכונא פוקים בא"י שלא יהיו [ג] שם פושלכין כו שנאבר (יושה =) דבר [כת] נאם ה' (הדתרו) [תפלה] נבלה האודם כתומן ונר

ראר דוד וואת דרבי נתן פרן לת

longer be remembered, or let them adopt our faith and acknowledge them from among the nations so that the name of Israel will no the offspring of promisculty, "to no reason.⁹ Let us first avenge ourselves on them and exterminate are the Jews-they whose forefathers murdered and crucified him for avenge ourselves on the Ishmaelites, when here, in our very midst, now, we are going a long way to seek out the profane shrine^a and to the towns where Jews dwelled, they said to one another: "Look them by bands] !"? Now it came to pass that as they passed through

sunrise to sunset, until their skin was shriveled and dry as wood three consecutive days and nights, and then fasting many days from themselves to great endurance, abstaining from food and drink for their innermost rooms to escape the swirling sword. They subjected time, their hearts melted, and their strength flagged. They hid in and charity." The hands of the Holy Nation turned faint at this they resorted to the custom of our ancestors, repentance, prayer, When the Jewish communities became aware of their intentions,

strength, that fulfil His word," etc. sanctify His Great Name in His world, It is of such as these that King out of His sight-all of this having been decreed by Him to take place David said: "Bless the Lord, ye angels of His, ye almighty in the fortitude to stand in His Sanctuary, and fulfill His word, and could not pass, and He abhorred their tent, and He removed them been chosen by Him to be His portion, for they had the strength and "in the day when I visit";¹² and this was the generation that had prayers, concealing Himself in a cloud through which their prayers upon their bones. And they cried out loudly and bitterly to God. But their Father did not answer them; He obstructed their

were slaughtered. The remainder were saved by the local bishop16 eighth day of lyar, on the Sabbath, the foe attacked the community without defilement [i.e., baptism], as described above.17 Name. She was the first asnong all the communities of those who woman there who slaughtered herself in sanctification of God's adopting the faith of their foe. There was a distinguished, pious Creator on the holy Sabbath and refused to defile themselves by of Speyer and murdered eleven holy south who sanctined their of the following month, Iyar, fell on Friday and the Sabbath. On the That year, Passover fell on Thursday, and the New Moon¹⁴

5

Chronicle of Solomon bar Simson

53

trampled it in the mud, and tore and burned it. The enemy devoured houses, looting and plundering; and they took the Torah Scroll old people. They pulled down the stairways and destroyed the the children of Israel with open maw. steppe-wolves who pillaged men, women, and infants, children and refuge.¹⁶ Those who remained in their homes were set upon by the remained in their homes and others fled to the local bishop seeking Worms. The community was then divided into two groups; some On the twenty-third of lyar they attacked the community of

remember them for good. dunghills."²¹ [have already cited their names above.²² May God and they were all buried naked. It is of these that the Prophet those siain during the two days was approximately eight hundredwhom they forcibly baptized in their profane waters. The number of Jeremiah lamented: "They that were brought up in scarlet embrace them along, and then cast them off, sparing only a small number God, the Lord is One." The enemy stripped them naked, dragged their souls to the Creator, cried out: "Hear, O Israel, the Lord is our accepted the divine decree wholeheartedly and, as they yielded up their betrothed, and merciful women their only children. They all another-each man his kin, his wife and children; bridegrooms alew their sons, being slaughtered upon one another, and they slew one mother was dashed in pieces with her children."20 Fathers fell upon also those who took their own lives, thus fulfilling the verse: "The for their heads to be severed for the glory of the Creator. There were sanctify the Name before the eyes of all, and exposed their throats the value of their brethren, similarly chose to be slain in order to subjected to great anguish. The enemy dealt them the same cruelty as the first group and put them to the sword. The Jews, inspired by Torah-those Jews who were still in the court of the bishop were which the Children of Israel arrived at Mount Sinai to receive the Seven days later, on the New Moon of Sivan¹⁹ - the very day on

61

been slain and that the community of Worms had been attacked a second time,²⁴ and that the sword would soon reach them, their many provinces, heard that some of the community of Speyer had all the communities and whose fame had spread throughout the munity of Mainz, whose merit served as shield and protection³³ for When the saints, the pious ones of the Most High, the holy com-

The Jews and the Crusaders

wailing, but we did not understand a word of what was being said. We returned dismayed to our house-for it was close to the syna-Bogue. Upon hearing this, we cried out: 'Ah Lord God! Wilt Thou make a full end of the remnant of Isnael?'"³¹ Then they went and court of the count and in the bishop's chambers, and all knew that this decree was of God. Thereupon, they, too, wept exceedingly, "Righteous art Thou. O Lord and invite."

"Righteous art Theu, O Lord, and upright are Thy judgments...s3 On the New Moon of Sivan, Count Enriche, ⁵³ the oppressor of stones-arrived outside the city with a mighty horde of errant ones and peasants. They encamped in tents, since the gates of the city course." He was made leader of the hordes and concocted a tale that his firsh⁵⁴ to inform him that when he arrived at Magna Graecia,⁵⁵ his head, and Emicho would appear and place the kingly crown upon our oppressors. He showed no mercy to the age, or youths, or people of the Lord like dust to be trodden underfoot, killing their They encamped outside the city for two days.

At this time, when the evildoer arrived at Mainz on his way to Jerusalem, the elders of the Jewish community approached their bishop, Ruthard,³⁴ and bribed him with three hundred zekukim of silver. Ruthard had intended to journey to the villages that were suband bribed and entreated him, until they persuaded him to remain in Mainz, and he took the entire community into his inner chamber, clared: "I also wish to remain here in order to help you, but you will have to provide all our needs until those who bear the symbol have passed"; and the community agreed to these terms.

The two of them-the bishop and the count-thereupon acceded to the request of the Jews and said: "We shall die with you or remain alive with you." The community then said: "Since these two

Chronicle of Solomon bar Simson

2

who are close to us have granted our request, let us now send our money to the evildoer Emicho, and give him letters of safe conduct so that the communities along the route will honor him.⁵⁷ Perhaps frain from his present intentions. It is for this very purpose that we have generously expended our money, giving the bishop, his officers, silver." We dispatched seven pounds of gold to the evil Emicho-so present time we have had no respite from our affliction. We were not were offered reprieve if they could produce at least ten righteous people, whereas in our case not twenty, not even ten, were sought.⁵⁸

ously Torah and greatness and riches and glory and wisdom and of the Talmud: now this wisdom was completely destroyed, as prohibition"es so as to assure scrupulous adherence to the teaching modesty and good deeds, where "prohibition was added upon ancient times-the city in which there were to be found simultanesuffice to record her numerous good deeds extending back to money to the poor. An iron stylus writing upon a folio would not metropolis of joy, which had generously distributed great sums of the many to righteousness; and silenced was the city of praise, the the leaders of the flock, "those who wage war,"" they that sway all her splendor⁴³-this refers to Mainz. Silenced were the voices of did not shelter its scholars. "And the daughter of Zion was shorn of the breach62 -neither teacher nor prince-and even the holy Torah affliction, lamenting, or charity, and no one was found to stand in purpose; and all our wealth did not avail us, nor did our fasting, selfof the bishop. God's wrath was kindled against His people, and He were not divided,"" for all of them were gathered in the courtyard fulfilled the intention of the errant ones, who succeeded in their purity, and sanctified themselves to ascend to God all together. saints of the Most High, withdrew from each other in sanctity and against the third day"60 -on that very day the community of Mainz Those who had been "pleasant in their lives . . . in their death they on which our Master Moses, may he rest in peace, said: "Be ready nence for Israel in preparation for receiving the Torah, the very day On the third day of Sivan, 59 a day of sanctification and absti-

לקרותוי ביום ראשון של שבועות, כדלקטן כסנהג שבועויי. וסי שעולה לטי שירצה כפרשת כי תכא. חיוב הוא לקרותו ביום ראשון של ראש השנה, כאשר תמצא לקסן

בטנהנ ריהי. שיח מתענין תענית נזירה תתניוי ככי אייר וקביב אייר קודם מנחה מהלימין מפה מתוכת ומכסאות, כדלעיל בסי כיא, ומניחין שם אפילו בשבת עד אתר ריה סיון, מתוכת ומכסאות, כדלעיל בסי כיא, ומניחין שם אפילו בשבת עד אתר ריה סיון, באשר תמנא לקסן בטנהג תודש סיון, וכל מה שרנילין לענו בכיה פסוקי דומרא והחפלה, שתה מקצרין ובקול נמון יותר משאר יסי החל, אבל לא בנינון של פי באב די כקול נמון. ואומרים סליתות בכיג, יום התענית, ואילו חן: יי אלדי רבתי, אלדים אל דמי אל נקשרי, אלדים אל דמי לדמי לי מיני, שמסון, למה יי תעמוד ברחוק, אם יש ברית, מזמון אלדינו אל שריי, המאנו, אלה אוכרה'. ואומרי הססוקי ברחוק, אם יש ברית, מזמון אלדינו אל שריי, המאנו, אלה אוכרה'. ואומרי הססוקי ברחוק, אם יש ברית, מזמון אלדינו אל שריי, המאנו, אלה אוכרה'. ואומרי הססוקי כמנתנ פה, כאשר המצא לקסן בימי הסליחות מוף הגדש אלול אייהי. ואומרי הססוקי לנו זכר, עד הבא לפניך וכר, דרוי וכר, עניג ואומרים תתנון, משור עניםיי, שומר לנו זכר, מני הגי, אב המנין ובריין נשמות הקודשים הנתנין, משור אנו לנור הנהיה הגי לפניך וכר, דרוי וכר, עניג ואומרים התנון, משור שנייםיי, שומר לנור הגיו, אב הרהמים, יהללו בניטן אב ורחמים. כשוראין מביה הלכין לבית ההזיים הסבברן אותו, וכשמניע לקברי הקרושים אומריין דרשוני, איו או או ברים למנותי בין בחול בין בעוב בימי הול, אם הוא ערב שבת אין מפוסי הכוין למנותי בין בחול בין בעוב שבה הורחמים. כשוראין משלימין החענית. למנותי ייי, מעויב, כבל מעריב דימי חול. אם הוא ערב שבת אין משלימין הוענית.

לסנוחליים פעריב, כני, שנו בין מכיג איר עד ארך ריח מיון, אבל סעודת סצוה אין עישין משתאות ושמתותיי מכיג איר עד ארך ריח מיון, אבל סעודת סצוה כנון מילה ופריון הבן לכדומה עושין כמנהנם, ואין משנה, ואוכלין ושותין ושמחים

שם לשם מצוח. בשבת שבין בי נזירות, והוא שבה רביצי אחר רית אייר, אין לובשין סרכל של שבת רק בשל הול, אנשים ונשים, והנשים סשימין שלייאריי. בראשם ככל שאר שבה, ומתעספין בסלית של שבת זכתננת לבן ובתי צוואר לבן. ברכו של ליל רישי שחריי בנינון של שבת, רק שממריין ומקצרין תנינון. ברוך שאמר בנינון של חול, שחריי בנינון של שבת, רק שממריין ומקצרין תנינון. ברוך שאמר בנינון של חול, שחריי בנינון של שבת, רק שממריין ומקצרין תנינון. ברוך שאמר בנינון של חול, מסוני דומרא בנינון של חהל, ואמרן אחד לבד, לא שניי בחלישין פסוק, וכשמניע לעד יעבור סתחיל בנינון של שבת, זאומר או בחלישין פסוק, ער נשמח, האומר נשמח יעבור סתחיל בנינון של שבת, זאומר או בחלישין פסוק, ער נשמח, האומר נשמח כבכל שבת רק מקצר בנינון^מי, הכל יודוך בנינון מיוחד לאותו שבת. לאל אשר שבת בכל שבת רק מקצר בנינון^מי, הכל יודוך בנינון מיוחד לאותו שבת. לא אשר שבת ומקצרין ברכת קיש, אבל לא בנינון של שר גענו, בדלעיל בסי ציד. יקום פורק ומקצרין ברכת קיש, אבל לא בנינון של שר געד ושמענו, בדלעיל בסי ציד. יקום פורק ומקצרין בנימות הקרושים מנידרת בל המדילות וכל המידעות של נערות התניויי, מה ואחיב נקסות המרובין נשמות הערבילי בהן התורש שאין מיכירין נשמות וחיום מוכירין האוסרי מי שברך לקול ככל חשבתות, אשרי, ואחיב אב הרחסי, יחללו בנינון אב הרחכיי, ומחזיר הסית למקומה. מוסן כבל מוסף השבתות, רק שממדרין ומקצרין^{זו}.

מנהג הודש פיון י

ציש בראש הזרש סיון מתעניין תענית ציבור ' ואובויים סליחות אילו: אל ימעם ל א את הקולי (ב׳) שהמון, יי שמעה. ואומרים אל מלך בין פומון לחפאנו, מה שאין כן בשאר ימי סליחוי', מלבד ייב שאופרים ניכ אל מלך בין פומון לחפאנו, אם יש ברית אומריי הפומון אלדינו אל שדי". המאנו, אליך צורי כפי". זכור לנו, וירדי עינ. מנהג הפסוקר תסנא בימי סליחוי בסוף חודש אלול אייה"י. ועושיי ברבן ערבית ושהרי הפסוקר תסנא בימי סליחוי בסוף חודש אלול אייה"י. ועושיי ברבן ערבית ושהרי בנינון של חול, לא בשל ריח. אין החזן אומר ענינו שחרית וכן במנחה, לא החזן ולא הקהל אומרי שנינו"י, ולא ברכת כהני למנחה", אבל אומרי שים שלום למנחה^{נו}, וקורין ויהל למנחה ומומריון דרשו למנחה. מסק ככל מוסטי רית. והולכין לבית תחיים ביציאה מביה שחרית, ותולכין על קברי ייב פרנסי"י, ואומריי על קברם תוזינה של קדושים, ואין מסבבין"י.

שנה אחת אחר הצוח, דחיינו אדם אי אישיר, קורין לביה, ואחר ההפטרה סוכירין נשסות הקרושים שנהרגו כאן בו בינס", אב הנרחמים ייי, יהללו, בניגון אב הרחמים. אחר פנתה אין פתפללין תכף מעריב כמו בשאר ימים, רק כל אחד דולך לביתו, זאוכלין השותין", זנותנין קצת להרבות בסעודה, ואומריי יעדה דיבא בברכת המוון. ומאחרין לכא לביה לפוצת שעה אחת יותר מכשאר הימים. כגון בשאר ימים קוראין לכיה ארים ר אויערי", והיום למעריב קוראין ארים ז' אויערי". והחזן סתחיל זהוא רחום, ומתפללין מעריב ככל ימי התול.

ומרם שהולכין לביה למעריב מסיר השמש מפה ומכסאות ומרוכת של מי באב, באשר היו שם מכיג אייר עד זיום", ומשים מפה ומרוכת ומכסאות של ימים שאין איסרי בי תחנון.

ק אם חל ריח סיון בערב שבת, או טמתינים בי שעות יותר, דחיינו עד ני אויעירי, וקורין לביה, ונוהגין כרלעיל, ומתפללין תכף מעריב של שבתי, ומשימין פרוכת ומכסאות של שבת, רק מפה של פי באב עדיין בסית למנוחה.

21. Worms, Jewish cemetery, "Rabbis' Valley," with the tombstones of the Bacharach family at center and a memorial plaque for the twelve *parnasim* on the cemetery wall at left. Photograph by the author, 2001.

סימן ר

דין המאכד עצמו לדעת כדי שיבא

לקבר ישראל.

שאלה: כיום ו' מרחשון שנה תש"ב יומים לפני ההורכן הנורא של גימו קובנה, שעה שלעינינו הובלו כעשרת אלפים איש,

אנשים נשים ומף להכריעם למכח וכל אחד מיושבי הגימו ציפה לקץ חמר עה שזרוע הרשע של תודים הארורים הונף עליו באכזריות ותכריתו מארץ תחיים, או בשעה מרופת זו כא אלי בעה"ב אחד מנכבדי העיר ינוע כאנהתו ורמעתו על לחיו וברוב שיהו אמר לי כי נפשו תיא בשאלתו, כי איככת יוכל לראות ברעת אשר ימצא את משפחתו, אשתו וכניו וכני בניו, שיתכן מאד שיומכחו לנגד עיניו כדי להגדיל את צערו ויסוריו, שהרי הרוצהים הגרטנים מנהגם היה להתענג על היסורים והצער של קרבנותיהם ולכן היו נוהגים לתרוג את הכנים לעיני אבותיהם ואת חנשים לעיני בעליהם ורק אחרי שחיו משביעים את זעפת המת הרצה שבתוכם שרתחה בקרבם ונפשם התענגה על ועקת המעונים והמומתים, רק או היו שולחים יד כראשי המשפחה, ולכן מכיון שאין בכהו לעמוד בפני יסורי הנפשות האחובות וחיקרות לו מכל יקר, ובלי ספק שלבו יתפלץ בקרבו ונפשו הצא ממנו בראותו זאה, לואת שאלתו היא אם מותר לו לקרב את קצו ולשלוח יד בנפשו אשר לא כדת ובלבד שלא יראה בעיניו באכדן בגי ביתו. ונוסף לזה הוא עצטו לא יומת במיתה משונה תוך יסורים גדולים על ידי הרוצהים הארורים ימה שמם וגם יזכה לבוא לקבר ישראל בבית הקברות שבנימו קוכנה.

רעשובה: התורג את עצמו בשעה שרעתו מיושבת עליו דבר זה אסור הוא מראורייהא כדכתיב ואך את דמכם לנפשותיכם אררוש, ועי׳ בביר

ла 64

י׳ אפריק אסרי אות אחדאקיק הזק א׳

שלא דבש זה השומל בשנהי עם על מצלון מוקה שם יק בכח מני סנן פנל מתאי שליה משנ משלם מתכי זהי לפני סגן וכווכני כוה לפרים פלמי קי כים לדמום דברי מברך קי מסיב טכל מסלב לא יום לאסר למשלו פעי פר מרע ביין פי נקי זיט בטל מטונט בליש כשות ומול נפלחי מרנה לסביל כלים דמל מיקיר מלימיה מתרונים לפי לערנ דעים למדים וכן בביק קי ביה במשל דמסן עסור בתום בלים למקריב פנות ושר טי ללו שקצרט דרצרי טרב הערי שטלמיד דגרי מי שיעעי פיל ע עלים לדנג שנירם וכנותו סותולם ועדה פונגו שרונה שלים מיסים עבר למפולט אח שלים לפטרח צליה במרקלו ביר ספלם שרל דנטענטא עלים למול סרי סום כחט מל בעלוו הבל הי היל עותכנדו בהרך כיבוד הנה כבלים זמו לה ימכן דלה מנכום שלותד יערם הדיכ לפיז נפניד למרק סולוגרק לו סאב שלשי הנא זה וקדים ועל שלא בעלימי שמו משי שנה הצלים מכן גיע לה נונני הם מהר לה נונס חוון כיכ לרך לתלם למלב מברם זמר דלנו מי עלומי מל מים כלנו בעולו מול המבוץ נום על ואיט עלום אין סעמים על מאג הנים שעמם עלומי אוון לה בסבי לי לבתר בידי דלמביי שנון לה בעלו עלים וחיב לביך לנולם למני מכן שבורה זהוי פולו שמי שהה אמן כווי ישלם לו דרבולמה בני כיקוי דם לו צילם על פלמי ישל לשר אני גרכת לסה לה ביים להם שונה את ועובוי שוניה את הרי עלמסך עה עומסקומיך שהארכ במל עי עלים מרי הי פאב שמוש ושמעט נשים מוש על ברכה השלים תם סיל כאלו שכלו בתלווו סוולם השבירו שב"ם ולב"ו ילא לנו דין ומודע מוצע דכשלמה שלום בו יוסר שנשלושי מכה לומצר שלום בצלושי יותר פתו דסכה סנונסם יושר פון מערכך כצלע המעליתי לציל ועלי שמעלם עלים כלי כותו על ועוכם תוכל עליסם ביתי בתוליב כעסי על בעולמו ולע לריט צבל זם כי שום דבר שרום:

עוד מי מדנה בביולה במרל מה שהאיתי במשרעונין שהומניע לקדר קרים שאמר שליט כי שאיני הילם להפריה ליע גריני קרים

ממלא שלשרונים כי יותר מים מנוג שמשרדי עבלם לומרי לוהו בשמש לי ולכאורם מוסג כטר סולו ולבים סבושים עלים עדיפי מיסידים וחמיי על מנומיט לבר למס מפורה צירועה מעולה כע"ב הרו"ע במבורה סגילו סגניי צייר פרי פינ וליך מהשיר אותם שקלקנו ושותה סגירך נה נבלורם ליע פל סונסג מסגן ז חוסה לבלורים ושלשים אוסם לילויל ואל דומט למכל מד כים וכדומס ול וכי שתמים צומדמן למס ממירה יאור שליר אר לרך לם ביותר מנט לי לבד האין לבט מלק צו סלא מס יצה מס למ ברך מס ממה לריך יומר להקשורה מסיל ג'ונ כל ספר לאולג וסיר כמי דנהל סבנהם לרך יהור למקרידים משלמרים פיע כיון השושים סם צרוע יצולו סלמרים על זה וע לדשות זה ולוור מק פסוי דמיכא נותי כישל למו למקרים לכן ז כדי שנם נגימם אמנימס ישים למס קרינים צ וכהלג פארי בגרם דביב יל פלב פריי גופי ביסא למו כי טיכל דבי לגרא למו לדדשו טלקוע צביי בוגריי ושיע דשותי ציע ק משונם כן מפי מכל יל הבישר ציי מנווכה מנומי ארים במויכט דידי כים במה ששול מוכט סלצור ששוני לחרי למוכט עוכל וער שנוך דטוע שלי תרוך כו משנורך ובי שטענה שול פועור לנטר פיז פוכם מנומי מולמ שמגים יפס מד כים יממיו מרגם בנים עיע אין מנודם שנה מסר מסם שאוער קרים האידך נעשה משיע ואין די עובן ואיכ כל אי שמוף ביבי כוא הכאשון השליבור יענה אברי ולא לתר סבירו הובילה לים מוי דיני זדטיי סרל דבלי ספק גם להלנו ע עבר לב בגורה לזכר סובדים החמה וסכוח ורי עמברו הונכן על ידו לק מכרפן מוש במשלמו של שקצ'ם מלש פי שתכוו צכה של ידו והרי שדם פונה פרונה שולם כל מס שכות סמה לרך לפניי סליטר יחל סים צבוך ז ועלבי וביוס סימיל אתר ע צוכר ציין למלבור משורי לו מתילא לא כיטא לטלטר עילוור קריע אכל נחד יניה ויטבירו טא זמשם מנחל ואם ילוור צברב שלה בקובחים מרי מין שרים אמרי כורע בעים מים עי לב כוקיב [עים בוונים בקרים לח שבר בון ומם עובו ושט מסרי הליכן נבל עיז דיוער ניומנה לה מעניר שי פנדי ניטרי הוטל מקום ליוך ע לי צרר קרע מהגן צטרי מוסן ולא שומי שה כשו מעלים עליו שרושו כאיני שעמו הארכט הרכה רילאט שמרן למרץ באורא שרין ויטובמא נברומא איכא לשחוש:

צבל עריסט ביקה סהב בסרוק ובום כיסט שבוים של אבי ועריו מומכא דברי כי שרי ומליב ממהו מתבי לאחל של מאים סמוסג ססול נפשות גם פיון מכיח הארך נהי מנים הביש ה טכים ומול דבר פשוע שלון עו שקשון ונס כל דגרי נשרע סוה שטלול לכל פנדיי לין לי למלרך צו יותר:

נצרן קסקצוני אנו דש מכווי שרטל נהקציד של משרע כדוב צרים לי שתר צילסה רכחה שיל לנכורה כי ידעוי נה יישהי אם נרכה

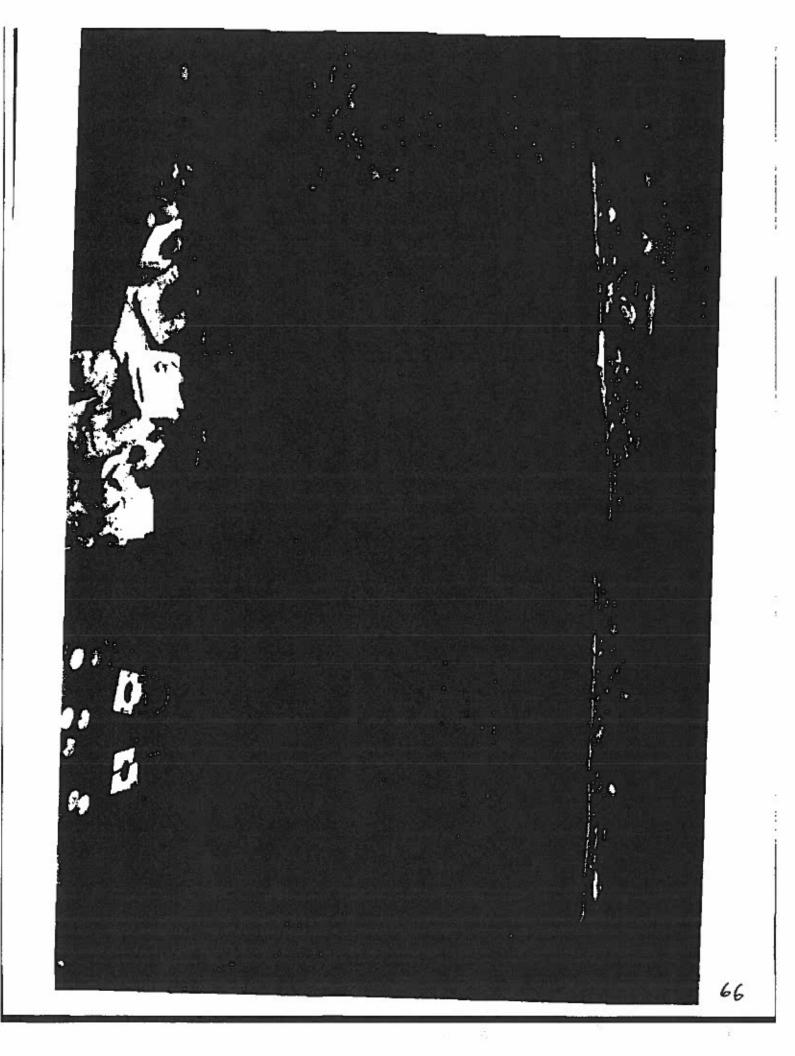
ט סיא מתור לוי לא ישים שושר מסול שוור לבולי לרעתו מז ומי קרי ללדיקי דטכלי חרי עלגול תי יקבל בזם לכל קועימי סיל בסיצוך דעבים טים נחם נספטיד גם על סקרנה עלוי קרגמת ואם לא שערו עם בכך וכי שיז ימט מינימט זוקל גמשן וטי למס למקן בכל קרנטת שתים לפיים מד בייבם כל בסן וכמן נשלם וקלמים ושוחת והר הרם שמכל לפרע דמומי שהיל מעצרם עימ שמיל מליה גם כמנד לרמת שלין זם כלל במתמשים סבים ללם לין דרכי לפלפל בנמנס אמרשור לחלות בירי קרח שכל הי ישים כן נותושות וברים קצי שובל מה מרך לרחים עודם מלום גרולם מפר שונבורת ולה מפרי שמפלררו שננתם וימווד בין סריס ובין סוודס ועד עם נלים סיל ע סלה שנים סמן קרוד שדל עלים קלם זכהי לשמן ילרכון שין ושד עם שי למס לפלם שונה שים ושם מוניו מום כן למלום קלם כמוצורם שלין מתם ידע מסן שכרן בל מטרח ויכן כי בסמלים ע מי נגוים דעיק מי מילו במש שלם שעול הגליך ועלם וקל גם עם שמרים בום סי על שוני כהיו דנבו שטים ינו לה שריע במיע נה צוורי לא משנה אם שבל אין לה שמק צמומותו ולי צה"ו שלשם כים ספכתי צם ולמכתי צה ולה שלם בידי מי צרווט כחמר מומט מצעי חוט מטמלע צלט דצלכ קצוררו עלהם רצה סים משרי שמצעה על נהצם שביני החנה שעולם קים נתרן מין בזם מסק ייקטונים מלים כנה היל בלים לבל משרי שכשום של מוכם ספרעי אין ראים ואישר אכא שלם בוקשר על אם שלוועלם וקשורת על אנו טל מריוע מתנכלי מנקסים משערכה עלי על קשורת ומשלם לא ידר על מעלה לבורף מקטורה זווה שכתב מוכן כוף מגינה דיה ועלין צו מלח שוני דיכר זכו דעומע דנגוונה השרעי הי מן על מעלה כבר כ׳ במלחי קי ערב ספקיו גני שישול דיכר זהב ועסל יערע ובחי שלין בלי פרכתי כל דברי וחשליתי פי ממר לפביר לין כלן נקוש ניש חשת דנפרים לה סי לם משוים נס נמותו צמיםל מחלי צוהל מעויר אמר מנית כסי קמלד במא קיסי מושל פיע ליט מוכרם עימם לו למול זכו דנר ממשליה משיעו והרי לי עיר שלה נרטוס זמקו מלו לנסד ושרים שיטי כך מתל שוט ינוול גלכ נכו של פלוי ונלוות כלן טי לו ניקות כמסקני הפיקה פעלי הניתר כהי שמילי שנהל משם להם שיםל פימ איכא כור שרטלים שלא בנהל אלא מרלינם בשרו במליוה ססיא ורי צי שמלר בלרק ליא למול ואינ סרי רול מחסרו למים לחיום אתן בכרוב שמיעה וגרלה וכי כל היה נוולדי טלדו וליכ הרי שכל מוכלי דלמ

בבתלה כלי ולמט כארי עיעומרס וטנויעט חם כי שקשוק טכאי: זארור מכלו בירינו דנרי לים כמון סנמוי פעם ולם בלע יטסנין למסחפר נטרך מגילם ביני ספוירם ומרו כחו לכל נדול

נימרים תפרע באלוות לקכתי שמשירי נשנם לפר קטשי כמי שכם לשני ערב כי סי מרצת מקמלי צבונת מחלי כל זהנו נחל דבר רבים קלורינות בקיכה המתמלה עי ישן שלבי עים לאר עם הני לאן למוקים מועד קונג ומצמרה ומין נחקדים אלם נמסר ממו כן סיוםטיכוי פעיכה שמר סגלון דל כי להיות שאיו לקנוע צ' ידים שרים במסג לבקור פינ ולקובעו ביום ביסה לדיקי הללו ג'ב לדים נכה בכהם לקרובי שוענסי נא מקחוי וסול נישי ש'קמילסל ביל יעת פיל הביל ביסום נולב מרי לפרינו כונט קטה מי פליסט מנילות סוט וווחע מקילו בתקשורת במינם עם עמין טודן למינה אעיכ משים של דרש שכל עשול כשקריב קכנן וכל מקריב קרבן ששה יע ביותו ויע צום מיון נחול לים מקום פרמנו הנחוק פנינס יין פינ לים שלא לא וכו וליל למחוק דפנינס טקע שהות מררכן עיוו שפיר פריך בירוענוי מותכוח דנהך דכל מס דטמירה המורה בפירות לא ילתרופי מכפים כפים מוק פי ליזמו כנוך קד עצ דה ולה שביר ויעורם שיו יד וקיי בוה ולף דבאיסור מלאבם ניום קרנט פי בימשלמי עאים ומישקריט קרנס ויחי סוא

65

> 2/0 ~1/c ه مرز

David kaufmann, MGWT YO (1896) 128 Grabsteine R. Meïr's von Rothenburg u. Alex. Wimpfen's.

I. Das Epitaph R. Meir's von Rothenburg.

מהר״ם רבגא מאיר מ״ע ציון הלו לראש מרנא ורבנא מאיר בן הר רבי ברוך אשר תפשו מלך רומי בארבעים ושש לאלף הששי ונפטר בתפישה יש באייר שנת חמשים ושלש ולא ניתן לכבורה ער ארבע ימים לירח אדר שנת ששים ושבע לאלף 10 הששי תהא נפשו צרורה

בצרור דחיים עם צריקי עולם בנן ערן אא סלה

II. Das Epitaph Süsskind Wimpfen's

המצבה, הזאת רתצבה חחוצבה, לראש הגריב ה' אלכמגררי בר שלמה הנפשר ביום צום כיפור ביז ה ונקבר יו האחר עשר בתשרי ששים ושמונה לאלף הששי ואשר מלאו לבו והשם אינה לירו לעשות מצוה רבה ולפרות את מורינו רבנו מאיר כן הרב ר ברוך מכלאו אשר היה תפוס בן הרב ר ברוך מכלאו אשר היה תפוס 10 אחרי מותו כמה שנים ער שנא[נ]ה

דימנית יהי רצון שישים בצידו בישיבת גינת ביתן עם צדיקי עולם אאא סלה

Adiel Schremer, "'The Lord Has Forsaken the Land': Radical Explanations of the Military and Political Defeat of the Jews in Tannaitic Literature," Journal of Jewish Studies 59:2 (2008):194-98

ברכות פרק תשיעי דרואה

דדואר, שנים מנשו נו ננים ליפרא . כנון הכך דקוני לקמן דרי ארה וטי אתר ברוך שנשכ נסים לאנותיט וט׳ . שירש

לאריוק : ברוך שופס ברופים . וכנמרה (ר׳ כם.) פריך אמו טר דערל לא מסוה נראורה מנה : הוהואיר רקים . ממרע בנמרה (מס גיינ)

אלוי שבול השוב וגדול מכלן קבט ליה רדי יבוה ברסו לפלתו : פסרך של שרשה פשין של מתוכה . דיין מתום : וכל שווכם פניין על פרעם. פשות המתית הנגורה מסרש סיני זתי: פנכום לכרך - ממסלך בדרך ארד לתנור מד וסט מלייים שקלם בעים החומרים פלילות : שפככנישנו מסמול מיסנם לאוס: בייות התכנו בינה נצנים : שרבם. כהתורע נותן הורחה מל שעני ונועק על העהיד נהולה ד' כומושים כומרה: מיצ אדם לברך של שרעט כר . מטרם בנתרה : דים כמל פורד . מחת מהחום לך כין פרס מוכה כין מדם שרצניה : לפ s cho ada ser thi spetter by פנגר פנורפי , תון להר הביח פבר נהומה הנגולה חבר לרולי כבים במורת לפי פכל השפרים משונים זה כנגר אי שער מורח שער פורה נשים ושפר פורה ישראל וסחה סאנט וסאכל ובים קושי שרשיםי כתי פקדם ולמון בשריכ לחוכ מרקבון : כפומיפו מגור הלול אותנין בו מכות: פק"ו . בנמרח שברע ליה : כל פואמי ברמות שופקום מי מושרים עד סעולט . במכוכה העלים (מיב דף מו:) המליים אין שנין אהן במקוש המכרך אותר כסף כל ברנה כרוך אחה הי אלה עורה וסיפוש ההבמכיון הכא דבתקים רושון לא היו למורים אלא ברוך כי אלה ישראל עד מן העולם: נקנו סורוקים, והמרו הין טולם מל זה: פפקים - פורה וסימה ביט אתרים מן כעולם ועד בעולם מת שני שומת יש והויא מונ בלחקים הסשרים בחחיים המרים : פסל ארט צילו לפנוס הבירו בצם. כשש של הקניה ולה התריק והלול פאל נכנורו של מקום בשניל כנוי הנריה להולה בה שמים שלי ולמהו פננה באמר כי פמכם ותן התלאך שתמר ערשון ס׳ פטך נכור החיל:

למנים חברו ומורנות של חקים שלו

ומלטת ברוך אתה כי אלהיט מלך פשולם וכן כתב רביט שמשון מקול כי מרי סיה רגיל לברך של שברקים נרוך אשה שי אלשיט שלך דרואה ימקם שנעשו בו נטים לישראל אמי ברוך שעשה נסים לאבודנים

כמקים הזה מסום שנעקיה מבנו עכוים אומי ברוך שעקר עברם כארצנו על הויקן ועל הוועות ועל הדעמים יועל הדחות ועל הברקים אינור ברוך שבוז ונבורהו סלא עולם על יהדרים ועל הגבעות ועל היבים ועל הנהדות ועל המרברות שמר ברוך עושה בראשית רבי ידודה אימר יורואה איז היס הגרול אוכר כרוך שעשה את הים הגרול יבוסן שרוארז לפרקים על הגשמים יועל בשורות מובות אומר ברוך הטוב והמטיב

בשורות שנטות אום נוין ושוביית שאם בנה כיח דרש יתבה כלים (ריפריפוניבייי יעל "בשורות רעות אומר ברוך דיין דשיבת בנה כיח דרש יתבה כלים (ריפריפוניבייי דרשים אומר כרוך שהדרע וקייבנו והגיענו לומן הזה מברך על דרעה מעין "ני ציא איון על דנשובה ועל המובה מעין על גרעה יהתועק לשעבר רדי זו הפלת שוא היפי פאמי דרותה אשרו מעוברת האמד יהי רצון שהלר אשרי זבר דרי זו הפלת שוא מישי מומי שי הזיתה אשוו כעוברה האימר הל רצון שחלר אשרי וכר הזי זו האלת שוא היהי לי אלסי שר הזיתה אשוו כעוברה האימר הל רצון שחלר אשרי וכר הזי זו האלת שוא כייי סיי איס הידי היה בא בגדך ושמע של צורה בעיר ואוכר הלי רצו שלא יתהא ברוך ביוע שני יייי סיידיא היי זו העלה שוא העבנם לכרך כתעלל שתים אזית בבניכוז וארת כיציאוע שניייייי כן עשי אוכר ארבע שתים בכניסרו ושחים ביציארו נוון הוראה על שעבר יוש מיוו: הנועק על העותר יודיב אדם לכרך על חרעה כשם שברך על ומוכה שנאבר "האהבה את ה אלהך בכל לבכך וני בכל לבכך בשני יצריך ביצר שוב וביצר הוע ובבל נמשך אצילו הזא נוטל את נמשך וככל כארך בבל כיסוג דיא נבל כארך בבל מרה ומרה שהוא מודו לך הוי כורה לו לא יקל אדם את ראשו כנגר שעוי הכארה שרוא מכוון כנגר ביח קדש הקרשים יזלא יכנט להר הבית בבקלו ובמנעלו וכפונדרו ובאבק שעל רגליו ולא יעשט קצוריא ורקקה מקל ורושר כל הותרי ברטה שבסדש היו אומים יעשט קצוריא הקוקה מקל ורושר כל הותרי ברטה שבסקדש היו אומים יעד העולם משקלקלו יהצרוקים ואמרו אין שלם אלא אחד התקוט שהו

אוכרים כון העולם וער העולם היהבנו שירא אדם ישיאל את שלום חבוי ישראל מן כשונה ועו כמולה נרון ומינבשום שנאבור יודעה בעו בא כבית להם ויאבד לקצרים הי עמכה ויאבדו זמן הואת וכן נטוס והשנין שיילו יברכך הי ואיטר יהי עכך גבור הדיל ואנאר יאל תבוו כי וקנה אכך 2 100 אין אינו אינו אינו אינו אינו אינו אינו לעשות לה הפרו הורתך רבי נהן אימר הפרו הורתך משום עת לשולם ומו דילדים לה מקרה והמלו זה לעושות לה: : בכז כצא דצי כולי אבר רבי יווען דאבר קרא "ויאבר יוציו ברוך ה אשר הציל תו אניסא דרבים מברכינן אניסא דידור לא מברכינן והא דרוא נברא דדוה קא אויל בעבר ימינא נפל עליה אויא אתעביד ליה ניסא ואיתצל ביניה אהא לקמיה דרבא ואיל כל אימה רבשיח להחם בריך בחך שעשה לי נם בסקום הזה ומר בריה דרבינא הזה קאויל בפקרא דערבוח הדא לביא איתעכיד ליה ניסא איברי ליה עינא דביא ואישתי והז זכנא דרא הוה קאדל ברסחקא רכודוא ונפל עליה נמלא פריגא איופרקא ליה אשיתא על לנה כי יכסא לערכות בריך כרוך שעשה לינם בערכות ובנימל כי מסא לרסהסא דכרתוא בריך ברוך שעשה לינם כנמל ובעדבות אמיי אניסא דרבים כולי עלמא מוזיבי לברוכי יאיסא דיוזד איזי [4] חייב לברוכי הני רבנן יהרואה מעברות הים ומעכרות הירדן מעברוח נהלי אינין אבני אלנביש כמודך ביה תרח ואבן שכקש לדוק עוג כאך רבשן על ישראל ואכן שישב עליה משה בשעה שעשה יהושע מלוצה בעסלק ואינהו של שתת עושן סיפטן נטר סתנ: זאכן שים עיזו שבלעה במקמה על כולן צויך שיהן הוראה ושבת שפר לא פנה מיפען לפון . לשו מונרי קני למתן נשמתה שלאת שייי לפני הביקים בשלמא מעברות הים דבתיב "ויבוא בני ישראל ביוך הים משו הם ונגמי משרם מתי ואומר : ישא ביבשה בעברות הירדן דברוב יייעמדו הבהנים נושאי הארון בייה הי אמני פע לעצום (פי פשרו מולעך. * ברורכה ברוך הירדן הבן וכל ישראל שוברים בררבה עד אשר חביו כל רגוי פמתים שתכמלים דכרי תולה כרימות לעבור את הירדן אלא בעברות נחלי ארנון כבלן דבחיב יעל בן יאשר להשוע לר לעיה המהסין לאיול א בספר כולהצוה הי אח והב במיפה ונר הנא אה והב בסיפה שני יינורעים דתו דהת כהלכין בסף מרצה ישראל כי דת קא חלפי ישראל ארו אביראי (^) 1727

כרם שנים ורדעים מותר להלה מרה שנון דעוברכים פניסא ודר יותן ראמר קרא האמר יסרו בכוך ב׳ לשר הציל אחכם ונו׳: בפבריפינם .םם מדינה בררוש של פרי: הפקהא. כקטה: שרכום . שם מקום : אחם לשים . נתח למים: ברסוקה . בשוק: נפלם פריום . נחל משתם ששקיו רעים : שכפרקה ניה הדיהם שלה שותם ביון שהיה כמוך לו ונכנס למוך כנית חצי הנתל : מעברום שים . מקום שעברו יצראל כים סוף : ופעברים כירדן . ניתי נמלה היותם ביה שהיה כתוך לו ונכנס למוך הנית חשי אנתו : שנה וא שי יהיום היה במור יהושנ (י): הבושרקמוו. (ין מווש: ישום : בתגרות נתוי להנון . לקון מפרש מוזי ניסה :כתורד בים פורק. בימי ישישם היה במור יהושנ (י): הבושרקמוו. (ין

עין משטו נד

در المعادر الا هدار المعادر در ما ماد و العدر در ماد ماد و العدر الا معادر ماد ماد و الا معادر ماد الا معاد ماد ماد الا معاد ماد الا معاد ماد الا معاد ماد المعاد ماد المعام ماد المعاد ماد المعام مام المعام مام المعام ماد الممام م כעינט שכתי וגעורתי תלה שולם זכן פריי ופייתי ירושנתי דשירקין לכי

ומירה כי כל כרכה שחון כה וכוי ונרחה מרביני דרוקה לרוחה משלשים יים לבלצים אם התרה דרוחה ים

שנה נשבדט יום והו היות ברואלה ושי פופה להו ח. סנהל למרקים ההמר בירואלה ושי פופה להו ח. ומרקים שיט שלצים יוס :

דכתיני ניקרת כתו תרכב נגרום ברו פרו ביו די היו לאיני ביקרת כתו תרלב ולרם בי

פרי אנרי המשאי: שמבואל כורי הסדרן (10 100)

הנחות הבית

(h) נמי למי למי למירוד פרס למי מרולי וציפן שררי למי ג

PROF DISCH (א) שי ארים דיורי ארים ג'ינ אביי ארים ג'ינ אביי ארים ג'ינ אביי הַשֶּׁבָה מִשְׁדֵי מוֹאָב וְהֹמֶה בֵּאוֹ בִּיֹת לָחָם בְּתְחַלֵּח קְצִיר שְׁעֹרְים:
אַיּלְגָעָמִי מּזִרע [מּזִרַע ק] לָאִישָׁה אֵיש גַּבְּוֹר חֵיל מִמִשְׁפָחָת אֶלִימֶלֶך
גַּשְׁמָוֹ בְּעָז: וָתָּאמָר רֹזּת הַמָּוֹאֲבָזָה אָל־גַעַמִי אָלְבָה־גָּא הַשֶּׁרָה וָאָלַקְּטֵה
גַּשְׁמָוֹ בְּעָז: וָתָּאמָר רֹזּת הַמָּוֹאֲבָזָה אָל־גַעַמִי אָלְבָה־גָּא הַשֶּׁרָה וָאַלַקְטֵה
גַשְׁמָלָים אַחָר אָשֶׁר אָמָרָא הַקָּרָה אָל־גַעַמִי אַלְבָה־גָּא הַשֶּׁרָה וָאָלַקְטֵה
וֹהָבוֹא וַהְלַשֵּׁט בַּשְׁרָה אַחָרַי הַקּצְרִים בְּבָר מְקָרָה גָא הַשְּרָה וָאָלַקְטָה לְבָעוֹ גַעַשְׁרָא מָחָרָי הַאָּבָר הַאָר הַאָּרָה הַאָּרָה הַאָּרָר הַאָּרָר אָשָׁר אַמָּרָה אַחָרָי הַאָּביין וּהַאַר מָקּאָבָיה אָלַבָּר הַאָר הַאָרָר אָשָר אָמָצָר הַזּת הַשְּרָה גַיָּלְבָעוֹ הַאַרָּר לְבָעוֹ
וֹהָבוֹא וַהַאָּבָיה לַמִי הַאָּרָה אַחָרַי הַקּצָרִים בְּבָר מְקָרָה לָקוֹצְרָים הַיּשְׁרָה אָחָרָי הַאָּשָר מַמָּרָה אָקָרָה הַאָרָה לְבָעוּד לְבָעוּד גַעַן הַבּאָב עַין הַאַנָּב עַלי הַיָּאַר הַיָּים בָּקוּרָה אָחָרָי הַצָּב עַליבוּי הַיָּשְׁרָה אָשָׁרָה הַאָים בְּשָׁר הַמָּרָר מַמְשְׁרָה הַאָּים בָּשָּרָה אָרָבָמָי הַבָּאָר הַיָּקוּר הָאַיָי הַאָיָים בּאָרָה אָזיר הַיּאָביי הַיָּק הַקּאַרָים בָּאָרָר הַאָיר הָאָר הַאָים בָּשָרָה הַאָּרָים בָּאָר הַאָרָי הַאָיר הַאָּרָים בָּאָר הַאָיַין הַיּאַרָיה הַיָּין הַיוּאָר הַאָרָים בָיאָר הַשָּרָיה אַיר הַאָּיר הַאָימִיר הַיָּשָרָים בָאָרָה אָאָר מַמּשְרָיה הַיָּין בּאָרָי הַין בָרָין בּאָריים בָּאָר הַיָּשָּרָי הַין הַיוּאַר אַרוּאַר הַיָּשָריים בּאָר הַיָין הַיָּשָרָים בּאָרָין הַאָר בָאָר הָאָרָין בָּירִין הַין הַין בּאָר שָּרָיים בְּירָהים בָּירָין הַין הוּאָרָיה אַיר בּעָר בְיּאָר הָיוּייה בּאָריים בָּאָר הַיין בּיין בּאָרָין אַירָיה אַרָין בּרָיוּין בָעָרין אַרָירָין אַירָין הַיוּיה בּאָיר אָין בּאָריין בָעַיין בּאָרָין אַיר אָיָאָרָיין אַירָין אַיריין אַירָיין אָרָיין הַין בּיין אָיריין אַירָין אַירָין היין גוּירָין אַיר הַיָין גַין גַירָין אַיריין אָיריין אָירייין אַיין גיין גיין אַין גיין הַיין גָין אָיןיין גיין גוּין אָירָי

p'Goll

א ניצאו בני־ישראל פרע בעיני ידוה ניהנם יהוה ביר־מרזן שבע שנים: * ב נתַעַז יַר־מרָין עַל־יִשְׁרָאָל מִפְנֵי מִדְיָן עָשִוּ־לָהָם ו בְּנִי ישְׁרָאָל אָת־ י הַמִּנְהָרוֹה אֲשֶׁר בְּהָרִים וְאָת־הַמְעָרָוֹת וְאָת־הַמְצָרְוֹה: וְהָיֵה אִם־וְרָע י ישראל וצלה מרין נצמלק ובני־קרם וצלו צליו: ונחנו צליהם נישחיתו אֶת־יְבָוּל הָאָרָץ צַר־פּוֹאַהַ צַוָה וְלָא־יַשְׁאָירוּ מָחָיָה בְּיִשְׁרָאָל וְשָׁה ה נְשָׁוֹר וְדָוְמְוֹר: כִי הָם וּמִקְנֵיהָם יֵצְלּוּ וְאָהֲלֵיהָם °יִבאו [°וּבָאוּ ק] כְרִי־ י אַרְבָּה לָרֹב וְלָהָם וְלְוָמַלִיהָם אֵין מִסְפֵּר נַכְאוּ בְאָרָץ לְשְׁחֲתֵה וְיָהְל י ישראל מאר מפני מרנו ניוצקו בני ישראל אל יהוה: ניהי בי וצקי א בני־ישָׁרָאָל אָל־יראָה עַל אַרוֹת מִדְזֵן: נִישָׁלַח ידּוָה אַיש נָבָיא אָל־בְּנִי ישראל ויאמר להם בהראמר יהוה ו אלהי ישראל אנלי העליתי אַ אָתְכָם מִמְצְרַיִם וָאצִיא אָקְבָם מִבֵּית עֲבָרִים: וָאַצְל אָתְכָם מִיִד מִצְרַיִם • אָתְכָם מִמִי מִצְרַיִם זמָד כָּל־לחַצִיבֵם וָאָנֵרִש אותם מפּניכָם וָאָתְנָה לָכָם אָת־אַרְצָם: י נאמְרָה לָכָם אַנִי יהוָה אֱלהַיֹּכֶם לָא תִירָאוֹ אָת־אָלתֵי הָאֵמֹרִי אַשֶׁר . רַבא א אַהָם יושְׁכִים בָּאַרְצֵם וְלָא שְׁמַעְהָם בְּקוֹלִי: מלאך יהוה נישב נונות האלה אשר בעפלה אשר ליואש אבי העורי י וְגָרְעָוֹן בְּנוּ חְבֵט חְטִים בּוֹּת לְדָגָיס מִפְּנִי מְרָזַ: נֵיָרָא אַלָיו מַלְאָרְ אי יוזה ניאמר אליו יהוה עמה נפור החיל: ניאמר אליו גרעון בי אולי רש ידזה עפט ולפה מצאהנו כל זאת ואיה כל נפלאתיו אשר ספרו־לָנו אָבותִינו לַאמר הַלָא ממצְרָים הָעָלֵנו יהוֹה וְעָסָה נְטָשֵׁנו יי ידאה ניהענו בבף מדין: ניפן אַלִיוֹ ידאה ניאמר לך בְּכֹחָך זָה וְהוֹשַעְתָ א אָת־ישְׁרָאָל מְבָּף מְדָיָן הָלָא שְׁלַחְהַיִּהְ: וַיָּאמָר אַלִיוֹ בְּי אָדוֹי בּמָה אושיע אָת־יִשְׁרָאֵל הַנָּה אַלְשִּׂ תַרָּל בְּתְנִשְׁה וָאָנכִי הַצְּעִיר בְּבִיח אָכִי: שיי ויאטר אַליו יוהה כִּי אָהְיָה עמֵר הִבּית אָת־מִרָין בְּאִיש אָחָד: ויָאטָר אַלִיו אָם־נָא מָצֵאתִי חָן בְּעִינֵיך וְעָשִׁיתָ לִי אות שָאָתָה מְדַבָּר עמִי: אַל־נְא תָאָש מוֶה עַד־בּאִי אַלֶיך וְהְצַאוּזִי אָת־מנְחָתִי וְהוּחְתֵי לְפָנֵיך - אַל־נְא תָאָש מוֶה עַד־בּאי י ניאמר אַנקי אַשֵּכ עַר־שּנבָף: וְגִרְעָון בָּא וִיַעָש גְדִי־עִוּם וְאֵיפַת־קַמָח מַצות הַבְּשָׁר שֵׁם בַּפָּל תַמָּרָק שֵׁם בַּפְּרָוּר וַיּוֹצָא אַלֵיו אָל־מַתת הָאָלָה ויאמָר אַלָיו מַלְאַך הָאַלדים ק'ח אָת־הָבָּשֶׂר ב ניגש: א רְאָת־הַמָּצוֹת וְהַנָּחׁ אָל־הַפְּלֵע הַלָּז וְאָת־הַמָּרֵק שְׁפְּוֹך וַיִּעַש כַּןּ וַיִשְׁלָח מַלְאָך יהוֹה אֶת־קַצָה הַמִּשְׁעָנָת אַשֶׁר בְּיָדׁו וַיִגַּע בְּבָּשֶׂר וּכַמַצַות וַהַעַל הָאָש מן־הַצור וַהָאבָל אָת־הַבָּשָׁר וְאָת־הַמְצות וּמָלְאָך יהוֹה הָלָר ב מַעַינְיוּ: וַיִרָא גָּרְעוֹן כִּי־מִלְאָר יהוָה הָוּא וַיָאמָר גִּרְעוֹן אָהָה אָרנֵי יַהוֹיָה כו בי־על־בון רָאִיתִי מַלְאַך יְהוֹה פָּנִים אָל־פָּנִים: וַיֹאמֶר לְו יהוָה שְׁלַום לְךָ קראילו יוזיה אלי המות: ווֹכָן שם גרעון מוֹבַּה לֵיהוֹה ווּקראילו יוזיה ניהי בה שְׁלָום עֵר הַיְום הָיָה עוֹרָנוּ בְּעָפְרָת אָרָי הָעָוָרִי: בַּלֵילָה הַרגּא ניאמֶר לִו ידוֹה קַח אָת־פָר־הָשור אַשֶׁר לְאָבִידְ וּפַר הַשַּׁנִי

מייז נתעלענה כריותי הרבר שפועיר שישו ישי שי ושישי אייי ביו שיי יי אם־בּיִרְאַת־יֹהוֹה כָּל־הַיִום: בִּי אָם־יִשׁ אַחֲרֵית וְתְקְוְהָךְ לְא תְכָּרֵת: שינ שמעישמה בני נהבם ואשר בדרה לבה: אלימתי בקבאייניו בולמי באיב בשר למו: בייסבא וולל ינרש וקרעים הלביש נומה: שמע לאביר וה אנ ילדה ואל אבוו בייוקנה אפה: אמת קנה ואל המבר הכמה ומוסר ם ובינה: מנול יגול ["ניל יָגִיל ק] אַרָי צַרֵיק "יולד ["ויולַד ק] חָבָם מוים ^סוישמח־ [⁰יִשְׁמָח־ ק] בּוּ: יִשְׁמָח־אָבִיך וְאַמָּך וְתָנֵל יִוֹלְרְתָרָ: תְּנָה־בְנִי מי לְבָּך לֵי וֹעֵינֶיך דְרָבֵי °תרצנה [°הִצְרְנָה ק]: בִּי־שוֹתָה עֲמָשָה װנָה וּרְאָר כחיכט עריה נברידה אף־היא בתונף הארב ובוגרים באדם מוסף: למי אוי למי

עתן נמלימ וקשוע שן ענת פיי זמן זאסג) בפי במה מרליקין בגמי השכבה (שבה ליים) והיה אמונת שתך נישעייליג, זיז אסונת זה סור זרעים שבאמונה תלוי המעשה שיעשר סירותיו בהלכוו עתן זה סור מוער ששם שסירת זטנים ושבחות וימים מובים, חוסן זה סדר נשים מצריך הוקפ,שלא ישלום בי יצר חרע, ישועות זה סדר גרקין שרנין בני ארם ונושלין מזה ונותנין לזה ומושיעו מיר הבולנין, סיא חוסן סדר גשים לשון אחסנא מרני הבולנין, סיא חוסן סדר גשים לשון אחסנא מרני הבולנין, מיא חוסן סדר גשים לשון אחסנא מרני הבולנין, מיא חוסן סדר גשים לשון אחסנא מרני בנים ונותלין "ז, בסוף ברבי ניריז רי נתן אומר המרו הנותנין עת לעשות להי") פיי התקינו שיהא אדם שואל להבירו בשם כמו שאמו ניוה בי רי הי עמכה הי עסך נשמיי זי ייכו הה התיקון הוא ישלום עליכה ושלום משטותיו של הקביה שנאי

משלי ביג ניז יצר סמוך תצר שלום שלום ואוטר משלי ביג כיבו ואל תבוז כי זקנה אמך אמרו לטעלה שותקינו שיהא אדם שואל שלום הבירו בשם אמוז דבנן'ו אם אתה רואה שארך הזמן נכשיר הלות אל תאטר שזו התקנה היתה בימות ונסשך הגלות אל תאטר שזו התקנה היתה בימות נכשהוקין הדבר אין אנו מאטינים והייבין בתקנה ובשהוקין הדבר אין אנו מאטינים והייבין בתקנה ובשהוקין הדבר אין אנו מאטינים והייבין בתקנה ברוך הי אלהי ישראל מן העולם וכששטעו זטינים ברוך הי אלהי ישראל מן העולם וכששטעו זטינים איזור אין שלם אלא אחר וכשראו הבתנים שכשביל כן נתמעמה האטונה של עולם דבא התקינו שיה אומרים טן השלם נעד העולם כלום' מן העולם התיקון שחיה והוסימו וער העולם. בריג דם' בא לו כק'נ ניפי שיא שרא איבעית אימא עת לעשות לה

:68 בבא קמא מרובה פרק שביעי 158 קבו ביי לא ביל ישרות ביורשו, ביורשו, פיר מצון שלבו וסר שכון נוצאי ובסו שלי מיי לא ביל ישרות ביורשו, פיר מצון שלבו וסר שכון נוצאי ובסו שלי מיי לא ביל ישרות ביורשו, פיר מצוע שלם וסר שכון נוצאי ובסו שלי מיי לא ביל ישרות ביורשו ביורשו שלי מצוע שלי מצוע שלי מצוע מושר שלי מצוע ביורשו שלי מצוע ביורשו ביורשו שלי מיי לא ביל ישרות ביורשו שלי מצוע שלי מצוע שלי מצוע מצוע ביורשו שלי מצוע ביורשו ביורשו ביורשו ביורשו ביורשו שלי מצוע ביורשו ביורשו ביורשו ביורשו שלי מצוע מצוע ביורשו מצוע ביורשו 2000 לכדי ביושר שלי לכדי בשבים בשר כיון להשור או שלי שלי אינון שלי ליון להשור ליון לא שלי אינון שלי ליון להשור ליון לא שלי אינון שלי ליון להשור ליון לא שלי אינון שלי ליון להשור ליון שלי אינון שלי לא שלי אינון שלי ליון להשור ליון שלי אינון שלי לא שלי אינון שלי ליון להשור ליון שלי אינון שלי לא שלי אינון שלי לא שלי אינון שלי לא שלי אינון שלי ליון להשור ליון להשור ליון להשור ליון לא שלי אינון שלי לא שלי אינון שלי לא שלי אינון שלי אינון שלי לא שלי אינון שלי לא שלי אינון אינון שלי אינון א אינון אינו אינון אינווון אינון אינון אינון אינוון אינון אינון אינון אינוון אינ שבירהו. הנטלטלין כמלמלי בני שבירא 1791 : CG (700170 Datcs 700 נינוו אבר רב המרא ישבידת דקרקע: SAD CENT for . He plan maling אבשר הא לא כשך אר הברטי והבישה בכול אברי הגיון הדאות נאין הראי שרביטי והבישה בכול אברי הגיון הדאות נאין היא יביון רקא ספברי כניידו נגב הוא אביעי איי איין קא בפריסדט וטעט מבינ חש ליה אמר די אלעד יראווי שומסן כחישין אמל מרפן מרשכים מקינהו מדי (אי ב.) האל מרפן מרשכי בג סיא אלו יום (אי ב.) רמלן ניכו כך בסמה וכיון דלא מיסאר שכיל מלגה גול מלו : כאברי כניידו נגב דוא זאלא נולן דולי רטי ירוול את דרצה כדו הנויז עישרים ששיים שייר שלי שנה ניון פה: דרצה וייותן את דרצה כדו הבצרי הדרגה א שוונה: ששי בה שני להילו ברצהו וייותן אתר כנון בעלי שבם שנארד א התונה: ששי בה שני לו ילו אסר ך׳ אבוד יכנון בניוד כן יזעידע שנאבד הדרים רנולו (אה) כל אשר בים על השיים אמנג לו מסי שנד לקט ולה כיכד משבר יוסר מקים שהיו ירון סבר ארס ומבין של מכוה לה כיבר : לעור מולים שלים ברלין לעמד ומגילי בשני לקו בדרך ורי אבדו כאל מעמא לא אבד כוושי אבר לך כהן לשבורי אישבורי לא נגלני משוע שלה לי כברך פרול משלן בשלה ללרן TOP THERE BE . SHE THEE ביות שון ביו שווי של משוב על המי מותי ביו לא ימויים לי מותי ביו לא ימויים לי מותי ביו לא ימויים לי מותי ביו לא ימויים לא י מויים לא ימויים לא ימו 197768 MED TO 3010 872020 ניטיו ורי יודגן דאו דיקא מצוביי דילא ניושיטיו אינשי הגיעריק בניידו שאלו והלצריו אוז סוגר של סוישו חלל אין שלא דו למרך שרא שואסיו: בארונה או שרא כשט ישוג דיי למרך שרא שרא כשט ישוג לדי רבו יודנן בן זכוי שצי כה תוסדה תודה בנוב יודרים כגולן אבר לוין ה השיה כבה קרי כיפטורל דע מכר ההד לה עבד לכבוד קונו והו לא חשוה כבוד עבר לכבוד קונו לכביבול עשה עדן של כמה כאלו אתה האנה חתק של כמה כאלו שתבור אם ספרוס וכל מרחם אי לרי ביו" לרט מכה דוור כינפה וקמבר דלו ארנו שכעו שנאטי זהי הבענוקנו באישיפתי כינו היומה מהי הוא או לכדר עבו זהיה במחפך בעשרם הני שלה מיסי משקינים הבריב ליאבור לא זיארית ולא יבון אלדי שלה שבה מהם לארים ישלהם: הבריב "דיאבור לא ידארות ללא יבין אלוד שארו פרח מציע שמות: יעקב הכריב "בי (אברי) קוב ול אינ לא "שליעולג" שאר פעשים יציגל ואל י האין לר רואה (רביא) אוכוי ר באיר ביצר " מכלים פס בבר מאדים ואירי בישל בשום רבן ובליאל למה רביר רולה ...וטבר מסס לעי מגוים מערים לקצר בני אברם שרו בעיר ועשר באשות: ארך נוקסה פטל ימי שמס בתהכי לאצר בני אברם שרו בעיר ועשר באשות: ארך ארים ואין איזם אמון בין פרול של באי ארים דשל מהי שארים שבורים פרולי מסובים השל מהי אלא בדיברי סטפרים ק כורן וימול מוסקטים : וא דמן את בני העד ולא דמן את בגי המלך הארך לא דמן את פני העד ולא דמן אה בני ערע פורים ברשלין - ככל לדי: שוני לכון דשור רכיסה שוינר לוסור מכור כשי שוינר לרוטה ולק שותראו - מוככנים מכנין פרוסה -הבלך איתו כזין שנש ביובה ודי אשר זי שיכן את בניותר ולאירם און בני הבלך אבר רבי כארי כא התכבה כלל כז של כלובה שר שביל בנילאברו השות שה ם פריכן לאנד באנרים גמיין · הייושייב מ IT'ST HERE יער מבול ו סיפו מוצרים לה מונה זיסה ליון ***** 10 דכול כדי לכמים וקם לו לו להלין בין כל ירי פונגי כין כי להדים וכנו שי ולוכלי פוכלי בשרדים שמעי מהכוך אמנה ומסלה חומה א) ארי ה 10

190 3 T.)

NAJ, Cr

ICN 7 1022 1020 LA

PISPA

Skipsni

3

יין וְהַנֵּם שְׁלְחָים אֶת־**חַוְמוֹרֶה אֶל־שׁמֶ**ם: (נִם־אַנִי אָצֵשֶׁה בְחַמֶּה לְא־תָהָוֹס א עיני ולא אָחְמָל וְקָרְאַו בְאַוְנֵי קול גָּרוֹל וְלָא אָשְׁנַזְע אותם: וַיִקְרָא בְאָוְנִי -ב קול גרול לאמר קרבו פקרות העיר ואיש כלי משחתו בידו: והנה ששה אַנְשִׁים בָּאִים ו מְרָרָךְ־שִׁעֵר הָעָלְיון אַשֶׁר ו מְפְנָה צְפוֹנָה וְאִיש בְּלִי מַבְּצוֹ כּיָרו וְאִיש־אָחֶר בְּתוּכָם לָכֵש בַּרִים וְקָסָת הַסּפָר בְּמָהְנֵיו וַיָּבֹאוֹ וַיָּעַמְיו י אַצָּל מִוּבַח הַיָּחָשֶׁת: וּבְבָוֹד וֹ אַלהֵי וִשְׁרָאַל וַעָלָה מֵעָל הַבְרוּב אַשֶּר הָיָה עַלִיו אָל מִמְתַן דַבְּיָת וַיִקָרָא אָל־הָאִיש הַלָּבש הַבָּרִים אַשֵר קַסָת דַשּפָר ויאטר ידאה °אלו [°אָלָיו ק] עַבר בְּתוּה הַעִיר בְּתוּה ירישלם והחוית הו על-מצחות האנשים הגאנחים והגאנקים צל בל-ר בְּמָחְנֵיוֹ: ה התועבות הגעשות בתובה: ולאלה אמר באוני עברי בעיר אחריו והבי י יעלי [יאלי ק] הָחָס יעיניבם [יעינָבָם ק] ואליתחמלו: זַלָן בָּחָוֹר וּבְתוּלָה נְשָׁף וְנָשִׁים הַתַרְנָוּ לְמַשְׁהוּת וְצַל־בָּל־אִיש אַשֶׁר־צָלֵיו תַשָּו אַל-הַגָּשוּ וּממקרשי הַחַלוּ ניַהַעוֹ בָאַנְשִׁים הַוּקְנִים אַשֶׁר לפְנִי הָבָיָח: י ניאמר אַלַינים טַמְאוּ אָת־הַפָּיָת וּמַלְאָו אָת־הַחַצְרָוֹת חַלְלָים צַאוּ וְדָאָש ה נְהַכָּוּ בְעַיר: נְיְהִי כְּהַכּוּהֶם נְגָאשָאָר אֵנִי נָאָפְיָה עֵל־פָּנִי נָאָזְעַק נָאמִי אַהָה אָדני יָהוֹה הַמשְׁחִית אַהָה אַת כָּל־שְאַרִית יִשְׁרָאַל בְּשְׁרְּבָ אָרִדְּשְׁלָהַ עַל־יְרִזּשְׁלָם: וַיָאמָר אַלֵּי עוֹן בֵּית־יִשְׁרָאַל וְיִדּּדְהוֹ נָּדוּל במאד מאד נהפלא הארץ דמים והעיר מלאה משה בי אמר עוב י יהוה אור הארץ ואין יותה ראה ונם אוי לא תחום עיני ולא אחמל

	2 O 1371 - Reprinded with permission from ArcConditionersh Poblistions, Ltd. from The Condition States That the States That the States and the States That the States and t	and is appearing by		think us, and bring to back to Zon and Jamadan.	Rebuild one help Temple, and provide us and there is there are by Egypt.	of the Church with our remains; but down apon as since from	there was never on anotherity as ensure an it.	all these who chowed mate a justic co pure.	for the countries of Europe and their Jewish community, clinics of Tores,	mey Cod index the owner and a second		They set God's sensitivities offered they be and	the shall improve salis when a sub-	For the burning of themands of statis into	the second second second allows and the sources;	The blood of thinks bases only one to Yas from the	and they descent out to the descent to the second to the s	mailtings of Your people gory from	they offered up they lives to the Lord of lords.	When they proclamad, 'Show the Hermony, 'S and	May the sound of their pleasing cries is strength and		tighting packed and lacted into the train a panets	(Annender) their erness of the fatheretri constation	tor al generations, do not jought,	with hillings herrible and crack with a wing storing depend the World Way	For Construction and the second internet, O all of Israel,	by Rabi Store Huterters of Children by Buore to	
t state of the second	Link, from THE COLORS (Marrow Parker Shinese Parker) In 1984, the Deburner for compand a special							Lin as any dia the bu chain		ואל אלנים ועו הני אי טאב אי יישקע מסונע	ישנה האראון איי היביא ייין איין אראיי וקרור	שקוה אלים היום ביינות להות למות הלא היות	רבבות סקר ואו ויוידי אל וזגיוני שעיות.	על מרמו שלה הול חווי בי במת במאוור	ניבום נלמור מה ולאינרי אין הייני ביווי	ני יליים רבים בוצעה אלי או איי איי		נאפי ישיבוע ווזלמיניניי נוזבות אפור	ביני אין אין אין אין אין אין אין אין אין אי	פיל אנה ונה ואנוי כוני מורו בחנים	ייטון לשנה יובלי, לאושה ביירשונים,	איייניני אין אין אין אין אין אין אין אין אין אי		משנה אכוריות, קרער יקיקא	וייי בי בי וואמינה לנמנא אנו אות המ. לאה האיז אבי בי	איייי נא ומת כן ואו אין אלים ואמג נו מיי			